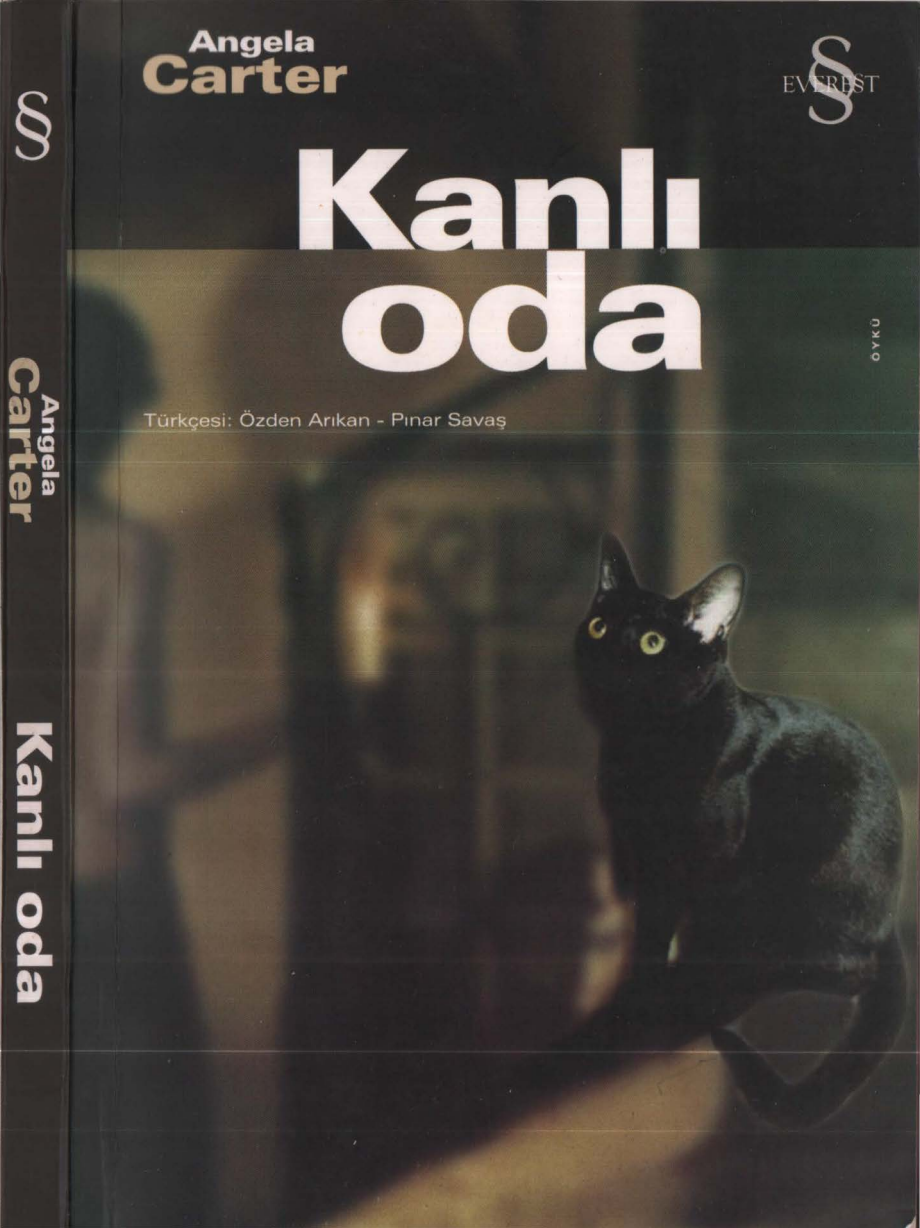
Angela
Carter

EVEREST

Kanlı oda

ÖYKÜ

Türkçesi: Özden Arıkan - Pınar Savaş

Angela Carter

Kanlı oda

ANGELA CARTER

1940, Eastbourne doğumlu. İlk romanı *Shadow Dance*'ı 1966'da yayınlar yayınlamaz Britanya'nın en özgün yazarları arasında görülmeye başladı. Ondan sonra *The Magic Toyshop* (1967) ile John Llewellyn Rhys Ödülü'nü, *Several Perceptions* (1968) ile Somerset Maugharn Ödülü'nü kazandı. Daha sonra başka romanları (*Herves and Villams*, 1969; *Love*, 1971; *The Infermal Desire Machines of Doctor Hoffman*, 1972; *The Passion of New Eve*, 1977; *Nights at the Circus*, 1984, James Tait Black Anı Ödülü) ile üç kısa öykü derlemesi (*The Bloody Chamber*, 1979, Cheltenham Edebiyat Festivali Ödülü; *Fireworks: Nine Profane Pieces*, 1984 ve *Saints and Strangers*, 1985) yayınlandı. 1976'dan 1978'e kadar Sheffield University'de yaratıcı yazma, 1981'de Brown University'de yazma konulu dersler verdi. Son romanı *Wise Children*'la büyük beğeni toplayan yazar Şubat 1992'de hayata gözlerini kapattı.

ÖZDEN ARIKAN

1963, doğumlu. Boğaziçi Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nde okudu. *AnaBritannica* ansiklopedisinde yazı kurulu üyeliği yaptı, Afa Yayınları'nda "Avrupa'yı Kurmak" dizisinin yayın yönetmenliğini üstlendi. Margaret Atwood *(Nam-ı Diğer Grace)*, Philip Roth *(Portnoy'un Feryadı)*, Irwin Yalom *(Divan)*, Tom Robbins *(Dur Bir Mola Ver)*, Julian Barnes *(10 ½ Bölümde Dünya Tarihi)*, Adam Phillips *(Kreşteki Yabancı* ve *Flört Üzerine)* ve Louis de Berniers *(Yüzbaşı Corelli'nin Mandolini)* gibi yazarların çevirmenidir. [Bi kitaptaki "Kanlı Oda", "Karçocuk", "Kurtadam", "Kurtlar Arasında", "Kurt Alice" ve "Orman Cinlerinin Kralı" başlıklı öyküleri çevirmiştir.]

PINAR SAVAŞ

1966, Bursa doğumlu. Saint Benoit Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi Kimya Mühendisliği'ni bitirdi. Beş yıl Reuters'da çalıştı. Bir süre Can Yayınları'nın İspanyolca editörlüğünü üstlendi. Javier Marias'ın *Yarın Savaşta Beni Düşün* ve *Ufkun Öte Yanı*'nı, Marcela Serrano'nun *Hüzünlü Kadınlar Sığınağı*'nı, Ernesto Sabato'nun *Tünel* ile *Kahramanlar ve Mezarları*'nı, Carmen Posadas'ın *Küçük Sırlar*'ını ve Umberto Eco'nun *Açık Yapıtı*'nı çevirdi. [Bu kitaptaki "Bay Aslan Gönül Avında", "Kaplan'ın Gelini", "Çizmeli Kedi" ve "Aşk Yuvasının Hanımı" başlıklı öyküleri çevirmiştir.]

ANGELA CARTER

Kanlı Oda

Türkçesi:
Özden Arıkan - Pınar Savaş

§

Çağdaş Dünya Edebiyatı 32

Kanlı Oda
Angela Carter

Özgün metin
The Bloody Chamber
Penguin, 1993

Kapak tasarım: Mithat Çınar
İngilizce'den çevirenler:
Özden Arıkan - Pınar Savaş

© 1993, Angela Carter
© 2001; bu kitabın Türkçe yayın hakları
Kesim Ajans aracılığıyla Everest Yayınları'na aittir.

Birinci Basım: Aralık 2001
ISBN: 975 - 316 - 992 - 2

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

EVEREST YAYINLARI
Çatalçeşme Sokak No: 52/2 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: 0 212 513 34 20-21 Fax: 0 212 512 33 76
Genel Dağıtım: Alfa, Tel: 0 212 511 53 03 Fax: 0 212 519 33 00
e-posta: everest@alfakitap.com
www.everestyayinlari.com

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

İçindekiler

Kanlı Oda 1

Karçocuk 59

Kurtadam 62

Bay Aslan Gönül Avında 66

Kurtlar Arasında 82

Kurt Alice 96

Orman Cinlerinin Kralı 110

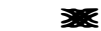
Kaplan'ın Gelini 123

Çizmeli Kedi 148

Aşk Yuvasının Hanımı 172

KANLI ODA

KANLI ODA

O geceyi hatırlıyorum; yataklı vagonda nasıl da narin, tatlı bir kendinden geçiş içinde, gözümü kırpmadan yatıyordum... alev alev yanağım, yastığın pürüzsüz yüzüne yapışmış, kalbimin atışları, hiç durmadan treni ileri iten kocaman pistonların ritmini taklit ediyordu; gece boyunca beni Paris'ten uzaklara, genç kızlıktan, bembeyaz bir sükûnetle sarmalanmış ana evimden uzaklara, evliliğin öngörülmez ülkesine taşıyan o trenin pistonlarını.

Ve tam o anda, annemin, sonsuza dek geride bıraktığım daracık odamı ağır ağır adımlamakta olduğunu düşünmüştüm hüzünle: Benden kalan ufak tefek yadigârları katlayıp kaldırışını, artık ihtiyaç duymayacağım için

oraya buraya fırlattığım giysilerimi, bavullarıma sığmayan notaları, bıraktığım konser programlarını toplayışını gözümün önüne getirmiştim; kızının düğün gününde her kadının yaşayacağı, sevinç ile keder karışımı duygular içinde şuradaki bir buruşuk kurdeleyi, oradaki bir solmuş fotoğrafı almış, dalgın dalgın onlara bakıyor olmalıydı şimdi. Ve gelin olurken yaşadığım bütün o zafer sevincinin ortasında, ben de bir an bir kaybın acısını hissetmiştim içimde; kocam o altın halkayı parmağıma geçirdiği anda; sanki onun karısı olmakla öbürünün kızı olmaktan çıkmış oluyordum bir anlamda.

Emin misin, diye sormuştu, nişanlımın bana aldığı gelinliği, dev bir kutu, Noel hediyesi meyve şekerlemeleri gibi yumuşak paket kâğıdına sarılıp kırmızı kurdeleyle bağlanmış bir kutu içinde getirdiklerinde. Onu sevdiğinden emin misin? Anneme de bir elbise göndermişti; su üzerinde yağın bıraktığı o ağır, prizmatik pırıltıyı andıran siyah ipekten bir elbise, Çinhindi'nde zengin bir çay plantasyonu sahibinin kızı olarak yaşadığı serüven dolu gençliğinden beri sırtına geçireceği en iyi şeydi bu. Kartal çehreli, yola gelmez annem benim; Konservatuar'da başka hangi öğrenci, annesinin bir kalyon dolusu Çinli korsana meydan okuduğunu, veba salgını sırasında koca bir köye hastabakıcılık ettiğini, insan yiyen bir kaplanı kendi elleriyle vurduğunu, üstelik bütün bunları, daha benim yaşımda bile değilken yaptığını anlatarak övünebilirdi ki?

"Onu sevdiğinden emin misin?"

"Onunla evlenmek istediğimden eminim," demiştim.

Ve başka bir şey demeyecektim. İç geçirmişti, mütevazı soframıza kurulmuş yoksulluk heyulasını sonunda başımızdan savabilecek de olsa, bir gönülsüzlük var gibiydi üstünde. Ne de olsa benim annem, seve seve, skandalları göze alarak, meydan okuyarak dilenmişti aş-

kı; ve o güzel günlerden birinde yiğit askeri dönmeyivermişti artık savaşlardan, karısıyla kızına, asla tam olarak kurumayan gözyaşlarını, içi madalya dolu bir puro kutusunu ve antika beylik tabancasını miras bırakarak. Sıkıntı dolu hayatının giderek muhteşem bir egzantriğe dönüştürdüğü anneciğim, olur da bakkaldan falan dönerken yolunu biri kesiverirse diye -ah, nasıl da dalga geçerdim onunla- çantasından hiç eksik etmezdi o tabancayı.

Kapalı pancurlar arasından sızan ışıklar minik birer yıldız misali yanıp sönüyordu arada bir; demiryolu şirketi, geçtiğimiz bütün istasyonların lambalarını gelinin onuruna yakmıştı âdeta. Saten geceliğim, kırışıklıklarını yeni silkeleyip atmıştı daha; gencecik göğüslerimin sivri uçlarını ve omuzlarımı sıyırarak kayıvermişti gövdemden aşağı, kıvamlı bir sıvıdan yapılmış bir giysi gibiydi, şimdi daracık vagon yatağında sağa sola döndükçe haylazca vücudumu okşuyor, laf anlamadan, sinsi sinsi, bacaklarımın arasına sokuldukça sokuluyordu. Onun öpüşü, diliyle, dişleriyle ve yakarak sıyırıp geçen sakalıyla öpüşü, tıpkı hediye ettiği geceliğinki gibi taktik bir incelikle de olsa, yaşayacağımız zifaf gecesine dair imalarla doluydu; her yanı denizle çevrili, sivri kulelerden yapılmış o şatoda, atadan kalma yatağına uzanacağımız âna kadar zaptedilmiş bir şehvetle ertelenecek olan zifaf gecemize... hâlâ hayal bile edemediğim sihirli şatoydu orası, duvarları deniz köpüklerinden yapılma periler şatosu, onun doğmuş olduğu efsanevi malikâne. Bir gün o şatoya bir vâris doğuracaktım belki. İşte, trenin bizi götürdüğü yerdi orası, kaderimin beni götürdüğü yer.

Trenin kesik kesik uğultusunun üzerine onun düzenli, kesintisiz nefes alış verişlerini duyabiliyordum. Kocamla aramda sadece bir vagon kapısı vardı ve o da açık duruyordu. Dirseğime dayanarak doğrulsam, aslanı an-

dıran kara kafasını görebilecektim ve kösele ile baharat karışımı o kesif erkek kokusu, zaman zaman bir esintiyle çarpıyordu burun deliklerime. Bu koku her zaman eşlik ederdi ona, nitekim bana kur yaptığı günlerde, onun annemin oturma odasında olduğunu anlamamı sağlayan tek şey olurdu bu koku, çünkü her ne kadar cüsseli bir adam da olsa, ayakkabılarının altı kadife kaplıymışçasına adım atardı evin içinde; ayağını bastığı anda halı, bir kar tabakasıyla kaplanıveriyordu sanki.

Piyano başında dünyayı unutmuş olduğum anlarda beni şaşırtmaya bayılırdı. Geldiğinin haber verilmemesini ister, sonra sessizce kapıyı açıp elinde sera çiçeklerinden bir buketle ya da bir kutu kestane şekeriyle arkamdan usulca süzülüverirdi, sonra tam ben bir Debussy prelüdüne dalıp gitmişken armağanını tuşların üstüne bırakıp gözlerimi kapatırdı elleriyle. Ama o baharatlı kösele kokusu her zaman ele verirdi onu; ilk şoku atlattıktan sonra her seferinde şaşırmış gibi yapmak zorunda hissettim kendimi, hayal kırıklığına uğramasın diye.

Benden yaşlıydı. Benden çok yaşlıydı; kara yelesinde yol yol gümüş tutamlar vardı. Ama o tuhaf, keskin çizgili, neredeyse balmumundan yapılmışçasına kıpırtısız duran yüzünde, yaşanmışlıkların izi yoktu. Tersine yaşanmışlıklar, kayayı yalayan dalgalar misali düzlemiş, pürüzsüzleştirmişti o yüzü; arka arkaya kabaran denizin, kaya yüzeyindeki bütün oyuk ve kabartıları yok edişi gibi. Ve bazen ben piyano çalarken, gözlerinin -ışıktan kesin biçimde yoksun oluşlarıyla beni her zaman rahatsız etmiş olan gözlerinin- üstüne inmiş enli gözkapaklarıyla hiç kıpırtısız karşımda duran o yüz, bir maske gibi görünürdü gözüme; gerçek yüzü, beni tanımadan önce, hatta daha ben doğmadan önce bu dünyada yaşadığı onca şeyi içtenlikle yansıtacak olan gerçek yüzü, bu maskenin altındaydı sanki. Veya başka bir yerde. Belki de

bunca zamandır taşıdığı yüzünü, sırf bana yılların damgasından arınmış, genç bir yüz sunabilmek için kaldırıp bir yerlere koymuştu.

Ve başka bir yerde, olduğu gibi görebilecektim onu. Başka bir yerde. Ama nerede?

Belki de şimdi trenin bizi götürmekte olduğu, kendisinin doğup büyüdüğü o muhteşem şatoda.

Bana evlenme teklif ettiğinde ve ben de "Evet" dediğimde bile kaybetmemişti o kesif, o şehevi duruşunu. Biliyorum, erkeği çiçeğe benzetmek biraz tuhaf kaçar, ama kimi zaman bir zambağa benzetirdim ben onu. Evet. Zambağa. Hissedebilen bir bitkiye özgü o tuhaf, meşum sükûnet vardı onun da üzerinde, cenazelere gönderilen kobra başlı zambakları andırırdı, hani kılıç kınına benzeyen bembeyaz kılıfları kıvrılarak uzanır etli taçyapraklardan dışarı, o etli kısmı ise öyle kalın ve gergindir ki dokununca parşömen gibi gelir ele. Onunla evlenmeyi kabul ettiğimde yüzünde tek bir kas oynamamıştı, ama artık daha fazla tutamayacakmışçasına uzun uzun bırakıvermişti soluğunu. Dedim ki, kendi kendime: Ah! Nasıl da istemiş olmalı beni! Ve öyle görünüyordu ki haddi hududu olmayan arzusu, karşı koyamayacağım bir kuvvetti benim için; şiddetinden ötürü değil ama, ağırlığından ötürü.

İçi kızıl kadife kaplı deri bir kutuda hazır etmişti yüzüğü, koyu renkli altından, girift bir antika halkaya oturtulmuş, güvercin yumurtası iriliğinde bir alevli opal. Hâlâ annem ve benimle oturan ihtiyar dadım, yan yan bakmıştı yüzüğe: Opal, uğursuzluk getirir, demişti. Oysa bu opal, nişanlımın kendi annesine aitmiş, ondan da önce babaannesine ve onun annesine, ailenin atalarından birine Catherine de Medicis tarafından verilmişmiş... çok eski zamanlardan beri, şatoya gelin gelen bütün kadınlar takmış bu yüzüğü. Peki, eski karılarına da takmış mı, sonra da geri mi almış yani? diye kaba bir tavırla sor-

muştu ihtiyar; hiçbir şeyi beğenmezdi ki mübarek. Benim -bundan böyle küçük Markizi'nin- böylesine başarılı bir izdivaç yapıyor olmamdan ötürü kapıldığı inanılmaz sevinci, her şeye kusur bularak gizlemeye çalışıyordu işte. Ama bu noktada damarıma basmıştı. Omuz silkerek hırçın bir tavırla arkamı dönüverdim ona. Müstakbel kocamın benden önce başka kadınları sevmiş olduğunu hatırlamak istemiyordum, yine de bunu biliyor olmam, gece yatağa uzandığımda zar zor toparladığım o kırık dökük özgüvenimi yerle bir ediyordu çoğu kez.

On yedi yaşındaydım ve dünyadan haberim yoktu; Markim, daha önce evlenmişti, hem de bir defadan çok, bütün o öteki kadınlardan sonra şimdi beni seçmiş olması karşısında hâlâ şaşkındım biraz. Hem o hâlâ son karısı için matemde değil miydi? Cık, cık, cık, diyordu ihtiyar dadım. Aslında annem bile biraz rahatsızdı, kızının, bu kadar yakın zamanda dul kalmış bir adam tarafından ansızın kapılıvermesinden. Romanyalı bir kontesti son karısı, yüksek sosyeteden bir hanımefendi. Biz tanıştığımızda öleli üç ay olmuştu daha, Marki'nin Bretanya'daki evinin yakınlarında bir tekne kazasıydı ölüm sebebi. Cesedi asla bulunamamıştı, ama ben, ihtiyar dadımın yatağının altındaki valizde sakladığı sosyete dergilerini karıştırıp bir resmini bulmuştum. Güzel, keskin zekâlı, haylaz bir maymunun gözden kaçacak gibi olmayan ağzı vardı karşımda; ne kadar kuvvetli ve sıradışı bir cazibeydi o öyle, karanlık, zeki, yabani ama yine de bu dünyaya ait bir yaratıktı, onun doğal yaşam ortamı, pahalı bir iç dekoratörün elinden çıkma, kocaman saksılara konmuş palmiyeler ve ciyak ciyak haykıran evcil papağanlarla dolu bir orman olurdu ancak.

Peki, ya daha önceki? *Onun* yüzü halka mal olmuştu; herkes resmini yapmıştı, ama benim en beğendiğim Redon'un gravürüydü: *Gecenin Kıyısında Gezinen Akşam*

Yıldızı. İncecik bedeninde bir muamma gibi taşıdığı zarafeti görünce, bir zamanlar Montmartre'da bir kafenin barında çalıştığı dünyada aklınıza gelmezdi; ta ki Puvis de Chavannes onu görüp de yassı göğüslerini ve upuzun bacaklarını tualine dökene kadar tabii. Onun akıbeti de apsentle gelmişti, yahut öyle söyleniyordu.

Peki, bütün bu hanımların ilki? Muhteşem diva; Isolde'yi söylerken dinlemiştim ben onu, müziğe yatkınlığını erken yaşta göstermiş bir çocuktum ve yaşgünümde operaya götürmüşlerdi. İlk operam; onu dinlemiştim, Isolde'yi söylerken. İhtirası bembeyaz bir alev olmuş yanıyordu sahnede! Öyle bir alev ki genç öleceği o zamandan belliydi. Yüksek bir yerde oturuyorduk, cennet-i âlânın yolunu yarılamış sayılırdık, yine de neredeyse kör ediyordu gözlerimi o alev. Ve o zamanlar henüz sağ olan babam (ay ne kadar çok zaman geçmiş aradan!), son perdede beni sakinleştirmek için o küçücük, yapış yapış elimi tutmuştu, yine de tek duyduğum, onun sesinden yayılan ihtişamdı.

Benim kısacık ömrüme denk bir süre içinde üç farklı güzelle üç evlilik yapmış olan bu adam, şimdi de eklektik zevkini göstermek istercesine, bu güzel kadınlar galerisine beni davet ediyordu; beni, yoksul dulun kızını, boz renkli saçları, daha yeni kurtulduğu örgülerin izini hâlâ taşıyan, kemikli kalçaları ve gergin piyanist parmaklarıyla, beni.

Karun kadar zengindi. Kontesi öleli henüz çok az bir zaman olduğundan, Mairie'de sade bir törenden ibaret olan düğünümüzden önceki gece, ne tuhaf bir tesadüftür ki annemle beni *Tristan*'ı görmeye götürmüştü. Ve biliyor musunuz, Liebestod söylenirken öyle bir kabarıp yandı ki yüreğim, onu sahiden sevdiğimi düşündüm. Evet. Seviyordum. Onun kolundayken bütün gözler be-

nim üzerimdeydi. Fuayede fısıldaşıp duran kalabalık, biz geçerken Kızıldeniz gibi yarılıvermişti. Onun dokunuşuyla ürperiyordum.

Böylesine ölümcül bir ihtirasın yükünü taşıyan o şehvet dolu notalara ilk kulak verdiğim günden bu yana nasıl da değişmişti koşullarım! Şimdi locada oturuyorduk, kırmızı kadife koltuklarda, ve ara verildiğinde, sırmalı ceket giymiş, peruklu bir uşak, gümüş buz kovası içinde şampanya getiriyordu bize. Şampanyanın köpüğü kabarıp kadehin kenarından elime bulaştığında, benim kadehim küçük geldi bu şampanyaya, demiştim kendi kendime. Üstelik Poiret'den bir elbise vardı sırtımda. Annemin onca gönülsüzlüğüne rağmen müstakbel kocam onu razı etmiş, çeyizimi kendisi almıştı; yoksa başka neyle varacaktım ki zaten ona? Çifter çifter yamanmış iç çamaşırları, rengi atmış pamuklular, serj etekler, elden düşme giysilerle mi? İşte böylece, göğsün altından ipek bir kurdeleyle bağlanan, beyaz muslinden dökümlü bir elbiseyle gittim operaya. Herkes bana bakıyordu. Ve Marki'nin düğün hediyesine.

Düğün hediyesi, boynumdan sımsıkı kavramıştı beni. Eni beş santimetreyi bulan yakut bir gerdanlık, olağanüstü kıymetli bir kesik gırtlak gibi.

Terör Dönemi'nden sonra, Direktuar'ın ilk günlerinde, giyotinden paçayı zor bela kurtarmış olan aristokratlar, tam bıçağın boyunlarını koparıp geçeceği yerden kırmızı bir kurdele bağlamak gibi ironik bir moda çıkarmışlardı; bir yaranın anısını akla getiren kırmızı bir kurdele. Marki'nin babaannesi de bu modadan esinlenerek kendi kurdelesini yakutlardan yaptırmış; ne tantanalı bir meydan okuma ama! Operadaki o geceyi şimdi bile dün gibi hatırlarım... beyaz elbiseyi; onun içindeki kırılgan çocuğu ve boğazının etrafında yanıp sönen kıpkızıl mücevherleri, atardamardan fışkıran kanın parlaklığındaki.

Yaldızlı aynalardan beni izlediğini görmüştüm, at etini inceleyen bir uzmanın sınayıcı gözleriyle, yahut da kasap dükkânında butları değerlendiren bir ev kadınının. Daha önce hiç böyle bir bakış görmemiştim onun yüzünde, başka hiçbir yüzde de görmemiştim, böylesine mutlak bir tensel tamahkârlığı; hem sol gözüne yerleştirdiği monokl, garip bir şekilde büyütüyordu bu bakışı. Bana ihtirasla baktığını görünce gözlerimi kaçırdım, fakat bakışlarımı ondan uzaklaştırırken kendi görüntümü yakaladım aynada. Ve ansızın, onun beni gördüğü gözle gördüm kendimi; solgun yüzümü, incecik teller gibi gerilip kabarmış boyun kaslarımı gördüm. O acımasız gerdanlığın bana ne kadar yakıştığını gördüm. Ve günahtan uzak, dışa kapalı hayatım boyunca ilk kez, soluğumu kesen bir sefihlik damarı hissettim kendimde.

Ertesi gün evlendik.

Tren gittikçe yavaşladı ve sarsılarak durdu sonunda. Işıklar; madeni sesler; kimselerin bilmediği ve asla gitmediği bir istasyonun ismini bildiren bir ses; gecenin sessizliği; artık hayatımın sonuna dek birlikte uyuyacağım adamın nefes alış verişinin ritmi. Ve ben uyuyamıyordum. Usulca yataktan kalkıp pancuru biraz kaldırdım, sıcak nefesimle buğulanan soğuk pencereye yasladım başımı, karanlık istasyondan ötelere baktım, ev ışıklarıyla aydınlanmış o dikdörtgenlere, sıcaklık, yoldaşlık, tencerede fokurdayan sosislerden bir akşam yemeği vaat eden dikdörtgenlere; istasyon şefi için ocağın üstünde tutuluyordu tencere, pancurları boyalı o tuğla evde şefin, yataklarında kıvrılmış uyuyan çocukları vardı... gündelik hayatı meydana getiren bütün o minik ayrıntılardan, herkeste şoka sebep olan evliliğimle kendimi koparmış, sürgüne göndermiştim âdeta.

Evliliğe yol alış; sürgüne yol alış; hissediyordum, biliyordum, bundan böyle hep yalnız olacaktım. Yine de bir çingenenin sihirli küresi gibi ışıltılar saçan alevli opalin artık aşina olduğum ağırlığının bir parçasıydı bu, öyle ki piyano çalarken gözümü alamıyordum o opalden. Bu yüzük, o kanlı yakut gerdanlık, Poiret ile Worth'ten alınma elbiselerle oluşturulmuş gardrop, Marki'nin Rus köselesini çağrıştıran kokusu; bunların hepsi beni baştan çıkarmak için komplo kurmuştu ve öylesine baştan çıkmıştım ki şimdi, tren tekrar harekete geçerken, bir çocuğun ucuna ip bağlayıp çekmeye başladığı bir oyuncak gibi benden uzaklaştıkça uzaklaşan o dünyadan, annemin ve teyzelerin dünyasından koptuğum için en ufak bir pişmanlık duyduğumu söyleyemezdim. Tren bile, beni alıp götürdüğü uzaklara kavuşacak olmanın heyecanıyla ileri atılıyordu sanki.

Şafağın ilk gri sancakları dalgalanmaya başlamıştı gökyüzünde ve hiç de tekin olmayan, belli belirsiz bir ışık vagona sızmaktaydı. Kocamın nefes alıp verişlerinde hiçbir değişiklik fark etmemiştim, ama iyice keskinleşip ayaklanan duyularım, onun uyanmış ve bana bakmakta olduğunu söylüyordu. Kocaman bir adamdı, dev cüsseli bir adam ve eski Mısırlıların lahitlerinin üstüne çizdiği gözleri andıran o kara, kıpırtısız gözleri, bana sabitlenmişti. Bu şekilde, böyle bir sessizlik içinde seyrediliyor olmak, karın boşluğumda belli bir çekilmeye yol açmıştı. Bir kibrit çakıldı. Bebek kolu kalınlığında bir *Romeo y Julieta* yakmaktaydı Marki.

Çan sesini andıran yankılı bir tonda, "Az kaldı," dedi ve bir an, çok kesin bir sezgiye kapıldım; ürkütücü bir duruma dair şom bir sezgi, ama kibritin alevi kadar sürdü bunun ömrü; Marki'nin beyaz, geniş yüzü, gövdesinden ayrılıp çarşafların üstünde geziniyormuş gibi göründü gözüme, aşağıdan yukarıya doğru aydınlatılmış gro-

tesk bir karnaval maskesi gibi. Sonra alev söndü, puro parlamaya başladı ve bana babamı hatırlatan tanıdık bir rayihayla doldurdu kompartımanın içini; o sıcacık Havana kokusuyla nasıl da sarmalardı beni, daha küçücük bir kızken, beni öpüp gitmeden ve ölmeden önce.

Kocam elimden tutarak, epey yüksekte kalan tren merdiveninden beni indirdiği anda, amniyon sıvısı gibi okyanusun tuzluluğu çarptı burnuma. Aylardan Kasım'dı; Atlantik fırtınalarının rahat vermediği ağaçlar çıplak kalmıştı ve ıssız istasyonda, gıcır gıcır bir siyah otomobilin yanı başında sabırla bizi beklemekte olan meşin tozluklu şoförden başka kimsecikler yoktu. Soğuktu hava; kürküme iyice sarındım, birbirine eklenmiş kalın şeritler halinde ermin ve samurdan yapılma bu siyah-beyaz kılıf beni sarmalarken, başım da bir kır çiçeğinin çanak kısmı gibi çıkmıştı dışarı. (Yemin ediyorum, onunla tanışmadan önce hiç böyle gösteriş merakım yoktu benim.) Düdük çaldı; yerinde zor duran tren ileri atıldı ve yalnızca kocam ile benim inmiş olduğumuz o ıssız istasyonda bıraktı bizi. Vay be, ne mucize! Bütün o demir yığınının ve buharın kuvveti, sırf kocamın isteğini yerine getirmek üzere zaptedilebilmişti işte. Fransa'nın en zengin adamının.

"Madam."

Şoför gözünü bana dikmişti; yoksa beni kontesle, ressamın modeliyle, opera şarkıcısıyla mı karşılaştırıyordu, ne münasebet canım? Yumuşacık kalkanlardan yapılma bir koruyucu sistemmişçesine sığındım kürklerimin arkasına. Kocam, sahtiyan eldivenimin üstüne opalimi takmamı istemişti, gösteriş yapmak için teatral bir numara işte; ama bu alaycı bakışlı şoför, yüzüğün yanıp sönen pırıltısını yakaladığı anda gülümseyivermişti, efendisinin karısı olduğuma dair maddi bir kanıttı bu âdeta. Sonra otomobille, gitgide göğü kaplayan şafağa doğru hare-

ket ettik, artık gökyüzünün yarısı güllerin pembesinden, pars zambaklarının turuncusundan bir kış buketiyle kaplanmış gibiydi, kocam, benim için çiçekçiden bir gökyüzü ısmarlamıştı âdeta. Ferahlık veren bir rüya gibi şafak söküyordu dört bir yanımda.

Deniz, kum, denize karışan bir gökyüzü; ne zaman baksanız hep erime noktasında görünen, puslu pastellerden bir manzara. Debussy'nin bütün o eridi eriyecek armonileri vardı bu manzarada, kocam için çaldığım etüdler vardı, onunla ilk kez karşılaştığımız öğle üzeri prensesin salonunda çalmakta olduğum *reverie* vardı; çay fincanlarının ve mini mini pastaların ortasında ben, misafirlere hazmı kolaylaştırıcı müzik çalsın, hem de bu arada sevaba girmiş olalım diye tutulmuş yetim kız yani.

Ve, ah! İşte onun şatosu. Bu mekânın peri masallarını andırır ıssızlığı; uçuk mavi burçları, avlusu, sivri parmaklıklı kapısıyla denizin bağrında yükselen, çatısında deniz kuşlarının çığlıklar attığı şatosu, pencereleri yeşile ve eflatuna, ağır ağır gözden kaybolan okyanusa açılan, medcezir yüzünden günün yarısında karayla bağlantısı kopuk olan şatosu... ne karada ne denizde huzur bulan, esrarengiz, yüzergezer bir yer olan o şato, kendi kayasına tüneyip çok uzaklarda, çok uzun zaman önce boğulup gitmiş bir sevgiliyi sonsuza dek bekleyen bir denizkızının karasevdasıyla, hem toprağın hem dalgaların maddi varlığına meydan okuyan şato. Hüzne boğulmuş, güzelim bir denizkızını andıran bir mekân!

Sular çekilmişti; şatoya uzanan yol, sabahın böyle erken saatlerinde denizden epey yukarıda kalıyordu. Araba, aralarından ağır ağır suların sızdığı ıslak çakıltaşları üzerinde ilerlemeye başladığında uzanıp elimi tuttu kocam, o yakıcı, cadı yüzüğünün bulunduğu elimi ve parmaklarımı sıkarak, olağanüstü bir şefkatle avucumun içini öptü. Yüzü, her gördüğümde olduğu kadar kıpırtısız-

dı, kalın bir buz tabakasıyla kaplanmış bir göl gibi, sakalının kara kıvrımları arasından her zaman çok tuhaf bir şekilde kırmızı ve çıplak görünmüş olan dudakları ise hafif yukarı kıvrılmıştı şimdi. Gülümsüyordu; karısına hoşgeldin diyordu.

Tek bir oda, tek bir koridor yoktu ki denizin sesiyle hışırdayıp durmasın ve kocamın atalarının, rütbe ve mevkilerine göre kesin biçimde tanımlanmış süsleri püsleri, pırpırları içinde, kara kara gözleri ve beyaz suratlarıyla dizili durduğu bütün duvarlar, bütün tavanlar, her an hareket halindeki dalgalardan kırılıp gelen ışıkla kıpır kıpırdı; durmadan ışıldayan ve uğuldayan bu şatonun sahibesi bendim, annesinin bütün mücevherlerini, hatta alyansını bile satarak Konservatuar'da okuttuğu küçük müzik öğrencisi.

Her şeyden önce, kâhya kadınla tanıştırılma çilesine katlanmak zorundaydım; bu olağanüstü aygıtı, okyanusa demir atmış bu şato gemiyi, kaptan köşkünde kim duruyor olursa olsun düzgün bir şekilde yürüten kadınla; buradaki otoritem, diye düşündüm kendi kendime, onun yanında ne kadar da belli belirsiz! Bölgeye özgü, kaskatı kolalanmış beyaz keten bonesinin altında, donuk, solgun, ruhsuz ve hoşlanmanın çok zor olduğu bir suratı vardı kadının. Adaba tamamen uygun, fakat ruhsuz selamlayışıyla kanımı dondurmuştu; hayal kurup durduğum sıralar, statümü kafamda fazlasıyla abartma cüretini göstermişim meğer... beceriksizliğini büyük bir gönül rahatlığıyla taşıyor da olsa, onca sevdiğim ihtiyar dadımı onun yerine kâhya alırım diye düşünmüştüm de bir ara. Yanlış hesap Bağdat'tan dönermiş! Kadının, süt annesi olduğunu söylüyordu kocam bana; derebeylik zamanlarından kalma kesin bir itaatle aileye bağlı olduğunu söylüyordu ve diyordu ki, "en az benim kadar o da bu evin bir parçasıdır, canım." Kadının incecik dudakları,

gururla ufak bir tebessüm yolluyordu şimdi bana. Kocama ait olduğum sürece benim müttefikim olacaktı. Ve bununla yetinmek zorundaydım.

Gerçi burada yetinmek kolaydı. Burçlardan birinde, kocamın tamamen bana vermiş olduğu daireden fırtınalar içindeki Atlantik'i seyre dalıyor, bu sırada kendimi Denizler Kraliçesi olarak hayal ediyordum. Müzik odasında benim için bir Bechstein piyano vardı, duvarda ise bir başka düğün hediyesi, Azize Cecilia'yı semavi orgunun başında gösteren erken dönem bir Flaman primitif tablosu. Kanı çekilmiş dolgun yanakları ve darmadağınık kumral saçlarıyla bu azizenin o vakur cazibesinde, olmayı istediğim halimle kendimi görüyordum. Kocamda daha önce izine bile rastlamadığım bu sevgi dolu duyarlılığa ısınmıştım. Sonra incecik bir döner merdivenden çıkararak yatak odama götürdü beni; kâhya kadın, isabet gösterip ayak altından çekilmeden önce, yeni evliler için kendi yerel Breton dilinde -kulağa son derece kaba geldiğini söyleme cüretini gösterebileceğim- birtakım hayır duaları ederek kıkır kıkır güldürmüştü kocamı. Söylediklerinden bir şey anlamadım. Bana tercüme etmesi yolundaki ricamı ise gülümseyerek reddetti kocam.

İşte atadan kalma, devasa zifaf yatağı buradaydı, maun, zencifre ve varak kaplamalı yüzeylerinde bir sürü oyma hayvan başı bulunan bu yatak, evdeki ufacık odamın tamamı kadardı neredeyse; bembeyaz sayvan perdeleri ise denizden gelen esintiyle kıpır kıpırdı. Bizim yatağımız. Üstelik ne çok ayna vardı etrafında! Altın yaldızlı burgu burgu heybetli çerçeveleriyle bütün duvarları dolduran aynalar, hayatımda hiç görmediğim kadar çok beyaz zambağı yansıtıyordu şimdi. Geline, gencecik geline hoşgeldin demek için bütün odayı bunlarla doldurmuştu kocam. Aynalarda gördüğüm bir düzine kıza dönüşmüş olan genç geline; hepsi birbirinin eşiydi bu kız-

ların, hepsi de denizci mavisi şık tayyörler giymişti, seyahat için, madam, yahut da yürüyüş.

"Bak," dedi kocam, eliyle bu şık kızları işaret ederek. "Kendime koca bir harem kurdum işte!"

Titrediğimi hissettim. Soluğum kesilmişti. Gözlerinin içine bakamıyordum onun, nitekim başımı öbür tarafa çevirdim -gururumdan, utangaçlığımdan- ve bir düzine aynadan bir düzine kocanın bana doğru gelişini izledim, işini bilerek, kendi oyununu oynayarak, ceketimin düğmelerini açışını ve ceketi omuzlarımdan aşağı sıyırışını izledim. Yeterli! Yoo; devam! Ve etek çıkarıldı; sonra da yavruağzı rengindeki keten bluz, ki ilk komünyonumda giydiğim elbiseden daha pahalıya mal olmuştu. Dışarıda, soğuk güneşin altında oynaşıp duran dalgalar, kocamın monoklünde parlıyordu; hareketlerini bilerek, kaba ve özensiz tutuyormuş gibi göründü bana. Birden kan suratıma hücum etti yine ve orada kaldı.

Ve işte görüyorsunuz, böyle olacağını tahmin etmiştim ben; şimdi gelini resmi merasimle soyacağız, randevuevinden kalma bir merasim bu. Nasıl da korunmalıymış geçmiş hayatım, yaşadığım o ağır bohem dünyasında bile *onun* dünyasına dair tek bir ipucu bile yakalayamamayı nasıl başarmışım?

Soydu beni, bir tür gurmeydi de sanki enginar yaprağı ayıklıyordu, ama bunu büyük bir iştahla, özene bezene yaptığını da düşünmeyin; bu enginar, çok özel bir mönü oluşturmadığı gibi, yemeğe oturacak kişi de öyle açgözlü bir telaş içinde değildi doğrusu. O bildik mönüye, bezgin bir iştahla yaklaşıyordu gurme. Ve benim tir tir titreyen, kırmızı etimden başka hiçbir şey kalmadığında artık, Rops'un madeni levhaya hakkettiği bir imgeyi capcanlı görüverdim aynada; alyansları takmakla baş başa kalmaya hak kazanmış olmamız üzerine bana gösterdiği bir koleksiyonda yer alıyordu o gravür: Kaburga-

ları sayılan bir çocuk, düğmeli çizmeleriyle eldivenlerinden başka üstünde hiçbir şey kalmamış, iffetinin son kalesi olarak bir tek yüzü kalmışçasına elleriyle kapamış onu da; ve tek tek kaburgalarına varıncaya kadar onu incelemekte olan monokllü kart zampara. Adamın sırtında Londralı bir terzinin elinden çıkma takım elbise, kız ise bir pirzola kadar çıplak. İki cins arasındaki bütün karşılaşmalar içinde en pornografik olanı... Ve işte alıcım, satın aldığı malın paketini açmıştı bile. Onun gözlerinde kendi etimi gördüğüm anda, tıpkı operadayken yaşadığım gibi allak bullak olmuştum.

Ansızın bir kitabı kapatırcasına kapatıverdi bacaklarımı ve dudaklarında ender olarak beliren kıpırtıyı bir kez daha gördüm; gülümsüyor, demekti bu.

Daha değil. Sonra. Bekleyiş, hazzın en önemli kısmıdır, küçük sevgilim.

Ve titremeye başladım, yarışın başlamasını bekleyen bir at gibi tıpkı, ama aynı zamanda korkudandı titreyişim, çünkü aşk düşüncesi hem çok tuhaf, kişisellikten arınmış bir uyarılma yaratmıştı bende, hem de kocamın o bembeyaz, kesif teni karşısında bastıramadığım bir tiksinti. Kocaman cam vazolar içinde yatak odamı dolduran kucaklar dolusu zambakla ne çok ortak yönü vardı o tenin, o yoğun polenli cenaze zambaklarıyla, hani parmaklarınızı safrana daldırmışsınız gibi tozlarını bırakırlar elinizde. Ve lekelerler sizi.

Bir şehvetperestin hayatından alınma bu sahne, birdenbire sona ermişti şimdi. Bir de ortaya çıktı ki ilgilenmesi gereken işleri var adamın; arazileri, şirketleri; balayında bile mi? Balayında bile, dedi o kırmızı dudaklar, beni öpüp, allak bullak olmuş duyularımla bir başına bırakarak gitmeden önce, ipeksi, ıslak bir yalayışla sıyırdı geçti sakalı; dilinin sivri ucuna bir gönderme. Küskün bir halde antika dantelden sabahlığı sırtıma alıp, hizmet-

çinin getirmiş olduğu sıcak çikolatadan oluşan ufak çaplı kahvaltıyı yudumlamaya başladım; ondan da sonra, benden beklenecek yegâne şey müzik odasının yolunu tutmaktı elbette, nitekim az sonra piyanonun başına geçmiştim.

Yine de parmaklarımın ucundan çıka çıka incecik ahenksizlikler çıktı birbiri ardına. Akordu mu bozuktu acaba... gerçi yalnızca biraz bozuktu akordu; ama kusursuz bir kulak bağışlanmıştı bana, dolayısıyla daha fazla çalmaya tahammülüm yoktu. Denizden gelen esinti iyi değildir piyano için; etüdlerime devam edeceksem, bu malikânede daimi olarak görev yapacak bir akortçuya ihtiyacımız var! Hayal kırıklığından gelen hafif bir öfkeyle piyanonun kapağını indirdim; ne yapacağım şimdi, denizin parlaklığıyla aydınlanan bu uzun saatleri nasıl geçireceğim, kocam gelip de beni yatağa atana kadar?

Bunun düşüncesi her yanımı ürpertmişti.

Anlaşılan, devamlı üstünde taşıdığı Rus köselesi kokusunun kaynağı, kütüphanesiymiş. Sıra sıra kitaplar, kahverengi ve zeytin yeşilinden sığır derisiyle ciltlenmiş, hepsinin sırtlarında altın varak yazılar, parlak kırmızı marokenden büyük boy kitaplar. Uzanmak için oraya konmuş deri bir kanape, içine gömülünen cinsten. Kanatlarını iki yana açmış bir kartal şeklinde oyulmuş bir kürsü, üzerinde Huysmans'ın *La-bas*'sı, seçkinin seçkini bir özel basımevinden çıkma; komünyon ayininde kullanılan kutsal kitaplar gibi pirinç kelepçelerle ciltlenmiş, renkli camdan taşlar hakkedilmiş üstüne. Yerdeki halılar, gökyüzünün nabız gibi atan laciverdi ile yüreğin en sevgili kanlarının kırmızısında, Isfahan ile Buhara'dan gelmişler; koyu renkli lambriler ışıl ışıl; denizin yatıştırıcı müziği ve elma ağacından kesilmiş kütüklerin alevi. Kitapların hâlâ temiz ve yeni kalmasını sağlayan cam kapaklı dolaba dizili kitap sırtlarının üstünde oynaşıyordu alevler. Eliphas

Levy; hiçbir şey ifade etmedi bu ad bana. Bir iki kitabın adına baktım: *Merasim, Sırların Anahtarı, Pandora'nın Kutusunun Esrarı,* ve esnedim. İlk kucaklanışını beklemekte olan on yedilik bir kızı burada tutacak hiçbir şey yok. Hepsinden çok, şöyle sarı kâğıda basılmış bir roman bulabilmek isterdim; oynaşan alevlerin karşısında halıya kıvrılayım, ucuz bir romana kapılıp gideyim, yapış yapış likörlü çikolatalar atıştırayım isterdim. Zili çalacak olursam bir hizmetçi çikolata getirirdi bana.

Yine de öylesine göz gezdirmek için açtım kitap dolabının kapağını. Ve galiba biliyordum, sırtında hiç yazı olmayan o incecik kitabın içinde ne bulacağımı, daha kapağını açmadan biliyordum, parmak uçlarımdaki bir karıncalanmaydı bana bunu bildiren. Yüklü bir para ödeyerek daha yeni aldığı Rops'u bana gösterirken, böyle işlerin ehli olduğunu ima ediyor olmamış mıydı zaten? Yine de böyle bir şeyle karşılaşmayı ummuyordum doğrusu, yanaklarına inci yapıştırılmış gibi gözyaşları donmuş kalmış bir kızcağız, saçlarına yaptığı uzun örgülerin değdi değecek gibi durduğu kocaman birer top oluşturan kalçalarının arasında, ortadan ikiye ayrılmış incir misali yarığı, arkasında da kara maske takmış bir adam, boşta kalan eliyle kamışını tutuyor, yukarı kıvrılmış bir palayı kavramışçasına. Bir de başlığı vardı resmin: "Fazla meraklı olmanın sonu." Egzantrikliğinin verdiği bütün o kesinlikle annem, âşıkların neler yaptığını anlatmıştı bana; masumdum ama saf değil. İlk sayfadaki açıklamaya göre *Türk Sultanı'nın Hareminde Eulalie'nin Maceraları,* 1784'te Amsterdam'da basılmıştı, nadide bir koleksiyon parçası. O kuzey şehrinden atalarından biri mi getirmişti acaba bunu? Yoksa kanalın Sol Yaka'sındaki o tozlu, küçük dükkânlardan birinden kocam kendisi mi almıştı? Hani şişe dibi gibi gözlüğünün arkasından sizi süzen ihtiyar bir adam durur ya öyle dükkânlarda, onun bakışla-

rı altında tedirgin tedirgin incelersiniz malları... Korkuyu bekleyerek çevirdim kitabın sayfalarını; baskısı solmuştu. Bir gravür daha çıktı karşıma: "Sultan'ın karılarının kurban edilişi." Kitapta gördüklerim karşısında soluk soluğa kalacak kadar şey biliyordum.

Kütüphaneyi dolduran kösele kokusu aniden yoğunlaşıp keskinleşti; katliam görüntüsünün üzerine kocamın gölgesi düştü.

"Küçük rahibem dua kitaplarını bulmuş, öyle mi?" diye sordu talepkâr bir sesle, sesinde alaycılıkla tatlılığın tuhaf bir karışımı; sonra ıstırap ve dehşet duygusuyla allak bullak olmuş suratımı görünce bir kahkaha attı, kitabı elimden alıp divanın üstüne koydu.

"O kaka resimler korkuttu mu Bebeğimi? Büyüklerin oyuncaklarıyla oynamamalı Bebek, onlarla ne yapılacağını öğrenene kadar, öyle değil mi?"

Sonra öpmeye başladı beni. Hem bu kez kendini tutarak da değil. O beni öperken, kesin bir tavırla ilerleyen eli, antika dantelin altından göğsümü buldu. Döne döne yatak odasına giden merdiveni çıkarken sersemlemiştim, sonra o oymalı, yaldızlı yatağa girdik, onun, annesinin rahmine düştüğü yatağa. Aptalca bir şeyler geveledim: Henüz yemek yemedik ki; hem daha hava aydınlık...

İyi ya, seni daha iyi görürüm.

Gerdanlığımı takmamı istedi, giyotinden yakayı kurtaran kadından kalma aile mirası. Parmaklarım titreye titreye bağladım o şeyi boynuma. Buz gibi soğuktu, ürperdim. Saçlarımı eline dolayıp urgan gibi bükerek omuzlarımı açtı, kulaklarımın arkasındaki yumuşacık tutamları öpebilmek için; bu da ürpertti beni. Ve o alev alev yakutları da öptü. Dudakları dudaklarıma değmeden önce öpmüştü onları. Kendinden geçmişti, yeknesak bir sesle mırıldandı: "Soyunmuştu tüm giysilerinden/ tıngır tıngır mücevherlerinden başka."

Dışarıdaki bomboş gökyüzünde martılar, havaya gerilmiş görünmez trapezlerde ciyak ciyak taklalar atarken, bir düzine koca bir düzine yeni gelini kazığa oturtmuştu.

Telefonun ısrarlı çığlıklarıyla kendime geldim. Kocam, yere devrilmiş bir meşe gibi yanı başımda yatıyordu, az önce benimle boğuşmuşçasına hırıltılı bir şekilde soluk almaktaydı. Bu tek taraflı boğuşma sırasında, ölümü andıran o koca gövdesinin, aniden duvara çarpılıveren bir porselen vazo gibi dağılıp gittiğini görmüştüm; orgazm olurken çığlık atıp korkunç sözler söylediğini işitmiştim; kan gelmişti benden. Ve belki maskesiz görmüştüm yüzünü; belki de görmemiştim. Ne olursa olsun, bekâretimi kaybetmek, kesinlikle sarsıntılar yaratmıştı içimde.

Kendimi toplayıp yatağın yanındaki mineli etajere uzandım, telefonu aldım ve ahizeyi kaldırarak konuştum. New York temsilcisi. Acele.

Onu sarsarak uyandırdıktan sonra yatakta yan döndüm, kendi kollarımla sardım tükenmiş vücudumu. Uzaklardaki bir arı sürüsünün vızıltısı gibi geliyordu sesi. Benim kocamdı bu. Bütün aşkıyla yatak odamı zambaklarla doldurarak bir mumya salonuna çeviren kocam. Kocaman kafalarını sallayarak o yoğun, arsız buhurlarını her yana dağıtan, semiz etli zambaklarla.

Temsilcisiyle konuşması bitince bana döndü ve boynumu yakan yakut gerdanlığı okşamaya başladı, ama bu kez öyle şefkat doluydu ki okşayışları, kendimi çekmez olmuştum artık, sonra da göğüslerimi okşadı. Tatlım benim, küçük sevgilim, bebeğim, çok yandı mı canın? Çok üzgündü bunun için, nasıl da düşüncesizlik etmişti, kendini tutamamıştı işte; bak görüyorsun, ne kadar seviyor

seni... ve bu âşıkane söylevle gözyaşlarım sel gibi akmaya başladı. Sımsıkı sarıldım ona, sanki acımı dindirebilecek yegâne kişi, o acıyı vermiş olandı yine. Bir süre, daha önce hiç duymadığım bir sesle mırıldandı bana, denizin yumuşacık avuntularını andıran bir sesle. Ama sonra, tütün kokan ceketinin düğmelerine dolanmış saçlarımı kurtardı, yanağıma acele bir öpücük kondurdu ve New York'taki temsilcisinin çok acele bir iş için aradığını, deniz yeterince alçalır alçalmaz hemen yola koyulması gerektiğini söyledi. Şatodan ayrılıyor musun? Fransa'dan ayrılıyorum. Ve en az altı hafta yokum.

"Ama balayındayız!"

Bir anlaşma, ucu ucuna yakalanmış bir girişim fırsatı, birkaç milyon var işin içinde, dedi. Benden uzaklaşarak, çehresinin mumyayı andıran durgunluğuna çekildi; küçük bir kızdım işte ben, anlamazdım ki. Hele benim yaralanmış kibrime söyledikleri, açıkça dile getirmeden de olsa: Öyle çok balayı yaşadım ki ben, işin tadını çıkarmayı şöyle geniş bir zamana bırakmasını bilirim. Bir avuç renkli taş döküp birkaç hayvan leşinin postunu vererek satın aldığım bu çocuğun bir yere kaçmayacağını gayet iyi bilirim. Gerçi ertesi gün için ABD'ye bilet ayarlasın diye Paris temsilcimi aradıktan sonra -çok kısa bir telefon görüşmesi, küçüğüm- birlikte akşam yemeği yiyecek vaktimiz olacaktır.

Ve bununla yetinmek zorundaydım.

Meksika usulü pişirilmiş sülün, fındık içi ve çikolatayla; salata; buram buram şehvet kokan bir beyaz peynir; misket üzümü ile köpüklü Asti'den yapılmış sorbe. Kutlama amacıyla açılırken bir şenlik havasında patlayan Krug şampanyası. Üstüne de, kenarına boyanmış kuşlar öbür taraftan görünecek kadar ince porselenden, çok kıymetli minicik fincanlar içinde kopkoyu bir kahve. Kütüphanede ben *cointreau* likörü içtim, o ise konyak. Mor

kadife perdeler çekilmiş, gece dışarıda kalmıştı o sırada, kıpır kıpır şömine alevinin yanı başındaki deri koltukta dizlerine oturtmuştu beni. Poiret'den alınma o iffetli beyaz muslin elbiseyi giymemi istemişti üstüme; bu elbiseyi özellikle seviyordu anlaşılan, seyrek dokunmuş kumaşından göğüslerim görünüyormuş, öyle diyordu, küçücük, yumuşacık beyaz kumrular gibi, her biri, pembe gözlerinden birini açık tutarak uyuyan kumrular. Ama yakut gerdanlığı çıkarttırmamıştı bana, giderek daha rahatsız edici hale gelse de, omuzlarıma dökülen saçlarımı toplamama da izin verme, daha çok yeni bozulmuş bekâretimin işaretiydi bu, yaralı bir varlık olarak henüz aramızdan çekilmemiş olan bekâretimin. Parmaklarını doladıkça doladı saçlarıma, ta ki ben sızlanmaya başlayana kadar; çok az konuştum o gece, bunu hatırlıyorum.

"Hizmetçi çarşaflarımızı değiştirmiştir bile," dedi. "Senin bâkire olduğunu bütün Bretanya'ya göstermek için çarşafları pencereye asmıyoruz, bu uygar devirde böyle şeyler yok artık. Fakat şunu da söylemeliyim ki, bütün evliliklerim içinde, şatonun meraklı ahalisine karşı böyle bir bayrağı dalgalandırma fırsatı ilk kez geçiyor elime."

İşte o anda, şaşkınlıktan gelen bir şokla farkına varmıştım ki onu cezbetmiş olan, bendeki masumiyetti, bilmezliğimin sessiz müziğiydi, öyle diyordu kendisi, tuşları havadan yapılmış bir piyanoyla çalınan *La Terrasse des audiences au clair de lune* gibi. O lüks mekânda nasıl rahatsız hissediyordum kendimi, unutmamalısınız bunu, şimdi saçlarımı tatlılıkla kurban etmekte olan bu ölümcül satirin bana kur yaptığı bütün dönem boyunca huzursuzluğun ve tedirginliğin tek yoldaşım olduğunu unutmamalısınız. Saflığımın ona haz verdiğini bilmek yüreklendirmişti beni. Cesaret! Bir gün gelecek, doğuştan kibar bir hanımefendiyi oynamayı başaracaktım, sırf aksi ispat edilemeyeceği için de olsa.

Sonra, sanki bir çocuğa kocaman ve esrarengiz bir armağan verecekmiş gibi, ağır ağır ama oyun oynarcasına bir deste anahtar çıkardı, ceketinin içinde bir yerlerde bir gizli cepten, evdeki her kilide bir anahtar, dedi. Her türden anahtar, kara demirden devasa, antika şeyler; bir kısmı ise ince ve narin, neredeyse barok; sonra kasalar ve kutular için kâğıt gibi incecik Yale anahtarları. O burada yokken, bütün bunlarla ben ilgilenecektim.

İhtiyatla süzdüm bu ağır desteyi. O ana dek pratik yönlerini bir kez olsun düşünmüş değildim ki, koca bir evde, koca bir servetle, elinde gardiyanlarınki kadar kalabalık bir anahtar destesi bulunan koca bir adamla evliliğin. Zindanların hantal ve köhne anahtarları buradaydı işte, ne de olsa bol miktarda zindanımız vardı burada, hepsi şarap mahzenine dönüştürülmüştü gerçi; şatonun üzerine kurulduğu kayalara insan acılarıyla oyulmuş bütün o derin delikleri sıra sıra tozlu şişeler dolduruyordu şimdi. Bu anahtarlar mutfaklara ait, bu resim galerisinin anahtarı, ihtiraslı koleksiyoncuların beş yüzyılda doldurabildiği bir hazine dairesidir orası; aa! orada saatler geçireceğimi anlamıştı işte.

Sembolistler'e duyduğu iştahı doyurmak için hiçbir şeyden kaçınmamıştı, böyle söyledi bana, yüzünde açgözlü bir ışıltıyla. Moreau'nun o büyük portresi vardı galeride, ilk karısını görüntülediği meşhur *Adanan Kurban*, kadının yarı saydam teninde zincirlerin bıraktığı dantel gibi izlerle birlikte. Bu resmin hikâyesini biliyor muydum acaba? Montmartre'daki bardan yeni çıkıp gelmiş olan kadının, erkeğin karşısında giysilerini ilk kez çıkarırken elinde olmadan nasıl da kızardığını, göğüslerini, omuzlarını, kollarını, bütün vücudunu kırmızıya boyadığını? Beni soyarken, o sevgili kıza dair bu hikâye gelmişti kocamın aklına... Ensor, büyük Ensor, ve o muazzam tuali: *Şaşkın Bâkireler*. Gaugin'in son döneminden iki ya

da üç tablo, bunların içinde kocamın gözdesi, metruk bir evde kendinden geçmiş karaderili bir kızı göstereniydi: *Geceden Gelir, Geceye Gideriz.* Ve kocamın kendi elleriyle galeriye kattığı tabloların yanında Watteau'lardan, Poussin'lerden oluşmuş muhteşem mirası, bir de ahlâken düşkün atalarından birinin ısmarladığı son derece özel iki Fragonard; söylendiğine göre adam, ustanın fırçası önünde iki kızıyla birlikte bizzat poz vermişti... Ansızın kesiverdi, hazinelerini sayıp dökmeyi.

O incecik beyaz yüzün, *cherie;* dedi, sanki yüzümü ilk defa görüyormuş gibi. Senin o incecik beyaz yüzün, ancak bir konosörün saptayabileceği kadar belli belirsiz bir şekilde sefihlik vaad ediyor.

Bir kütük düştü ateşe, ardından bir kıvılcım yağmuru başladı; parmağımdaki opalden yeşil alevler fışkırıyordu. Derin bir uçurumun kenarında duruyormuşçasına başımın döndüğünü hissettim; korkuyordum, ama ondan değil pek, o heybetli varlığından, sanki doğuştan kendisine hepimizden daha fazla *yerçekimi* kuvveti bağışlanmış gibi kendini hissettiren, ona duyduğum aşkı en güçlü hissettiğim zamanlarda bile ince ince beni boğan varlığından değil... Yok. Ondan korkmuyordum; kendimdendi korkum benim. Kocamın ışık yansıtmayan gözlerinde yeniden doğmuş görüyordum kendimi, tanıdık olmayan şekillerde yeniden doğmuş. Bana dair tanımlamalarında kendimi güçlükle tanıyordum, ama yine de, yine de, bu tanımlamalarda bir nebze de olsa korkunç bir hakikat bulunamaz mıydı? Ve o kızıl alevlerin karşısında, bütün masumiyetime rağmen, ender görülür cinsten bir yozlaşma yeteneği hissettiği için beni seçmiş olabileceğini düşününce, ona fark ettirmeden kızarıverdim.

Bu da porselenlerin bulunduğu dolabın anahtarı, gülme sevgilim; o dolapta bir kralın fidyesi olacak kadar Sevres porseleni var, Limoges'lardan da bir kraliçenin

fidyesi çıkar. Bu anahtar ise beş neslin tabaklarının saklandığı kilitli, parmaklıklı kapıya ait.

Anahtarlar, anahtarlar, anahtarlar. Daha sadece bir bebek de olsam, çalışma odasının anahtarlarını da emanet ediyordu bana; sonra kasalarının anahtarlarını, benim takacağım mücevherleri sakladığı kasaların, Paris'e döndüğümüzde takacaktım, öyle söz vermişti bana. Ama ne mücevherler! Vay be, tıpkı İmparatoriçe Josephine'in iç çamaşırlarını değiştirdiği gibi, ben de günde üç kez küpe ve gerdanlık değiştirebilecektim. Onun gırtlağında kıkırdama yerine geçen o boş, takır takır sesten çıkararak dedi ki, her ne kadar, elbette çok çok daha değerli olsalar da, hisse senetleriyle pek o kadar ilgileneceğimden kuşkuluymuş.

Şömine aleviyle aydınlanmış mahremiyetimizin dışında kalan dünyadan, kıyıdaki çakıltaşları üzerinden geri çekilen medcezir dalgalarının sesi geliyordu. Destedekiler arasında ne olduğunu açıklamadığı tek bir anahtar kalmıştı ve ona bakınca tereddüt etti; bir an sandım ki o anahtarı destedeki kardeşlerinden ayırıp tekrar cebine koyacak ve alıp götürecek.

"*Şu* anahtar nerenin?" diye sordum kesin bir tonda, ne de olsa kocamın yumuşak bir tavırda şakalaşması cesaret vermişti bana. "Kalbinin anahtarı mı? Ver onu bana!"

Anahtarı oyun oynarcasına salladı başımın üstünde, gergin parmaklarım uzanıp tutmaya çalıştıkça kaçırdı; o çıplak kırmızı dudakları enlemesine yarılarak gülümsemeye dönüştü.

"Yoo, hayır," dedi. "Kalbimin anahtarı değil. Cehennemimin anahtarı."

Destede bıraktı o anahtarı da, hepsini bir araya getirerek bağladı, çan çalar gibi müzikal seslerle salladı. Sonra cıngıl cıngıl anahtarları kucağıma attı. İncecik muslinden iç eteğimin üstünden soğuk metalin bacaklarımı dondur-

duğunu hissettim. Üzerime eğilerek sakalla maskelenmiş bir öpücük kondurdu alnıma.

"Her erkeğin bir tanecik de olsa karısından gizlediği bir sırrı olmalı," dedi. "Söz ver bana, solgun benizli piyanistim benim; söz ver bana, destedeki bütün anahtarları kullanacaksın, sana gösterdiğim o sonuncusu hariç. Eline geçen her şeyle oynayabilirsin, mücevherlerle, gümüş tabaklarla; canın isterse hisse senetlerimle oyuncak gemiler yapıp arkamdan Amerika'ya kadar gönder. Hepsi senin bunların, her yer sana açık; bu bir tanecik anahtarın uyduğu kilit hariç. Topu topu batı kulesinde küçücük bir odanın anahtarıdır o, kiler odasının arkasında, küçücük karanlık bir koridorun ucunda, olur da adımını atarsan, saçlarına takılıp senin ödünü patlatacak korkunç örümcek ağlarıyla doludur hem o koridor. Aman, zaten çok sıkıcı bir küçük oda! Ama bana söz vereceksin, eğer beni seviyorsan adımını atmayacaksın o odaya. Özel bir çalışma odası sadece, bir kaçış yeri, İngilizlerin dediği gibi benim inim, arada bir, evlilik boyunduruğunun omuzlarıma fazla baskı yapmaya başladığı nadir ama kaçınılmaz anlarda giderim oraya. Kendimi, karısı olmayan bir adam gibi düşünmenin ender bulunur zevkini çıkarmak için giderim, anlarsın ya."

Kürklerime sarınmış vaziyette onu arabasına kadar geçirirken, yıldızların cılız ışığı vuruyordu avluya. Bana son söylediği, anakaraya telefon açıp personele bir piyano akortçusunu eklemiş olduğuydu; ertesi gün gelip görevinin başına geçecekti bu adam. Beni vikunya kaplı göğsüne bastırdı bir kez, sonra arabaya binerek gözden uzaklaştı.

O gün öğleden sonra tembellik etmiştim hep ve şimdi de uyuyamıyordum. Kocamın atadan kalma yatağında

bir sağa, bir sola dönüp durdum, yeni bir şafak daha söküp de bir düzine aynayı denizden gelen yansımalarla yanardöner renklere boyamaya başlayana dek. Zambakların kokusu boğuyordu bütün duyularımı; bundan böyle bu çarşafları, teni tıpkı zambaklarınki gibi hafif yapışkan ve nemli bir şeyleri çağrıştıran bir adamla paylaşacağım gelince aklıma, içimde belli belirsiz bir boşluk duygusunun oluştuğunu fark ettim, kadınlık yaram da iyileşmişti artık ne olsa, nasıl ki hamile kadınların canı kömür gibi, tebeşir gibi, bozuk gıda maddeleri gibi acayip şeyler çekerse, benim de canım o okşayışların tekrarlanmasını istiyordu. Konuşmasıyla ve görüntüsüyle olduğu kadar teniyle de kocam, ten ile ten arasında binlerce, binlerce barok kesişmeye dair imalarda bulunmuş değil miydi bana? Geniş yatağımızda yatarken ben, uyku bilmez bir yoldaş vardı yanımda, yeni doğmuş karanlık bir merak duygusu.

Yalnız yatıyordum yatakta. Ve onu özlüyordum. Ve o midemi bulandırıyordu.

İçine düştüğüm bu berbat durumun tazminatını bana ödeyecek kadar mücevher var mıydı bütün kasalarında? Bu şato, onu paylaşmak zorunda olduğum sefih yaratığın varlığını bana tazmin edecek kadar çok zenginlik içeriyor muydu? Ve benim efendim olduğunu göstermek için düğün gecemde beni yapayalnız bırakıp giden bu esrarengiz varlığa duyduğum, arzu ile korku karışımı duyguların anlamı neydi tam olarak?

Sonra doğrulup oturdum yatakta, karyolanın tavanına oyulmuş yaratık kafalarının, yüzeylerine yabansı bir şüpheyi gösteren yarıklar açılmış, alaycı maskeleri altında. Wall Street için değil de, bir türlü yakasını bırakmayan, Allah bilir nerelere gizlenmiş bir metres için yanımdan ayrılmış olmasındı sakın, şimdiye dek parmakları gamlar ve arpejlerden başka şeyde ustalaşmamış olan

bir kıza göre ona zevk vermesini çok daha iyi bilen bir metres için? Ve yatışmış bir şekilde arkama yaslanarak kabarık yastıklara usulca bıraktım kendimi. Kabul ediyordum ki daha demin korkuyla karışık olarak yaşadığım kıskançlık duygusu, bir parça rahatlama da barındırmıyor değildi içinde.

Günışığı odamı doldurur ve kötü düşleri başımdan kovarken, nihayet yavaş yavaş uykuya gömüldüm. Ama uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey, yatağın başucunda uzun bir vazo içinde duran zambaklar, bir de kalın camın altında şekli bozulup çarpılan o şişkin sapların nasıl da insan koluna benzediğiydi, gövdesinden ayrılmış, yeşilimsi suların içinde boğulmakta olan kollara.

Sabah tek başına uyanan yeni geline teselli kabilinden kahve ve kruasan. Leziz. Bal da tabii, cam bir tabağın içinde peteğiyle beraber. Gün ortasında tembel tembel bu zengin yatağında yatmaktayken, hizmetçinin portakalı sıkarak mis kokulu suyunu önceden soğutulmuş bir sürahiye akıtışını izledim. Her şeye rağmen bu sabah hiçbir şey, piyano akortçusunun çoktan gelmiş olduğu haberi kadar keyiflendirmedi beni. Hizmetçi bunu söylediğinde yataktan fırladığım gibi eski serj eteğim ile pamuklu bluzumu geçirdim üstüme, öğrenci kostümümü yani, ne de olsa bu güzel yeni elbiselere göre çok daha rahat hissediyordum onlarla kendimi.

Üç saat boyunca çalıştıktan sonra akortçuyu çağırttım, teşekkür etmek için. Kördü, tabii ki; ama gençti, yumuşak çizgili bir ağzı ve göremese de bana sabitlenmiş gri gözleri vardı. Yolun karşı tarafındaki köyden bir nalburun oğluymuş; kilise korosundayken iyi kalpli bir papaz, hayatını kazanabilsin diye bir sanat öğretmiş ona. Her şey son derece güzel. Evet. Burada mutlu olacağına inanıyordu. Bir de, dedi utana sıkıla, arada bir ben çalarken dinlemesine izin verilirse... ne de olsa, görüyorsu-

nuz işte, âşıktı müziğe. Olur. Tabii, dedim. Elbette. Gülümsediğimin farkında gibiydi.

Onu gönderdikten sonra baktım ki, o kadar geç kalktığım halde "beş çayı"ma daha biraz var. Kocamın gayet düşünceli bir şekilde önceden uyarmış olduğu kâhya, müzikle uğraşırken beni rahatsız etmekten kaçınmış, şimdi de gecikmiş bir öğle yemeği için elinde uzayıp giden bir mönüyle saygılı bir ziyarette bulunuyordu bana. Yemek istemediğimi söyleyince, burnunun üzerinden yan yan baktı bana. Bir anda farkına vardım ki bu evin hanımı olarak en önemli işlevlerimden biri, personele iş çıkarmaktı. Ne olursa olsun, kendi isteğimi kesin biçimde ifade ederek, akşam yemeğine kadar bir şey yemeyeceğimi bildirdim, tek başıma yiyeceğim yemeği heyecanla ve gerginlikle bekliyor olsam da. Sonra anladım ki, yemekte ne istediğimi söylemem gerekiyordu ona. Düşgücüm, ki hâlâ okullu bir kız çocuğunun düşgücüydü, çılgınca şahlanmıştı birden. Kremalı tavuk, yoksa Noel'e kadar beklesem de, şöyle allanıp pullanmış bir hindi mi yesem? Yok; kararımı verdim ben. Avokado ve karides, bol bol, arkasından antre istemez. Ama buzdolabında ne kadar dondurma varsa önüme koyarak sürpriz yapın bana. Hafifçe burun çekerek hepsini not etti kâhya; şoka sokmuştum kadını. Nasıl damak zevkiymiş bu böyle! Çocuktum işte ben, kadın çekip gidince kıkırdamaya başladım.

Peki ya şimdi... ne yapacağım şimdi?

Çeyizimin bulunduğu valizleri açarak bir saat boyunca mutlu mesut oyalanabilirdim, oysa hizmetçi çoktan yapmıştı bu işi, elbiseler, terzi elinden çıkma olanlar tuvalet odamdaki gardroba asılmış, şapkalar, şekli bozulmasın diye ahşap kafalara takılmış, ayakkabılar ahşap kalıplara geçirilmişti, bütün bu cansız nesneler, gerçek hayatın görüntüsünü taklit ederek benimle dalga geçiyor gibiydi. Fazlasıyla kalabalık olan tuvalet odamda

oyalanmaktan hoşlanmıyordum, matem zambaklarının kokusu sinmiş yatak odamda kalmaktan da. Öyleyse nasıl geçecekti zaman?

Kendi banyoma girer, yıkanırım ben de! Bir de ne göreyim, musluklar, altından birer yunus, gözlerinde de mini mini turkuazlar. Bir de içinde altın renkli balıklar olan akvaryum, dipteki otların arasından geçerek bir aşağı bir yukarı yüzüyorlar, sıkılmış olmalılar, diye düşündüm, benim gibi tıpkı. Nasıl isterdim kocamın gitmemiş olmasını. Nasıl isterdim biriyle, mesela bir hizmetçiye laflama imkânı bulabilmeyi; ya da piyano akortçusuyla... ama artık biliyordum ki yeni mevkim, personelle ahbaplık kurmayı yasak ediyordu bana.

Telefon görüşmesini elimden geldiğince erteleyebileceğimi ummuştum, böylece israf edilmeyi bekleyen bu ölü zaman boyunca, varmayı umacağım bir hedef kalmış olacaktı önümde, yemeğimi yedikten sonrası için mesela, fakat saat daha yediye çeyrek vardı ve karanlık, şatoyu çoktan sarmalamıştı ki daha fazla dayanamadım. Anneme telefon ettim. Ve daha sesini duyar duymaz gözyaşlarına boğularak hayretlere düşürdüm kendi kendimi.

Yoktu, hiçbir şey yoktu. Anne, banyomda altın musluklar var.

Dedim ki, banyomda altın musluklar!

Hayır; bence de bunda ağlayacak bir şey yok, Anneciğim.

Hat bozuktu, annemin tebriklerini, sorularını, kaygılarını güçlükle duyabildim, ama ahizeyi yerine koyarken biraz ferahlamıştı içim.

Yine de hâlâ koca bir saat vardı yemeğe, gecenin devamındaki saatler ise kafamda canlandırmayı becerememediğim, kocaman bir çöl oluşturuyordu.

Anahtar destesi, kocamın bırakmış olduğu yerde, kütüphanedeki şöminenin önüne serili halının üstünde du-

ruyordu; şömine ısıtmıştı metal anahtarları, artık soğuk değil, neredeyse kendi tenim kadar sıcaktılar. Nasıl da dikkatsizlik etmiştim böyle; eğilip şıngır şıngır anahtarları yerden alırken, şöminedeki kütükleri dürtüklemekle meşgul bir hizmetçi, sanki ona tuzak kurmuşum gibi ayıplarcasına baktı bana. Bu güzelim hapishanenin içindeki kapıların anahtarlarıydı onlar; benim, hem mahkûm hem hanımefendi olarak bulunduğum ve henüz pek bir yerini görmemiş olduğum hapishanenin. İşte bu aklıma gelince, birdenbire kâşiflerin coşkusuyla doldu yüreğim.

Işık! Daha fazla ışık!

Rüyalara dalmış olan kütüphane, bir düğmeye dokunmakla ışıl ışıl aydınlanıverdi. Deliler gibi şatonun içinde koşturup bulduğum her elektrik düğmesine dokundum; hizmetçilere de kendi bölümlerinin ışıklarını yakmaları için emir verdim, böylece şato, denizin üstüne konmuş bir doğumgünü pastası gibi binlerce mumla pırıl pırıl parlayacaktı, ömrünün her yılı için bir mum ve kıyıdakilerin hepsi de merakla bakacaktı bu pastaya. Her yer Gare du Nord'daki kafe gibi aydınlık olunca, şu anahtar destesinin aklıma getirdiği onca mal mülkün ağırlığı gözümü korkutmaz olmuştu artık, ne de olsa şimdi, kocamın gerçek tabiatına dair bulguları ele geçirmek üzere bunların hepsini iyice araştırmaya kararlıydım.

İlk olarak onun çalışma odası, tabii ki.

Yarım kilometre genişliğinde maun bir masa, üstünde tek leke bulunmayan kurutma kâğıdı ve sıra sıra telefonlarla birlikte. Mücevherlerin bulunduğu kasayı açma lüksünü esirgemedim kendimden ve bu evlilikle nasıl bir cinin hazinesine -takı setleri, bilezikler, yüzükler- hak kazanmış olduğumu görecek kadar da kurcaladım meşin kaplı kutuları. Böyle dört yanım elmaslarla çevrili olduğu sırada bir hizmetçi kapıyı vurdu ve daha ben ağzımı açamadan girdi içeri; incelikli bir nezaketsizlik. Kocamla

konuşacağım bu konuyu. Serj eteğimi kibirle süzdü; madam, akşam yemeği için giyinmeyi planlıyorlar mıydı?

Bunu duyunca attığım kahkahaya bir mırıltıyla cevap vermeye tenezzül etti ancak; kendisi benden çok daha fazla hanımefendiydi. Fakat, bir düşünün, salkım saçak Poiret'lerimden birini giyip mücevherlerle bezeli türbanı kafama geçireceğim, bir de ortasından incilerle tutturulmuş sorguç olacak türbanın üstünde, sonra da baronların yemek salonunda, bir zamanlar Kral Mark'ın şövalyelerini doyurmuş olduğu kocaman ahşap masanın bir ucunda tek başıma oturacağım... Hizmetçinin tasvip etmez, buz gibi bakışları altında kendime geldim. Subay kızlarına özgü bir konuşma tarzım vardı benim, kestirip atardım. Hayır, giyinmeyecektim akşam yemeği için. Üstelik yemek isteyecek kadar da acıkmış değildim. Gidip söylesindi kâhyaya, sipariş vermiş olduğum kız yurdu usulü ziyafet yemeğini iptal ettirdiğimi. Müzik odama birkaç sandviç ile bir sürahi kahve bırakabilirler miydi? Ve bu gece hepsi çekilirler miydi?

Mais oui, madame.

Sesinin kırık dökük tınısından, onları bir kez daha hayal kırıklığına uğrattığımı anlamıştım, ama umurumda değildi; kocamın istiflediği bunca malın pırıltısıyla silahlanmıştım onlara karşı. Oysa ışıklar saçan bu taşlar arasında onun kalbini bulamayacaktım; hizmetçi gider gitmez sistemli bir aramaya başladım çalışma masasının gözlerinde.

Her şey yerli yerindeydi, dolayısıyla hiçbir şey bulamadım. Ne eski bir zarfın üstüne rastgele çiziktirilmiş bir not, ne solmuş bir kadın fotoğrafı. Sadece iş yazışmalarının yer aldığı dosyalar, çiftliklere ait hesaplar, terzi faturaları, uluslararası bankerlerin aşk mektupları. Hiç. Ve kocamın gerçek hayatına dair veri yokluğu, tuhaf bir şekilde cezbetmeye başlıyordu beni; madem saklamak

için bunca emek veriyor, diye düşünmüştüm, saklayacak çok şeyi var öyleyse.

Çalışma odası, kişiselliğin damgasını hiçbir şekilde taşımayan bir mekândı, şatonun iç kısmına, avluya bakıyordu; kocam, Amsterdam'daki küçük bir işletmenin sahibini iflasa sürüklerken salim kafayla çalışabilmek için, denizden çok denizkızını andıran bu manzaraya sırtını dönmeyi tercih etmişti âdeta; yahut da -hiç hoşuma gitmeyerek farkına varmış olduğum gibi- Laos'taki bazı işleriyle uğraşırken, ender bulunur kimi haşhaş çiçeği türleri hakkında amatör bir botanikçinin heyecanıyla düştüğü şifreli notlara bakılacak olursa, afyonla ilgiliydi bu işler. Karanlık işlere bulaşmadan yapamayacak kadar zengin değil miydi zaten? Yoksa kârı, doğrudan bu karanlık işlerden mi geliyordu? Ne olursa olsun, bu adamın gizliliğe olan düşkünlüğünü kesin biçimde anlayacak kadar şey görmüştüm.

Hallaç pamuğu gibi atmıştım masasını, salim kafayla bir on beş dakika kadar uğraşarak, bütün mektupları aldığım yere koymam gerekiyordu şimdi ve buraya yaptığım ziyaretten kalan izlerin üstünü örtmüştüm ki, sıkışıp kalmış bir çekmecenin içine soktum elimi, o sırada gizli bir yaya dokunmuş olmalıyım, birdenbire çekmecenin içinden bir çekmece daha açıldı; ve bu gizli çekmecede -nihayet!- bir dosya buldum, üstünde: *Şahsi,* yazan.

Yalnızdım, perdesiz pencereye vuran gölgemden başka kimse yoktu odada.

Bir an için bu dosyada, çiçek gibi yassılaşıp kurumuş, kıpkırmızı ve peçete kâğıdı kadar incecik kalbinin bulunduğu geçti aklımdan. Çok ince bir dosyaydı.

Belki de hiç bulmamış olmayı dilerdim o dokunaklı notu, *La Coupole* armasını taşıyan bir kâğıt peçeteye, bozuk bir imlayla yazılmıştı ve şöyle başlıyordu: "Sevgilim, beni tamamen kendine ait kılacağın anı iple çekiyo-

rum." *Tristan*'ın notalarından bir sayfa yollamıştı ona diva, Liebestod'dan, şifreli iki kelimecik çiziktirilmişti kenarına: "Ta ki..." Ama bütün bu aşk mektupları içinde en şaşırtıcı olanı, üstünde bir köy mezarlığının resmi olan bir kartpostaldı, kara pelerine bürünmüş bir gulyabani, heyecanla mezarlardan birini kazmaktaydı resimde; Grand Guignol tiyatrosundaki korku oyunlarına özgü tantanalı bir dehşet havası taşıyan bu küçük sahne şu başlığı taşıyordu: "Tipik Transilvanya Manzarası - Geceyarısı, Bütün Azizler Yortusu." Kartın öbür yüzünde de gönderenin mesajı yer alıyordu: "Drakula'nın soyundan gelme biriyle yapmakta olduğun bu evlilik münasebetiyle daima hatırlamalısın ki, 'aşktan doğan hazzın üstünlüğü ve emsalsizliği, kötülük ederkenki tereddütsüzlükten ileri gelir.' *Toutes amitiês,* C."

Şaka. Olabilecek en tatsız cinsinden bir şaka; Romanyalı bir kontesle evlenmemiş miydi o? Sonra o güzel, hınzır yüzünü hatırladım kadının, ve de ismini: Carmilla. Anlaşılan bu şatodaki seleflerimin sonuncusu, içlerinden en sofistike olanıydı.

Kaldırdım dosyayı, ciddileşmiştim. Aile sevgisi ve müzikle geçen hayatımdaki hiçbir şey, büyüklerin oynadığı böyle oyunlara hazırlamamıştı beni, yine de kocamın benliğine ilişkin bu ipuçları, hiç değilse onun ne kadar çok sevilmiş olduğunu gösteriyordu bana, bunun için geçerli bir neden ortaya koyamasalar da. Oysa ben daha da fazlasını öğrenmek istiyordum ve çalışma odasının kapısını kapayıp kilitlerken, daha fazlasını öğrenme yolları açılıyordu önümde.

Açılmıştı, gerçekten de; çünkü tam o ince Yale anahtarını kilidin içinde döndürürken, bir şekilde bütün şu desteyi çözmek geçiyordu ki aklımdan, anahtarlar elimden kaydı ve bir alet edevat ordusunun tangırtısıyla hepsi yere düşüp açılıverdi. Yerdeki yığının içinden aldığım ilk

anahtar ise artık şanstan mı, uğursuzluktan mı bilinmez, kocamın bana yasak ettiği odanın anahtarıydı, dilediğinde kendini yeniden bekâr hissetmek için çekilmek üzere kendine sakladığı odanın.

Kocamın mumyayı andıran kıpırtısız yüzü karşısında pek tanımlayamadığım korkuyu hatırlayınca, belli belirsiz bir kabarma hissettim yüreğimde, ama hemen ardından, gidip o odayı keşfetme kararını verdim. Belki de o anda, odaya, onun inine girince kendisiyle karşılaşacağım geçmişti aklımdan, gerçekten sözünü dinleyip dinlemediğimi anlamak için orada beni bekliyor olacağını düşünmüştüm belli belirsiz; hatta New York'a kendi maketini göndermişti, hareketli bir maketi, başkalarına gösterdiği kişiliği, kendi kendine varlığını sürdürebilen, muamma dolu bir kabuktu da, onun altındaki gerçek benliği, orgazm kasırgasına tutulduğu anda yüzünü görebildiğim gerçek adam, batı kulesinin dibinde, kiler odasının arka tarafındaki çalışma odasında kalmıştı acil özel işlerine bakmak üzere. Gerçekten böyle olsa bile gidip orada bulmak zorundaydım onu, tanımak zorundaydım ve bana karşı hiç sakınmadığı hayranlığı öyle kör etmişti ki gözlerimi, sözünü dinlememem karşısında sahici bir öfkeye kapılabileceği aklıma bile gelmiyordu.

Yerdeki öbekten yasak anahtarı aldım ve ötekilerin hepsini orada öylece bıraktım.

Vakit çok geçti ve şato, benim emirlerim doğrultusunda, ışıktan yapılmış bir çelenk gibi yüzmekte olduğu sessiz okyanusun ortasında, uzaklaşabileceği kadar uzaklaşmıştı artık karadan. Ve tek bir ses, tek bir kıpırtı yoktu, dalgaların mırıltısından başka.

Hiç korkuya kapılmadım, korku duygusu yıldırmadı beni. Annemin evinde olduğu kadar kendinden emin adımlarla yürüyordum artık.

Hiç de öyle daracık, tozlu bir geçit değildi burası; niye yalan söylemişti ki bana? Ama karanlık olduğu kesindi; nedense elektrik çekilmemişti buraya, ben de kiler odasına döndüm ve bir demet uzun ince mum buldum dolapta, büyük ziyafetlerde meşe masada yakılmak üzere, kibritlerle birlikte koyulmuştu bunlar buraya. Elimdeki küçük mumu yakarak ilerlemeye başladım, iki yanına ağır -zannedersem Venedik- duvar halıları asılı olan koridorda, elimde mumla, tövbekâr bir keşişi andırıyordu halim. Mumun alevi zaman zaman birtakım şekiller yakalıyordu, şurada bir erkeğin başı, orada bir kadının, elbisesinin oyuğundan fırlamış dolgun göğsü - Sabinler'in Kaçırılışı, galiba? Çıplak kılıçlar ile telef olan atlar, o dehşet verici mitolojik temalardan birini getirmekteydi akla. Koridor, aşağıya doğru kıvrılıyordu; kalın halılarla kaplanmış alt kata, neredeyse farkında olmadan inmiştim. Duvarlara asılı kalın halılar, ayak seslerimi boğuyordu, hatta nefesimin sesini bile. Nedense çok sıcak olmaya başlamıştı içerisi; boncuk boncuk ter damlıyordu kaşımdan. Denizin sesini işitemiyordum artık.

Uzun, dolambaçlı bir koridor, şatonun bağırsaklarındaydım sanki; sonunda kurt yeniği bir meşe kapıya çıktı bu koridor, tepesi kubbe gibi yuvarlak, üstüne kara kara demirler çakılmış bir kapıya.

Ve hâlâ korku duymuyordum, ne ensemdeki tüyler diken diken olmuş, ne parmaklarım karıncalanmaya başlamıştı.

Anahtar, kızgın bir bıçağın tereyağına girdiği kadar kolay uydu kilide.

Korkmadım; ama bir an durakladım, ruhumun nefesini tuttum bir an.

Üzerinde *Şahsi* yazan bir dosyada kocamın kalbine dair izler yakaladıysam, belki burada, yeraltına gömülmüş bu gizli mekânda da ruhundan bir parça bulabilir-

dim. Bir an hiç kıpırdamadan kalmamın sebebi de, böyle bir keşif ihtimalinin, bu keşfin muhtemel tuhaflığının bilincinde olmamdı, hemen ardından, zaten artık bir parça lekelenmiş olan masumiyetimin getirdiği cahil cesaretiyle çeviriverdim anahtarı ve kapı, gıcırtılar çıkararak, ağır ağır açıldı.

"Sevişme eylemi ile işkencecinin icraatı arasında insanı sarsan bir benzerlik vardır," buyurmuştu, kocamın en sevdiği şair; zifaf yatağımda, bu benzerliğin nasıl olduğuna dair bir şeyler öğrenmiştim ben de. Şimdi de elimdeki mum, bir dişli çubuğun anahatlarını gösteriyordu bana. Kocaman bir çark da vardı, ihtiyar dadımın mukaddes kitaplardan oluşmuş minik deposunda, azizlerin şehit edilişini gösteren ahşap baskılarda gördüklerime benziyordu. Ve elimdeki küçücük mum tükenip de beni zifiri karanlıkta bırakmadan önce bir an gözüme çarpan, metal bir şekil, bir tarafı menteşeli; ve ben onun içinin çivilerle dolu olduğunu biliyordum, ismini de biliyordum: İğneli Fıçı.

Zifiri karanlık. Dört bir yanım işkence aletleriyle sarılı.

El bebek gül bebek yetiştirilmiş olan bu çocuk, Çinhindi'nin sarı korsanlarına meydan okuyan annesinin çelik gibi sinirlerini ve iradesini miras almış olduğunu bilmiyordu o ana kadar. Annemin ruhu, olabileceklerin en kötüsünü dahi öğrenmeyi isteyen buz gibi bir kendinden geçişle ileri, o dehşet verici mekânın derinlerine itti beni. Cebimi karıştırarak kibritleri buldum; ne kadar loş, ölgün bir ışık veriyorlardı! Gerçi yine de yeterliydi bu ışık, ahh, yeterli olmaktan da öte, şeytani ayinler ve kucaklayışları ölüm demek olan, akla hayale sığmaz âşıkların karanlık geceleri için düzenlenmiş olan bu odayı görebilmek için yeterli.

Bu acımasız işkencehanenin duvarları çıplak kayadandı; korkudan terliyormuşçasına ışıldıyorlardı. Odanın dört köşesinde, içine ölülerin külü koyulan ayaklı metal kaplardan vardı birer tane, çok eskiydi bunlar, belki Etrüsk işi; üç ayaklı abanoz kürsülerde ise yanar vaziyette bırakılmış buhurdanlar, ayin yapılıyormuş gibi buğulu bir hava vermişlerdi odaya. Çark, dişli çubuk ve İğneli Fıçı'nın birer heykel gibi sergilenmekte olduğunu gördüm ve işte o zaman, kendimi ansızın içinde buluverdiğim bu mekânın, kocamın sapkınlıklarına dair küçük bir müzeden ibaret olabileceğine neredeyse kendi kendimi inandırarak gönül rahatlığına erdim, bu canavarca nesneleri sırf görsel birer unsur olarak koymuştu buraya.

Oysa odanın tam ortasında bir katafalk duruyordu, Rönesans işçiliğinin lanetli, uğursuz bir ürünü olan bir tabut, etrafında uzun beyaz mumlar vardı ve ayak ucunda da benim yatak odama doldurduğu zambakların aynısından bir kucak dolusu, yüksekliği bir metreyi aşan bir vazoya yerleştirilmişti bunlar, Çin usulü koyu kırmızı sırlı bir vazoya. Katafalka ve içindekine yakından bakmaya cesaretim yoktu; yine de bakmak zorunda olduğumu biliyordum.

Katafalkı çevreleyen mumları yakmak için her kibrit çakışımda, kocamın onca şehvetle arzulamış olduğu masumiyetimin bir parçası daha uçup gidiyordu üstümden.

Çok nadide ve değerli ketenden incecik bir çarşafın altında çırılçıplak yatmaktaydı opera şarkıcısı, tıpkı İtalyan prenslerinin, zehirleyip öldürdükleri kurbanlarını kefene sarması gibi. Beyaz göğsüne dokundum, çok hafif bir şekilde, soğuktu, belli ki mumyalamıştı onu. Boğazında, kendisini boğmuş olan kişinin parmaklarının mavi damgasını görebiliyordum. Mumların hüzünlü ve kıpırtısız alevleri, kadının bembeyaz, kapalı gözkapaklarında oynaşıyordu. En kötüsü ise o ölü dudaklardaki tebessümdü.

Katafalkın gerisinde, gölgeler arasından beyaz, sedefli bir pırıltı geldi; gözlerim, giderek yoğunlaşan karanlığa alıştıkça nihayet -ah, aman Tanrım!- bir kafatasını seçebildim; evet, bir kafatası, mutlak bir şekilde soyulmuştu artık etlerinden, öyle ki bu kupkuru kemik parçasının bir zamanlar hayatla dolup taştığını düşünmek mümkün görünmüyordu pek. Ve görünmez iplerden bir sistem tutuyordu bu kafatasını, odanın durgun, yoğun havası içinde, gövdesinden ayrı asılı kalmış gibiydi, tepesinde beyaz güllerden bir çelenk vardı üstelik ve dantel bir örtü, gelinin nihai görüntüsü.

Oysa hâlâ öyle güzeldi ki bu kafatası, bir zamanlar üstünde taşıdığı çehreyi öylesine karşı koyulmaz bir görkemle şekillendirmişti ki, daha gördüğüm anda tanıdım onu; gecenin kıyısında gezinen akşam yıldızının çehresiydi bu. Tek bir yanlış adım, ah benim zavallı kızcağızım, aynı akıbetle bu adamın karılarının yeni kız kardeşi yapar seni; tek bir yanlış adımda, şimdi ortasında durduğun bu karanlık cehennemin dibini boylarsın.

Peki ya o neredeydi, son ceset, kendisinin, bu adamın vahşetinden daha uzun yaşayacağına inanmış olduğunu zannettiğim Romanyalı kontesin cesedi? Biliyordum, burada olmalıydı o da, şatonun aman dinlemez girdabına savrularak döne döne vardığım bu mekânda. Ama ilk başta izine rastlayamadım onun. Sonra, anlaşılmaz bir nedenle -belki de atmosferde, benim varlığımdan kaynaklanan bir değişimle- İğneli Fıçı'nın metal kapağından ürpertici bir gıcırtı çıktı; artık çıldırma noktasına gelmiş olan hayal gücüm, içeridekinin dışarıya çıkmaya uğraştığını zannetmiş olsa gerek, oysa yükseldikçe yükselen bir histerinin göbeğindeyken bile biliyordum ki, burayı mesken tuttuğuna göre, ölmüş olmalıydı kontes.

Baş kısmında acıdan kaskatı kesilmiş bir insan yüzü şeklinde rölyef bulunan bu dikey tabutun kapağını, titre-

yen parmaklarımla kavrayıp çektim. Sonra, boşalıveren kaslarım, hâlâ elimde tutmakta olduğum anahtarı serbest bıraktı. Kontesin kanının meydana getirmekte olduğu gölcüğün içine düştü anahtar.

Bir değil bin iğne delip geçmişti vücudunu, vampirler diyarının evladı çok yeni ölmüştü anlaşılan, öyle kan doluydu ki henüz... aman Tanrım! ne kadar olmuştu kocam dul kalalı? Bu iğrenç hücrede ne kadar zamandır tutmaktaydı kontesi? Paris'in parlak ışıkları altında bana kur yaptığı süre boyunca burada mıydı bu ceset?

Kontesin tabutunun kapağını kapayıp sarsıla sarsıla iç çekmeye başladım, kocamın diğer kurbanlarına duyduğum acıma kadar, benim de onlardan biri olduğumu bilmenin ürkütücü ıstırabı vardı iç çekişlerimde.

Mumların alevi harlandı birden, başka bir yerlere açılan bir kapıdan gelen hava akımı yüzündendi sanki bu. Işık, elimdeki ateş opalini yakaladığı anda birden çok uğursuz bir ışıkla parladı yüzük, Tanrı'nın gözünün -onun gözünün- üzerimde olduğunu anlatmaya çalışır gibiydi bana. Uğruna kendimi böyle bir kadere satmış olduğum yüzüğü görünce, ilk aklıma gelen, bu kaderden kaçmak olmuştu.

Katafalkın etrafındaki mumları parmaklarımla söndürmeyi, getirdiğim mumu almayı, hâlâ tir tir titriyor olsam da, ardımda ziyaretime dair hiçbir iz bırakmadığımdan emin olmak için etrafıma bakınmayı akıl edecek kadar aklım kalmıştı.

Anahtarı kan gölünün içinden aldım, ellerim lekelenmesin diye mendilime sardım ve odadan dışarı fırlayarak arkamdan çarptım kapıyı.

Korkunç yankılarla kapandı, cehennemin kapısıymışçasına.

Yatak odama sığınamazdım, aynalarının sonu gelmez yansımalarında hapsolmuştu kocamın imgesi. Müzik odam en güvenli yer gibi görünüyordu, her ne kadar Azize Cecilia'nın resmine biraz korkuyla baksam da, nasıl şehit edilmişti o? Kafamın içi karmakarışıktı; kaçış senaryoları birbiri ardından yağıp duruyordu... denizin suları araba yolundan çekilir çekilmez anakaranın yolunu tutacaktım, yaya olarak, koşarak, düşe kalka; meşin ceketli şoföre güvenmiyordum, adab-ı muaşerette kusur etmeyen kâhyaya da, hele o yüzünün kanı çekilmiş, hortlak kılıklı hizmetçilere açılmaya asla cesaret edemezdim, hepsi onun yaratıklarıydı. Köye adımımı atar atmaz doğru jandarmaya koşup onların merhametine sığınacaktım.

Peki, ya onlara güvenebilir miydim? Bu adamın ataları, eteklerine hendek yerine Atlantiği dolamış olan bu şatodan sekiz yüzyıl boyunca yönetmişti kıyıdaki toprakları. Polisiyle, savcılarıyla, hatta yargıcıyla, hepsi de onun hizmetinde olmasındı, onun kötülüklerine göz yumuyor olmasındı, ne de olsa sözünden çıkılmaması gereken *milord* değil miydi o? Koşa koşa kapılarına varmış, soluk benizli bir Paris kızının, gölgeler arasından uğuldayıp duran bir gulyabaniye dair kan ve dehşet hikâyelerine kim inanırdı bu ücra sahilde? Veya belki de, hikâyenin doğru olduğunu baştan biliyor olacaklardı zaten. Ama hepsi de şeref yeminiyle bağlı olacaktı o adama, hikâyemi sonuna kadar anlatmama bile izin vermeyeceklerdi.

Yardım. Annem. Telefona koştum, ve hat, kesilmişti elbette.

Karıları gibi, kesilmiş.

Tek bir yıldızın aydınlatmadığı kopkoyu bir karanlıktı hâlâ pencere camlarını sırlayan. Karanlığı dışarıda tutmak için odamdaki bütün ışıkları yakmıştım, yine de bana doğru uzanıyordu sanki karanlık, yaktığım ışıkları

maske gibi suratına geçirmiş, yanı başımda dikiliyordu, derimden içeri sızabilecek olan bir maddeydi sanki gece. Uzun zaman önce Dresden'de, riyakârca bir masumiyet taşıyan çiçeklerden yapılmış küçük, değerli saate baktım; kocamın özel mezbahasına indiğimden beri ancak bir saat ileri gitmişti kolları. Zaman da onun hizmetindeydi işte; burada, kocam geri dönene kadar sürecek gibi görünen gecenin içinde beni kapana kıstırmıştı, ümidin olmadığı bir sabaha doğan kara bir güneş gibi.

Oysa hâlâ dostum olabilirdi zaman; o saatte, tam o saatte yelken açacaktı New York'a.

Bunu, birkaç dakika içinde kocamın Fransa'dan ayrılmış olacağını bilmek, ayaklanmış sinirlerimi yatıştırdı biraz. Mantığım, korkacak hiçbir şey olmadığını söylüyordu; onu ta New York'a taşıyacak olan medcezir dalgaları, beni de bu şatodaki hapishanemden çıkaracaktı. Hizmetçileri kolaylıkla atlatabilirdim elbette. Tren istasyonundan herkes bilet alabilir. Yine de rahat değildi içim. Piyanonun kapağını kaldırdım; belki de kendi sihrimin bana yardımcı olabileceğini düşünmüştüm şimdi, gelebilecek zarardan beni koruması için müzikten bir tılsım yaratabilirdim, madem ki ilk başta müziğimle cezbetmiştim onu, öyleyse aynı müzik, kendimi ondan kurtarmak için gereken kuvveti veremez miydi bana?

Mekanik bir şekilde çalmaya başladım, fakat parmaklarım katılaşmıştı ve titriyordu. İlk başta Czerny'nin etüdlerinden daha iyisini beceremedimse de, sırf piyano çalmak bile yatıştırmıştı beni ve teselli adına, o yüce matematiğinin armonik rasyonalliği adına, *Das Wohltemperierte Klavier*'i bulana kadar karıştırdım notaları. Ve Bach'ın bütün denklemlerini teker teker çalmak gibi terapi amaçlı bir ödev verdim kendime, ve dedim ki, tek bir hata yapmadan hepsini sonuna kadar çalarsam, işte o zaman sabaha yeniden bir bâkire olacağım.

Yere düşen bir değneğin gürültüsü.

Onun gümüş başlı âsâsı! Başka ne olabilir ki? Sinsice, kurnazca geri dönmüştü işte; kapının dışında beni bekliyordu!

Ayağa kalktım; korku, kuvvet vermişti bana. Meydan okurcasına geriye attım başımı.

"Girin!" Kesinliğiyle, netliğiyle, kendi sesim şaşırtmıştı beni.

Kapı heyecanlı bir şekilde, usulca açıldı ve kocamın o aman dinlemez, iri cüssesini değil, piyano akortçusunun tevazuyla bükülmüş, narin gövdesini gördüm, üstelik benim Şeytan'dan korktuğumdan daha çok korkar görünüyordu benden. İşkencehanedeyken, bir daha asla yüksek sesle gülemeyecekmişim gibi görünmüştü bana; şimdi ise elimde olmadan yüksek sesle gülecek kadar rahatlamıştım ve bir anlık duraklamadan sonra oğlanın yüzü de yumuşadı, biraz gülümsedi hatta, neredeyse utanarak. Ne kadar kör de olsalar, kesinlikle tatlı tatlı bakıyordu gözleri.

"Bağışlayın efendim," dedi Jean-Yves. "Kovulmayı hak edecek bir şey yaptığımı biliyorum, ne de olsa geceyarısı kapınızın dışında kıvrılmış yatıyor olmalıydım... ama sizin dolaştığınızı işittim de, bir yukarı bir aşağı yürüdüğünüzü -batı kulesinin dibindeki bir odada yatıyorum ben- ve içimden bir ses, sizin uyuyamadığınızı söyledi bana, ve belki de dedim, uyku tutmayan saatleri piyano başında geçiriyorsunuzdur. Ve buna karşı koyamadım. Bir de ayağıma bunlar takılmıştı..."

Ve kocamın çalışma odasının dışında düşürdüğüm anahtarları gösterdi bana, bir anahtarı eksik olan desteyi. Anahtarları aldım elinden, etrafıma bakınarak saklayacak bir yer aradım, sanki onları saklamak beni kurtaracakmış gibi piyano iskemlesine sabitlendi gözlerim. Hâlâ gülümseyerek karşımda duruyordu. Ne zordu gündelik konuşmaları yapmak.

"Mükemmel," dedim. "Piyano. Akordu mükemmel."

Oysa o hâlâ utancından bir sürü gevezelik ediyordu, sanki yaptığı küstahlığı, ancak nedenini tüm ayrıntılarıyla açıklarsa affedecektim.

"Bugün öğleden sonra sizi piyano çalarken dinlediğimde, daha önce hiç böyle bir ustaya kulak vermemiş olduğumu düşündüm. Böyle bir teknik. Bir virtüozu dinlemek, büyük zevkti benim için! İşte bu yüzden kapınıza kadar sokuldum, küçük bir köpek gibi naçizane, madam, ve kulağımı anahtar deliğine dayayarak dinledim, dinledim; bir anlık dikkatsizlikle değneğimi yere düşürerek kendimi ele verene kadar."

Öyle dokunaklı bir içtenlik vardı ki tebessümünde.

"Akordu mükemmel," diye tekrarladım. Kendim de şaşırmıştım ama, bir kez bunu söyledikten sonra başka bir şey söyleyemiyordum artık. Bir tek, "Akordu... mükemmel... akordu," deyip duruyordum arka arkaya. Oğlanın yüzünde gitgide yayılan bir şaşkınlık görmekteydim. Kafam zonkluyordu. Onu böylesi candan, kör bir insaniyet içinde görmek yaralamıştı beni, göğsümün derinliklerinde bir yere, ta içime işlemişti; Jean-Yves'in görüntüsü bulanıklaştı, oda etrafımda dönmeye başladı. Kanlı odayı bütün ürkütücülüğü içinde açıkça gördükten sonra beni bayıltan, bu oğlanın narin görüntüsü olmuştu.

Kendime geldiğimde, piyano akortçusunun kollarında yatıyordum, o ise piyano iskemlesinin saten minderini kafamın altına sokuşturmakla meşguldü.

"Büyük bir üzüntü yaşıyorsunuz siz," dedi. "Bir yeni gelin bu kadar çok acı çekmemeli, hele evliliğin ilk günlerinde."

Kırların ritmi vardı konuşmasında, medcezir sularının ritmi.

"Bu şatoya gelen her gelin, matem giysileri içinde hazırlıklı gelmeli, yanında bir papaz ile bir tabut da getirmeli," dedim.

"Ne demek bu?"

Sessiz kalmak için çok geçti artık; hem eğer o da kocamın elinden çıkma yaratıklardan biriyse bile, en azından iyi davranmıştı bana. İşte böylece, her şeyi anlattım ona, anahtarları, bir tanesinin yasaklanmış olduğunu, benim bu yasağa uymadığımı, odayı, dişli çubuğu, kafatasını, cesetleri, kanı.

"Buna inanamam," dedi merak içinde. "O adam... bu kadar zengin; bu kadar iyi bir aileden."

"İşte kanıtı," dedim ve o ölüm anahtarını mendilimden çıkararak ipek halının üstüne yuvarladım.

"Aman Tanrım," dedi. "Kanın kokusunu alabiliyorum."

Elimi tuttu; kollarını sardı gövdeme. Daha çocukluktan yeni çıkmış da olsa, bu dokunuşuyla büyük bir kuvvetin vücuduma aktığını hissettim.

"Bu sahilde her türden acayip hikâye anlatılır," dedi. "Bir Marki varmış zamanında, anakarada genç kızları avlarmış; köpekleriyle sürek avına çıkar, tilki gibi avlarmış kızları. Dedemin kendi dedesinden duyduğuna göre, birinde bu Marki, nalbant atının ayağına nal çakarken, eyer torbasından bir kızın kafasını çıkarıp göstermiş. 'Nasıl ama, esmer cinsinden güzel bir numune, değil mi Guillaume?' Ve o kafa, nalbantın karısına aitmiş."

Oysa daha demokratik olan günümüzde kocam, salonlarda ava çıkabilmek için Paris'e kadar gitmek zorunda kalmıştı işte. Ürperdiğimi anında hissetti Jean-Yves.

"Ah madam! Ben bunların hepsini kocakarı masalı sanırdım, budalaların gevezeliğinden ibaret sanırdım, yaramaz çocuklar korksun da uslu dursunlar diye uydurulmuş hortlak hikâyeleriydi bunlar! Yine de bir yabancı olarak siz, buranın eski adının Katliam Şatosu olduğunu nereden bilecektiniz?"

Sahi, nereden bilecektim? Bu şatonun efendisinin benim ölümüm olacağını, yüreğimin derinliklerinde her zaman bilmiş olduğumu saymazsak.

"Susun!" dedi ansızın, arkadaşım. "Denizin sesi değişti; sabah oluyor galiba, sular çekiliyor."

Kalkmama yardım etti. Pencereden dışarıya baktım, anakaraya doğru, gecenin ucundaki cılız ışığın altında taşları ıslak ıslak pırıldayan araba yolunda, neredeyse akla hayale sığmaz bir dehşet duygusuyla, şiddetini size asla aktaramayacağım bir dehşet duygusuyla uzaklardan, hâlâ uzaklarda kalmış olmakla birlikte an be an yakına, önü alınmaz bir şekilde daha yakına gelen bir çift araba farı gördüm, onun büyük, siyah arabasının farları, gitgide dağılan sislerin içinde tüneller açıyordu.

Sahiden dönmüştü kocam; bu seferki hayal değildi.

"Anahtar!" dedi Jean-Yves. "Desteye takmak lazım tekrar, ötekilerin yanına. Hiçbir şey olmamış gibi."

Fakat hâlâ kırmızı kan lekesi vardı anahtarın üstünde, banyoya koşarak sıcak suyun altına tuttum onu. Kızıl sular döne döne aktı durdu lavabonun deliğine, ama sanki anahtarın kendisi bir yara almış gibi bir türlü çıkmıyordu kan lekesi. Yunus musluklar turkuaz gözlerini kırparak alay ediyordu benimle; kocamın bana göre fazla akıllı olduğunu biliyorlardı! Tırnak fırçamla ovdum lekeyi, yine de çıkmadı. Kapalı duran parmaklığa doğru arabanın usul usul ilerleyişi geldi gözümün önüne; anahtarı ne kadar ovalarsam o kadar canlı bir kırmızıya dönüşüyordu leke.

Parmaklığın zili çalınacaktı. Kapıcının uyku sersemi oğlu, yama işi yorganını üzerinden sıyırıp esneyecek, kazağını kafasından aşağı çekecek, ayaklarını sabolarının içine sokacaktı... ağır ağır; elinden geldiğince ağır aç efendine kapıyı...

Ve yan yan bakıp duran yunusun ağzından akan suyla hâlâ eğleniyordu kan lekesi.

"Vaktiniz yok artık," dedi Jean-Yves. "Geldi. Biliyorum. Yanınızda kalacağım."

"Kalmayacaksın!" dedim. "Derhal odana dön. Lütfen."

Durakladı. Sesime çelikten bir ton katmıştım, çünkü biliyordum ki efendiyi tek başıma karşılamalıyım.

"Yalnız bırak beni!"

O gider gitmez anahtarları alıp yatak odama döndüm. Araba yolu boştu; yanılmamıştı Jean-Yves, kocam şatoya girmişti bile. Perdeleri sımsıkı örttüm, giysilerimi çıkardım ve Rus köselesinin keskin kokusu, kocamın bir kez daha yanı başımda durmakta olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde bildirirken, karyolanın sayvan perdelerini çektim etrafıma.

"Tatlım benim!"

Akla gelebilecek en sahtekârca, en şehvetperest şefkat gösterisiyle öptü gözlerimi, ben de, yeni uyanmış yeni gelin taklidi yaparak kollarımı boynuna doladım, ne de olsa kurtuluşum, uysal görünmeme bağlıydı.

"Rio'dan Da Silva beni atlatmış," dedi alaycı bir suratla. "New York temsilcim zamanında Le Havre'a telgraf çekti de boşuna o kadar yol gitmekten kurtuldum. Senin anlayacağın, yarım kalan zevklerimize devam edebiliriz, aşkım."

Tek kelimesine bile inanmamıştım bunun. Tam da onun arzuları doğrultusunda davranmış olduğumu biliyordum; öyle yapayım diye satın almamış mıydı zaten beni? Kendi ihanetimin oyununa gelmiş, onun yokluğunda kurcalamaktan kendimi alamadığım sonu gelmez karanlığı boylamıştım işte; artık onun, ancak ve ancak kendi zulmünü uygulamaktayken hayat bulan karanlık gerçeğini görmüş olduğuma göre, yeni edindiğim bu bilginin bedelini ödeyecektim. Pandora'nın kutusunun esrarı; ama zaten esrarı öğrenmeden edemeyeceğimi bilerek kendi vermişti bana o kutuyu. Her adımı, en az kocam kadar acımasız olan ve onun gibi eli kolu her yere uzanan bir kader tarafından belirlenmiş bir oyundu benim

oynadığım, o kader de kocamın ta kendisiydi zaten; ve işte, kaybetmiştim. Beni içine ittiği o masumiyet ve günahkârlık oyununu kaybetmiştim. Cellat karşısında kurbanın kaybedişi gibi.

Çarşafın altından göğsümü ovuşturuyordu eli. Sinirlerime hâkim olmak için ne kadar uğraşsam da, bu mahrem dokunuş karşısında ister istemez kasıyordum kendimi, çünkü İğneli Fıçı'nın delici kucaklayışını getirmişti aklıma ve kocamın o mahzende yitip gitmiş sevgililerini. Bendeki isteksizliği görünce gözleri gölgelendiyse de, iştahı sönmedi. Dili, zaten ıslak olan kırmızı dudaklarının üstünde gezindi. Sessiz ve gizemli bir tavırla yanımdan uzaklaşarak ceketini çıkardı. Altın saatini yeleğinden çıkararak, iyi bir burjuva gibi etajerin üstüne bıraktı; elini daldırıp şıngır şıngır pantalon cebini yokladı ve şimdi de -ahh, Tanrım!- hiç yeri değilken ceplerine pat pat vurarak muhteşem bir oyun sergiliyor, şaşkın bir vaziyette dudakları sarkmış, yerinde olmayan bir şeyi arıyor. Sonra dehşet verici bir zafer tebessümüyle bana dönüyor.

"Tabii ya! Anahtarları sana vermiştim!"

"Senin anahtarlar mı? Haa, elbette. Şurada, yastığın altında; bir dakika, ama Ah! Yo... hay Allah, nereye koymuştum ben onları? Akşam sen olmayınca piyanoyla oyalanmıştım, hatırladım. Tabii! Müzik odasındalar!"

Antika dantel sabahlığımı kaba bir tavırla yatağa fırlattı.

"Git getir."

"Şimdi mi? Hemen mi? Sabaha kadar bekleyemez mi, sevgilim?"

Baştan çıkartıcı olmaya zorluyordum kendimi. Solgun bir benizle, ayaklar altında çiğnenmek için yalvaran bir bitki kadar uysal halimle gördüm kendimi, bir düzine savunmasız, yalvar yakar genç kızın görüntüsü yansıyordu aynalara ve kocamın bana karşı koymakta zorlan-

dığını da gördüm. Yatağa, yanıma gelecek olsa, o anda boğacaktım onu.

Ama hırlarcasına konuşuverdi; "Hayır. Bekleyemez. Şimdi."

Şafağın bu dünyaya ait olmayan ışıkları doldu odanın içine; bu uğursuz yerde önceden ancak bir kez daha görmemiş miydim şafağın söküşünü? Ve işte gidip, piyano iskemlesinin üstündeki anahtarları getirmekten, sonra da çok yakından incelemesin diye dua etmekten başka yapacak bir şey yoktu, gözleri onu yanıltsın diye, bir anda kör olsun diye Tanrı'ya dua etmekten başka.

Her adımımda tuhaf bir müzik aleti gibi şıngırdayan bir deste anahtarla yatak odasına geri geldiğimde, başını elleri arasına almış, gömleğinin kolları tertemiz, lekesiz, oturuyordu yatağın kenarında.

Ümitsizliğe kapılmış gibi göründü bana.

Tuhaftır. Ondan çok korktuğum, sırtımdaki sabahlıktan bile daha beyaz kesilecek kadar korktuğum halde, tam o anda mutlak bir ümitsizliğin kokusu yayılmaya başlamıştı sanki gövdesinden, ağır ve berbat bir koku, etrafını saran bütün o zambaklar birdenbire çürümeye başlamış gibi, yahut tenine kokusu sinmiş olan Rus köselesi, meydana getirilmiş olduğu unsurlara, yeni yüzülmüş hayvan derisi ile dışkıya dönüşüyormuş gibi. Bu adamın varlığından yayılan o cehennemi ağırlık, olağanüstü bir basınç yaratıyordu odada, öyle ki kıyıya vuran dalgalara gömülerek denizin dibine inmişizcesine kan hücum etmekteydi kulaklarıma.

Hayatımı avucumda tutuyordum şimdi, o anahtarların arasında ve bir saniyeye kalmadan o manikürlü parmakların arasına bırakıverecektim. O kanlı odada gördüklerim, merhamet beklememem gerektiğini söylüyordu bana. Yine de başını kaldırıp, kapakları düşmüş, görmez gözleriyle, âdeta beni tanımıyormuşçasına yüzüme

baktığında, korkunç bir acıma duygusu hissettim onun için, böyle tuhaf ve gizli yerlerde bir hayat sürmüş olan bu adam için, ardından gidecek kadar sevmiş olsaydım onu, ölmem gerekirdi.

O canavarın zulüm dolu yalnızlığı!

Monokl düşmüştü yüzünden. Bukle bukle yelesi, kafasını toplamaya çalışırken elleriyle karıştırmış gibi dağılıp bozulmuştu. Donukluğunu, ruhsuzluğunu yitirişine ve zaptedilen bir heyecanla dolmakta olduğuna tanık oluyordum şimdi. Oynadığı bu aşk ve ölüm kumarındaki fişlere uzanan eli birazcık titredi; bana çevirdiği yüzünde vakur bir çıldırma nöbeti başlıyordu, ama feci bir, evet, utançla, yine de aynı zamanda suçluluk dolu, dehşetli bir sevinçle bütünleşmişti bu çılgınlık ve benim beklenen günahı işlemiş olduğuma dair her türlü şüphe ağır ağır dağıldı.

Beni ele veren o kan lekesi, yüreğe, daha doğrusu oyun kâğıtlarındaki kupaya benzer bir şekle ve tona bürünmüştü. Marki o anahtarı desteden ayırdı ve bir süre, kendi içine çekilerek, düşüncelere dalarak inceledi.

"Akla hayale sığmaz olanın krallığını açar bu anahtar," dedi. Derinden geliyordu sesi, bazı büyük katedrallerin orglarını andırır bir renkteydi, bu orgları dinlerken, sanırsınız ki Tanrı'yla söyleşiyorlar.

Elimde olmadan iç geçirdim.

"Ah sevgilim benim, bana bembeyaz müziğini armağan eden küçük sevgilim," dedi, neredeyse ıstırap çekerek. "Küçük aşkım, asla bilmezsin, ben nasıl nefret ederim günışığından!"

Sonra sert bir tonda emretti: "Diz çök!"

Önünde diz çöktüm ve anahtarı usulca alnıma bastırarak bir süre orada tuttu. Tenimin hafiften yanıp sızladığını hissettim ve kendimi tutamayıp aynaya baktığımda yürek biçimindeki lekenin alnıma geçmiş olduğunu

gördüm, iki kaşımın arasında duruyordu tam, bir Brahman kadınının kast işareti gibi. Veya Kabil'in damgası. Ve şimdi anahtar, daha tornadan yeni çıkmışçasına pırıl pırıldı. Anahtarı tekrar desteye takarken Marki, onunla evlenmeyi kabul ettiğim anda yaptığı gibi tıpkı, soluğunu bırakıverdi.

"Arpejlerin bâkiresi, şehadete hazırlan."

"Ne şekilde olacak?" dedim.

"Boynun vurulacak," diye neredeyse şehvetle fısıldadı. "Git yıkan; *Tristan*'ı dinlemeye giderken üzerinde olan o beyaz elbiseyi giy, sonunu temsil eden gerdanlığı tak. Ben de silahhaneye çekileceğim, sevgilim, dedemin dedesinden kalan tören kılıcını bilemek için."

"Ya hizmetçiler?"

"Son merasimimizde mutlak mahremiyete kavuşmuş olacağız; hepsini savdım. Pencereden dışarı bakarsan, anakaraya doğru gitmekte olduklarını görürsün."

Sabahın hafif ışıkları dolu dolu aydınlatıyordu artık dışarıyı; gökyüzü gri, havanın ne olacağı belirsizdi, yağla kaplanmış gibi meşum bir görüntüsü vardı denizin, ölmek için hazin bir gün. Bu koca evde çalışan ne kadar hizmetçi ve uşak, ne kadar bulaşıkçı ve tabakçı, oda hizmetçisi, çamaşırcı ve çiftçi varsa, hepsini araba yolunda toplanmış ilerler gördüm, çoğu yaya, birkaçı bisikletle yol alıyordu. Suratsız kâhya kadın da elinde koca bir sepetle yola koyulmuştu, herhalde kilerden aşırabildiği kadar yiyecek aşırıp doldurmuştu sepete. Marki, bir günlüğüne otomobili alması için izin vermişti anlaşılan şoföre, çünkü o hepsinin arkasından, ağır ağır ilerliyordu, sanki bir cenaze alayıydı da bu, otomobil cenazemi anakaraya götürüyordu, gömmeye.

Oysa biliyordum ki Bretanya'nın bereketli toprakları, son ve sadık bir sevgili gibi kucaklayamayacaktı bedenimi; benim akıbetim başka türlü olacaktı.

"Hepsine bir gün izin verdim, evlenmemizin şerefine," dedi. Gülümsüyordu.

Gitgide uzaklaşan gruba ne kadar dikkatle baksam da, daha önceki sabah tutulmuş olan son hizmetlimizin, Jean-Yves'in izini göremedim.

"Haydi git. Yıkan; giyin. Ayin için banyonu yap ve ardından merasim giysilerini giy; sonra da kurban edileceksin. Ben telefonla arayana kadar müzik odasında bekle. Hayır, sevgilim!" Hattın kesik olduğunu hatırlayarak ağzımı açtığım anda gülümsemişti. "Şatonun içinde istediğimiz kadar arama yapabiliriz; ama dışarısı asla aranamaz."

Anahtarı ovduğum gibi alnımı da ovdum tırnak fırçamla, ama bu kırmızı damga çıkmayacaktı, biliyordum, ne yaparsam yapayım ölene kadar taşıyacaktım onu, gerçi öyle uzun bir zaman da değil. Sonra tuvalet odama geçerek o beyaz muslin elbiseyi giydim, yakılarak idam edilecek bir kurbanın kostümü, Liebestod'u dinlerken giymem için almıştı bana bunu. Aynalarda on iki genç kadın, kumral saçlardan on iki kayıtsız tutamı tarıyordu; yakında hiçbiri kalmayacaktı bunların. Etrafımı saran zambaklar, çürüyüşlerinin kokusunu saçmaktaydı artık. Ölüm meleklerinin borularını andırıyorlardı.

Tuvalet masasının üstünde, hamle etmeye hazırlanan bir yılan gibi çörelmişti, yakut gerdanlık.

Zaten hemen hemen cansız kalmış, yüreği buz kesmiş bir halde döner merdivenden inerek müzik odasına geçtim, ama orada anladım ki yalnız bırakılmamışım.

"Sizi biraz rahatlatabilirim," dedi oğlan. "Pek bir yararı olmasa da."

Piyano iskemlesini açık duran pencerenin önüne ittik, denizin eskilerden kalma, arındırıcı kokusunu çekebildiğim kadar içime çekeyim diye, zamanla her şeyi temizleyecekti deniz, eski kemikleri ovup bembeyaz bıra-

kacak, bütün lekeleri yıkayıp silecekti. Son oda hizmetçisi ağır aksak araba yolundan geçeli çok olmuştu artık ve şimdi deniz de, tıpkı benim gibi kaderinin gereğini yaparak şahlanıyor, dalgalarını göndererek dövüyordu ihtiyar taşları.

"Bunu hak etmiyorsunuz," dedi çocuk.

"Neyi hak edip neyi hak etmediğimi kim bilebilir?" dedim. "Hiçbir şey yapmadım ben; ama bu da mahkûm edilmem için yeterli neden olabilir."

"Ona karşı geldiniz," dedi. "Ona göre sizi cezalandırmak için yeterli neden bu."

"Ben sadece yapacağımı gayet iyi bildiği şeyi yaptım."

"Havva gibi," dedi.

Telefon, tiz bir sesle ama âmirane tondan çaldı. Bırakalım çalsın. Oysa âşığım, çekerek ayağa kaldırıyordu beni; cevap vermek zorunda olduğumu biliyordum. Ahize taş gibi ağırdı.

"Avluya. Derhal."

Âşığım öptü beni, elimi tuttu. Ona yolu gösterirsem gelecekti benimle birlikte. Cesaret. Cesaret düşüncesiyle birlikte annem geldi aklıma. Sonra âşığımın yüzünde bir kasın oynadığını gördüm.

"Nal sesleri!" dedi.

Son bir kez, ümitsizlikle baktım pencereden dışarı ve bir mucize gördüm; bir at ve sırtında binicisi, artık atın bukağılıklarına kadar yükselmiş olan sulara aldırış etmeden, baş döndürücü bir hızla ilerliyordu araba yolunda. Bir binici, at sırtında daha rahat ve hızlı yol alabilmek için siyah eteğini toplayıp beline tıkıştırmış, şapkasında dulların taktığı matem tüylerinden bir tane, muhteşem bir çılgın süvari.

Tekrar çaldı telefon.

"Bütün sabah bekleyecek miyim acaba?"

Her an biraz daha yaklaşıyordu annem.

"Çok geç," dedi Jean-Yves, yine de bir parça umut vardı sesinin tınısında, oysa bu kadar geç olmamalıydı, yine de o kadar geç olmayabilir, gibisinden.

Üçüncü ve kızgın arama.

"Oraya kadar gelip ben mi aşağı indireyim seni, Azize Cecilia? Seni şeytan ruhlu kadın, evlilik yatağımıza hürmetsizlik ederek suçlarımı ağırlaştırmamı mı dilemektesin yoksa?"

Demek gitmeliyim avluya, kocamın Londralı bir terzinin elinden çıkma pantolonu ve Turnbull and Asser'dan alınma gömleğiyle, başımı dayayacağım taşın arkasında beklemekte olduğu avluya; elinde ise dedesinin dedesi tarafından, intihar etmeden hemen önce, Cumhuriyet'e boyun eğdiğinin nişanesi olarak o ufak tefek onbaşıya teslim edilmiş kılıç. Bu Kasım sabahı kadar gri, o kınsız, ağır kılıç, bir çocuğun doğuruluşu kadar keskin, ölümcül.

Kocam, yanımda gelen oğlanı görünce demişti ki: "Köre kör yol gösteriyor, ha? Evet ama senin gibi aklı bir karış havada bir delikanlı bile bu kadının, ona verdiğim yüzüğü parmağına takarken, kendi arzularına gerçekten kör olduğunu düşünüyor olabilir mi? Geri ver onu bana, orospu."

Opalin bütün alevleri sönmüştü. Seve seve çıkardım onu parmağımdan ve o keder dolu anda bile yüreğimi hafiflemiş hissettim. Kocam sevgiyle tutarak aldı yüzüğü ve serçe parmağının ucuna geçirdi; daha fazla ilerlemiyordu yüzük.

"Daha bir düzine nişanlıya takarım bunu," dedi. "Taşa yürü, kadın. Yo, oğlanı bırak; onunla bilahare ilgileneceğim, karıma kurban edilme şerefini bahşetmekte kullandığım kadar kıymetli olmayan bir aletle, yani ölüm sizi ayıracak diye korkmanıza gerek yok."

Ağır ağır, bir ayağımı öbürünün önüne atarak ilerledim parke taşları üzerinde. İdamımı ne kadar geciktirirsem, intikam meleğine avluya inmek için o kadar çok zaman vermiş olurdum.

"Sallanma, şıllık! Yemeği geciktirerek getirirsen iştahım kaçacak mı sanıyorsun? Hayır; daha çok acıkacağım, her geçen saniye daha da yırtıcı yapacak beni, daha açımasız yapacak... Koş bana, koş! Ceset galerimde senin nefis etinin yerini hazır ettim bile!"

Kılıcı savurarak havadan parlak dilimler kesmeye başlamıştı, bense hâlâ ağırdan alıyordum, her ne kadar çok taze filizlenmiş olan umutlarım, şimdi solmaya başlamış olsa da. Hâlâ burada olmadığına göre atı tökezlemişti herhalde araba yolunda, denize uçmuştu... Tek bir şeye seviniyordum; âşığım, ölümümü göremeyecekti.

Kocam, damgalanmış alnımı taşa bastırdı ve daha önce de bir kez yaptığı gibi, saçımı urgan gibi bükerek ensemi açtı.

"Ne kadar güzel bir boyun," dedi, geçmişten çıkıp gelivermişe benzeyen, sahici bir şefkatle. "Körpe bir çiçeğin sapı gibi."

Sakalının ipeksi dokunuşunu ve dudaklarının ıslaklığını hissettim, ensemi öperken. Ve bir kez daha soyunuyordum tüm giysilerimden, tıngır tıngır mücevherlerimden başka; keskin kılıcın ortadan ikiye ayırdığı elbisem, vücudumdan düşüverdi. Başımı dayadığım taşın yarıklarından birinde bitmiş bir tutam yeşil yosun, dünya gözüyle gördüğüm son şey olacaktı.

O ağır kılıcın ıslığı.

Ve demir parmaklığın oradan korkunç bir patırtı, çanın gürültüsü, bir atın cinnet geçirircesine kişnemesi! Avluya çöken şeytani sessizlik bir anda paramparça olmuştu. Kılıç *inmedi,* gerdanlık *kopmadı,* başım yere *yuvarlanmadı.* Çünkü o canavarın, bir anlık şokla düştüğü tered-

düt, saniyenin küçücük bir diliminde yaşadığı şaşkın kararsızlık, yerimden fırlayıp âşığımın yardımına koşacak zamanı vermişti bana, annemi içeri sokmayan koca asma kilitlerle girdiği kör mücadelede âşığımın yardımına.

Marki, kesin bir biçimde afallamış, olduğu yere mıhlanıp kalmıştı, ne yapacağını bilmez haldeydi. Sevgili *Tristan*'ını on ikinci, on üçüncü kez izlemekteydi de sanki, Tristan ortalığı karıştırmıştı bu sefer, son perdede tabutundan kalkmış, Verdi'den aldığı fütursuz bir aryayı araya sokarak, ne yaşanmışsa yaşanmış, diyordu artık, iş işten geçtikten sonra dövünmenin manası yok, bana gelince, ben bundan böyle mutlu yaşamak istiyorum. Kuklacı, ağzı açık kalmış, gözleri dışarı uğramış, en nihayet kudretinden olmuş, kuklalarının iplerini koparışını izliyordu şimdi, ezelden beridir kuklacının kendileri için planladığı oyunları terk ederek kendi hayatlarını yaşamaya koyuluşunu izliyordu; piyonlarının isyanına tanık olan şah, donakalmıştı.

Annem gibi bir deli karı görmemişsinizdir asla, şapkası rüzgârlara kapılıp denize savrulunca beyaz bir yele olmuştu saçları, siyah yün çorapları sıyrılıp baldırları ortaya çıkmış, etekleri beline sokuşturulmuştu, bir eli, şaha kalkan atının dizginlerinde, öbür eli babamın beylik tabancasını kavramış, arkasında da o azgın, ama umursamaz denize çekilmiş dalgakıranlar, adaletin hiddet dolu bir tecellisinin tanıkları gibi. Ve sanki Medusa'ydı annem, hâlâ taş kesmiş gibi duruyordu kocam, panayırlarda camekân arkasında gördüğünüz mekanik Mavi Sakal tablolarını andırırcasına kılıcı, havada kalakalmış.

Sonrası, meraklı bir çocuk, cebindeki tekliği makineye atarak her şeyi harekete geçirmiş gibi yaşanıverdi sonrası. O kocaman, sakallı yaratık, öfkeyle gürleyip kükreyerek, atadan kalma kılıcını savurdu ve hayatını

ortaya koyduğu bir şeref davasına atılırcasına hamle etti, üçümüze birden.

On sekizinci yaşgününde annem, Hanoi'un kuzeyindeki tepelerde köylere dadanarak insanları yiyen bir kaplanı haklamıştı. Şimdi de bir an bile tereddüt etmeden kaldırdı babamın tabancasını, nişan aldı ve kusursuz, tek bir atış yaparak, Marki'nin kafasına sapladı kurşunu.

Üçümüz sakin bir hayat sürüyoruz. Bana muazzam bir servet kaldı tabii, miras olarak, ama büyük bölümünü çeşitli hayır işlerine harcadık. Şato bugün kör çocukların eğitim gördüğü bir okul, gerçi bazen hâlâ dua ederim, orada kalan çocuklar, bir daha kanlı odaya asla dönmeyecek kocalarını ağlaşarak arayan kederli hortlaklara uğramasınlar diye; kanlı odanın içindekiler ise ya gömüldü ya yakıldı, kapısı da mühürlendi.

Burada, Paris'in dış mahallelerinde küçük bir müzik okulu açacak kadar parayı da kendime ayırmakta bir sakınca görmedim, nitekim halimiz vaktimiz yerinde sayılır. Arada bir Opera'ya bile gidebiliyoruz, gerçi asla locada oturmuyoruz tabii. Fısıldaşmaların en önemli nedeni olduğumuzu da, epey bir dedikoduya konu olduğumuzu da blliyoruz, ama biz üçümüz, bu işin aslını da biliyoruz ve gevezeliklerin bize zarar veremeyeceğinden eminiz. Minnet duyacağım tek şey, ben o gece kendisini aradıktan sonra annemi, ahizeyi yerine koyduğu gibi tren istasyonuna koşmaya yönelten -ne demeliyim acaba ona?- *analık telepatisi.* Daha önce hiç ağladığını duymamıştım, diye açıkladı bana. Hiç sevinç gözyaşları dökmezdin ki sen. Hem kim ağlar zaten canım, banyosunda altın musluklar var diye?

Hiç vakit kaybetmeden benim de binmiş olduğum gece trenine binmiş; benim de yattığım gibi hiç uyumadan yatmış ranzada. O ıssız istasyonda taksi bulamayınca, şaşkın şaşkın kendisine bakan bir çiftçiden ihtiyar Beygirciği ödünç almış, çünkü içinde yükselen bir aciliyet duygusu, kabarmaya başlayan deniz beni sonsuza dek ondan ayırmadan orada olması gerektiğini söylüyormuş. İhtiyar dadım olacak gariban ise böyle bir skandalı kaldıramayacağı için evde kalmayı tercih etmiş -ne? *milord*'u balayında rahatsız mı edeceksin?-, öldü zaten bir süre sonra. Küçük yavrucuğunun bir markiz olmasına gizli gizli öyle çok sevinmişti ki; oysa şimdi eskisinden birkaç kuruş daha zengin, yine buradayım işte, son derece kuşku uyandırıcı birtakım koşullarda, on yedisinde dul kalmış biriyim, hem de bir piyano akortçusuyla birlikte ev kurmaya uğraşıyorum harıl harıl. Zavallı ihtiyarcık, hazin bir hayal kırıklığı içinde göçtü bu dünyadan! Ama inanıyorum ki annem de benim kadar seviyordu onu.

Ne kadar beyaz olursa olsun, kaç kat sürersem süreyim hiçbir boya, hiçbir toz, hiçbir madde kapatamadı alnımdaki kızıl damgayı; Marki'nin bunu göremediğine seviniyorum -dirilip de gelecek diye korktuğumdan değil, zaten yüreğiyle beni gayet iyi görebildiğine inancım tam- bu damga durdukça utancımdan kurtulamadığım için.

KARÇOCUK

Kış ortası; aşılmaz geçilmez, lekesiz bembeyaz. Kont ile karısı at gezintisinde, adam boz bir kısrağın sırtında, kadının atıysa kara, kara tilkilerin ışıl ışıl kürklerine sarınmış kadın ve kızıl topukları olan yüksek, kara, pırıl pırıl çizmeler giyiyor, mahmuzları da kızıl. Çoktan yağmış karların üstüne taze taze kar düşüyormuş; kar durunca bembeyaz olmuş bütün dünya. "İsterdim ki karbeyaz bir kızım olsun," diyor Kont. Yola devam ediyorlar. Karda açılmış bir çukura geliyorlar. İçi kan dolmuş çukurun. Diyor ki Kont: "İsterdim ki kankırmızı bir kızım olsun." Yine devam ediyorlar yola; ileride bir kuzgun, çıplak bir dala tünemiş. "İsterdim ki şu kuşun tüyleri misali bir karakızım olsun."

Tarifini bitirdiği anda Kont, orada dikiliyormuş işte kız, yolun karşısında, bembeyaz teni, kıpkırmızı dudakları, kapkara saçlarıyla ve çırılçıplak; erkeğin arzusunun çocuğuymuş o ve Kontes ondan nefret etmiş. Kont kızı tutup bindirmiş ata, eyerin ön kısmına oturtmuş, oysa Kontes'in aklında tek bir düşünce varmış: Nasıl kurtulurum şundan?

Kontes eldivenini düşürmüş karın üstüne ve kıza gidip bulmasını söylemiş; atını mahmuzlayarak kızı oracıkta bırakıp gitmekmiş amacı, fakat Kont demiş ki: "Ben sana yeni eldiven alırım." İşte o anda Kontes'in omuzlarını örten kürkler havalanıp çıplak kızı sarmalamış. Sonra, donmuş bir gölün yanından geçerlerken elmas broşunu atmış Kontes: "Göle dalıp getir onu bana," demiş; nasılsa kız boğulur diye düşünüyormuş. Fakat Kont demiş ki: "Balık mı o, bu soğukta yüzsün?" İşte o anda Kontes'in çizmeleri ayaklarından fırladığı gibi kızın bacaklarına geçivermiş. Artık eti sıyrılmış kemik kadar çıplakmış Kontes, kız ise kürkler içinde ve çizmeli; Kont üzülmüş karısı için. Hepsi çiçek açmış güllerle dolu bir çalılığa varmışlar. "Bana bir gül kopar," demiş kıza Kontes. Demiş ki Kont: "Bak, işte buna karşı çıkamam."

Böylece bir gül koparmış kız, parmağına diken batmış, kanı akmış, feryat etmiş ve yere yıkılmış.

Ağlayarak atından inmiş Kont, pantalonunu çözmüş ve erkeklik organını ölü kızın içine sokmuş. Kontes, yerinde duramayan atını dizginleyerek dikkatle izlemiş onu; çok geçmeden işi bitmiş adamın.

Sonra erimeye başlamış kız. Az sonra hiçbir şey kalmamış geriye, bir tek, kuşun birinden düşmüş olacak bir tüy; karın üstünde, tilkinin birinin öldürdüğü bir hayvandan kalmışa benzer bir kan lekesi ve çalılıktan koparılan gülden başka. Kontes'in bütün giysileri yeniden üstündeymiş. Uzun elleriyle kürkünü okşamaktaymış. Kont

gülü almış, yere kadar eğilerek karısına sunmuş, ama güle değdiği anda elinden atmış onu Kontes. Demiş ki:

"Batıyor!"

KURTADAM

Bir kuzey ülkesi; hava soğuk, yürekleri soğuk.

Soğuk, fırtına, ormanda yabani hayvanlar. Zorlu bir hayat. Ağaç kütüklerinden yapılmış olur evleri; içleri karanlık ve puslu. Eriyip akmış bir mumun arkasında, kaba saba bir Meryem ikonu olacak şurada, tütsülenip asılmış bir domuz budu, ipe dizilerek kurumaya bırakılmış mantarlar. Bir yatak, bir iskemle, bir masa. Sert, kısa, yoksul hayatlar.

Dağ ormanlarında yaşayan bu insanlar için Şeytan, sizin ya da benim kadar gerçektir. Hatta daha da gerçek; bizi ne görmüşlükleri vardır ne varlığımızdan haberdardırlar, oysa Şeytan, mezarlıklardan geçerken sık sık çar-

par gözlerine, ölülerin o kasvetli ve dokunaklı şehrinde mezarlar, ölmüş kişinin naif bir tarzda yapılan portresiyle bezenmiştir ve önlerine koyacak çiçek yoktur, oralarda çiçek bitmez, işte bu yüzden adak olarak ufak tefek şeyler bırakırlar mezarların dibine, küçük bir somun ekmek gibi, bazen de bir pasta, ormanın kıyısından hantal hantal gelen ayılar kapıp götürür bunları. Geceyarısı, hele bir de Walpurgisnacht* ise Şeytan piknik yapar mezarlıklarda ve cadıları da davet eder; hep birlikte mezarları kazıp, taze gömülmüş cesetleri yerler. Kime sorsanız anlatır size bunları.

Kapı üstlerine asılan sarmısak demetleri, vampirleri evden uzak tutar. Aziz Yuhanna Yortusu'ndan önceki gece doğan çocuklar arasında mavi gözlü olanı ve ters geleni varsa, geleceği önceden bilecek demektir. Olur da bir cadı bulurlarsa -komşularınınki daha mayalanmamışken peynirleri oluveren bir ihtiyar kadın yani, yahut kara kedisi, ah o uğursuz yok mu! *nereye gitse peşinden ayrılmayan* bir başka ihtiyar- hemen çırılçıplak soyarlar kocakarıyı, alametlerini ararlar, can yoldaşı olan iblisin emdiği sayısız memeyi. Arayınca bulurlar da. Ve oracıkta taşlaya taşlaya öldürürler ihtiyarı.

Kış ve soğuk.

Git, anneannene bir bak, hasta yatıyor. Ocağın üstündeki yulaflı çörekleri de al, anneannene yaptım onları, bir de tereyağı koy ufak bir kâseye.

Uslu çocuklar annelerinin sözünden çıkmaz; ormanın içinden yedi sekiz kilometre yol; sakın patikadan ayrılma, ayılar var etrafta, yaban domuzları, aç kurtlar var. Babanın avcı bıçağını yanına al; nasıl kullanacağını biliyorsun.

*) 8. yüzyılda yaşamış Aziz Walburga'nın yortusu; Ortaçağ Germen topluluklarına göre bu gece cadılar bir araya gelerek orjiye ve yamyamca ziyafetlere yer verdikleri eğlenceler düzenlerlermiş. (ç.n.)

Koyun postundan delik deşik bir gocuğu varmış çocuğun, sıcak tutsun diye, korku duymayacak kadar iyi tanırmış ormanı, ama yine de her daim tetikte olmak gerek. İnsanın kanını donduran kurt ulumasını duyduğu anda, elindekileri fırlattığı gibi bıçağını kapmış ve üstüne yürümüş canavarın.

Dev bir kurtmuş bu, kızıl gözleri olan, kırlaşmış çenelerinden salyalar akan; bir dağ çocuğundan başka kim olsa, daha görünce korkudan düşer, oracıkta ölürmüş. Kurtların yaptığı gibi kızın boğazına atılmış hemen, ama babasının bıçağını var gücüyle savuran çocuk, kurdun sağ pençesini kökünden koparıvermiş.

Pençesine olanları görünce boğazı düğümlenmiş kurdun, neredeyse ağlamaklı olmuş; göründükleri kadar yürekli değildir kurtlar. Artık üç ayağı üzerinde koşabildiği kadar ağır aksak koşturarak, büyük bir kederle ağaçların arasına dalmış, kandan bir iz kalakalmış ardı sıra. Bıçağı önlüğüne silerek temizlemiş çocuk, kurdun pençesini, anasının yulaflı çörekleri sardığı beze koymuş ve anneannesinin evine doğru yola devam etmiş. Çok geçmeden öyle dolu dolu yağmaya başlamış ki kar, patika da, üstünde oluşmuş her türlü ayak izi, yol veya işaret de ortadan kaybolmuş.

Vardığında bakmış ki çocuk, anneannesi çok hasta, yatağında huzursuz bir uykuya çekilmiş, inleyip titriyor durmadan, ateşi var anlaşılan. Torunu alnına bakmış, alev alev. Islatıp ihtiyarın alnına koymak için bezi çekince sepetinden, kurdun pençesi yere yuvarlanıvermiş.

Ama artık bir kurdun pençesi değilmiş bu. Bileğinden kesilmiş bir elmiş, çalışmayla sertleşip kabalaşmış, yaşlılık çilleriyle kaplanmış bir el. Yüzük parmağında bir alyans, işaret parmağında bir siğil varmış. Siğilden tanımış çocuk, anneannesinin elini.

Yorganı çekivermiş aniden, fakat ihtiyar kadın uyanıp boğuşmaya başlamış onunla, sanki cin tutmuş gibi haykırıp çığlıklar atıyormuş. Oysa kuvvetliymiş çocuk, üstelik babasının avcı bıçağıyla da silahlı; ateşin nedenini anlayabilecek kadar uzun süre zaptetmeyi başarmış anneannesini. Sağ elinin olması gereken yerde, çoktan iltihaplanmaya başlamış olan kanlı bir yara varmış.

Haç çıkarmış çocuk ve öyle bir çığlık koparmış ki komşular duymuş ve acele dalmışlar içeri. Elin üstündeki siğili görür görmez anlamışlar, bunun, bir cadının memesi olduğunu; kadını üstünde geceliğiyle dışarı sürüklemişler, karların üstüne yıkıp, ihtiyar gövdesine sopalarla vura vura ormanın kıyısına kadar götürmüşler ve ölene kadar taşa tutmuşlar orada.

Şimdi anneannesinin evinde otururmuş çocuk; rahatı yerindeymiş.

BAY ASLAN GÖNÜL AVINDA

Mutfak penceresinin dışındaki çit, üzerindeki kar kendinden ışıyormuş gibi parlıyordu; yumuşak kar tanelerinin uçuştuğu havada geceye doğru kararan gök, bu dünyaya ait olmayan bir solgunluğun yansımasını bırakıyordu ardında. Teni aynı solgun ışımayla aydınlandığı için tümüyle kardan yapıldığını düşündüğünüz o tatlı kız, kırık dökük mutfağında yapmakta olduğu işleri bir an için bırakıp pencereden dışarı, şose kır yoluna baktı. Gün boyunca o yana gelen olmamıştı; yol saten bir gelinliğin dökülen etekleri gibi beyaz ve lekesizdi.

Baba karanlık basmadan evde olacağını söylemişti.

Kar bütün telefon hatlarını kesmiş; vereceği haberler müjdeli olsa bile arayamamıştır.

Yollar kötü. Umarım başına bir kaza bela gelmeden eve varır.

Eski arabanın tekeri kara saplandı, bir santim bile ilerlemiyor; motor hırladı, aksırdı, tıksırdı, sustu ve baba henüz çok uzak evden. Çoktan beridir iflas etmişti ve o sabah davasının umduğu gibi sonuçlanmadığını öğrendiğinde bir kez daha mahvolmuştu; servetini geri kazanmak için verdiği uzun yorucu uğraşın sonunda cebindeki son birkaç kuruşla kendisini eve götürecek benzini alabilmişti ancak. Güzel'ine, kızına, bir tanesine, davanın sonucu ne olursa ve yeniden ne kadar zengin olursa olsun istediği yegâne hediyeyi, bir sap beyaz gülü bile alacak parası kalmamıştı. Kızı ne kadar az şey istiyor ve o da bunu bile veremiyordu işte. İşe yaramaz arabasına lanet okudu, bardağı taşıran son damla, koyun postu emektar gocuğuna sarınarak eski püskü metal yığınından indi ve yardım aramak için karla kaplı daracık yola çıktı.

Dökme demir kapıların, yüzyıllık servi ağaçlarının kar yükünü tutmuş eteklerinin ardında utangaçça saklanan muhteşem, kusursuz, Yunan tapınaklarını andıran iki katlı evin önünde, kısa karlı bir giriş yolu suskun bir güzellik sergiliyordu. Neredeyse inmişti akşam, ev tatlı, hüzünlü zerafetiyle üst kat pencerelerinden birinde parlayan bir ışık dışında terk edilmiş görünüyordu; öyle belli belirsiz bir ışıktı ki bu, bir yıldızın yansıması olabilirdi, eğer bir yıldız artarak yağan karı delip geçip, kendini gösterebilirse elbette. İçi üşüyerek kapının mandalını kaldırdı ve ani bir şaşkınlıkla, karmakarışık bir diken yığınının kurumuş hayaletinin arasında hâlâ durmakta olan soluk, pörsük bir beyaz gül gördü.

Arkasındaki kapı gürültüyle çarparak kapandı; fazlaca gürültüyle beki de, demirin birbirine çarpma sesinin

neden olduğu tınılı yankı, kapanan kapı içine aldığı her şeyi bu demir parmaklıklı kış bahçesinin ardındaki dünyadan siliyormuşcasına sonlu; mutlak, kesin ve uğursuz bir sonun habercisi gibi geldi kulağına.Ve uzaktan, ama ne kadar olduğunu söyleyemeyeceği bir uzaklıktan dünyanın en garip sesini duydu: Ürkütücü bir kükreme, yırtıcı bir hayvan sanki.

Hiç de fazladan bir korkuya ihtiyacı olmayan adam kendini tanıtma telaşıyla maun kapıya doğru yürüdü. Kapının üzerinde aslan başı biçiminde, hayvanın burnuna doğru zil olan bir kapı tokmağı asılıydı; elini tokmağa doğru uzatınca aslan başının ilk anda düşündüğü gibi bakırdan değil, som altından olduğunu fark etti. Daha varlığını haber veremeden kapı iyice yağlı menteşelerinin üzerinde sessizce içeriye doğru açıldı; geniş beyaz girişte büyük bir şamdanın mumları iyicil ışıklarını kristallerin arasından büyük vazolarda duran çok, pek çok çiçeğin üzerine döküyorlardı; rayihalı derin bir iç çekişle birlikte ilkbaharın sıcaklığının adamın içine kaydı sanki. Ama girişte hiç insan yoktu.

Ardındaki kapı açıldığı gibi sessizce kapandı, ama Güzel'in babası gerçekliğin askıya alındığı tuhaf atmosfer nedeniyle bildiği dünyanın kurallarının pek de geçerli olmadığı ayrıcalıklı bir yere girdiğini anladığı halde hiçbir korku duymadı; sık sık rastlanırdı, fazla zenginlerin çok sıradışı olmalarına ve belli ki çok zengin bir insanın evine girmişti. Böyle olmasına karşın kimse paltosunu almaya gelmeyince kendisi çıkardı. Bu hareketi üzerine şamdandaki kristaller sanki memnuniyetle kıkırdadılar ve vestiyer odasının kapısı kendiliğinden açıldı. Bu vestiyer odasında kendi antika koyun postu gocuğunu karşılayacak hiç ama hiçbir giysi, hatta kır evlerinin vestiyer odalarının klasiği olan bir bir bahçıvan yağmurluğu bile yoktu; yeniden girişe döndüğünde nihayet bir karşı-

lama; muhtemel tüm karşılayıcılar arasında üniformalı bir uşak yerine yere yatmış, akıllı başını döşemeye dayamış kızıllı beyazlı bir Kral Charles spanyeli gördü. Görünmez ev sahibinin zenginliğinin ve sıradışılığının bu yeni alameti onu daha da rahatlattı, çünkü köpeğin boynunda tasma yerine, pırlanta bir kolye vardı.

Köpek ayağa kalkarak ona rehberlik etti (ne eğlenceli!), birinci kata, duvarları deri kaplı küçük bir çalışma odasına götürdü. Kütüklerin gürleyerek yandığı ateşin önünde alçak bir masa vardı. Masanın üzerinde gümüş bir tepside, boynundaki gümüş levhada efsanevi *"İç Beni"* cümlesinin yazılı olduğu bir viski karafı duruyordu; gümüş yemek tabağının kubbe biçimli kapağının üzerindeyse *"Ye Beni"* sözcükleri kazılmıştı, yemek kalın kanlı biftek dilimlerinden yaplmış sandviçti. İlk sandviçini soda eşliğinde, ikincisini seramik bir kapta sunulan muhteşem bir hardalla yedi; adamın yemek yediğini gören köpek kendi işlerine bakmak için olsa gerek, odadan çıktı.

Güzel'in babasını gerçekten rahatlatansa, kumaş kaplı bir girintinin içinde yalnızca bir telefon değil, yirmi dört saat hizmet veren bir araba kurtarma servisinin kartını da bulmak oldu; birkaç telefon görüşmesinden sonra, Tanrı'ya şükür ki, arabanın önemli bir derdi olmadığını, sorunun yaşı ve soğuk hava olduğunu öğrendi... arabasını bir saat sonra kasabadan alabilir miydi acaba? Ardından kasabanın tarifi geldi elbette, nereden aradığını söyleyince telefondaki seste yeni bir sakıngan ton hissetti.

Biraz kafası karışmıştı, ama içinde bulunduğu zor durumda tamir faturasının misafirperver ama görünmez ev sahibine gideceğini öğrenince rahatladı, başka türlüsü olamaz dedi tamirci, beyefendinin âdeti hep böyleydi.

Bir viskinin daha zamanıdır, Güzel'i aramaya, gecikeceğini söylemeye çalıştı, ama boşuna; telefon hatları kesilmişti, ancak fırtına mucize kabilinden dinmiş, ay çık-

mış, kadife perdelerin arasından bir göz atınca gümüş kakmalı fildişi bir manzara görmüştü. Köpek yeniden göründü; özenle konuğun şapkasını tutuyordu ağzında ve zerafetle kuyruğunu sallıyor, sanki gitme vaktinin geldiğini, bu sihirli misafirliğin artık sona erdiğini bildiriyordu.

Kapı arkasından kapandığında aslanın gözlerinin akik olduğunu gördü.

Kar yığınları gül ağaçlarının üzerinde sütün kaymağı gibi ağır ve yoğun görünüyordu, kapıya doğru ilerleyen baba çalılardan birine sürtününce bir kucak dolusu kar bu kış kıyamette mucizevi biçimde korunmuş tek ve son bir kusursuz gülü; bu beyaz kışta yaşamını sürdüren tek gülü gözler önüne sermek için yumuşakça yere indi; havada ağır güçlü bir parfüm tıpkı bir santur tınısı gibi asılıydı.

Böylesi gizemli ve nazik ev sahibi Güzel'ine bu armağanı götürmekten alıkoyar mıydı babayı?

Uzak ama bir taş atımı yakından, şimdi kapalı olan maun kapının ardından güçlü, kızgın bir kükreme duyuldu; tüm bahçe tedirginlikle nefesini tutmuştu sanki. Ama kızını sevdiği için Güzel'in babası, yine de gülü çaldı.

Ev her penceresinde çakan öfkeli aydınlanmalar ve bir aslanın gururunu dile getiren füg sesini andıran uzun bir ulumayla ev sahibini takdim etti ona.

Kalıbını dolduran iri cüsselerde her zaman bir vakar ve iddia, *orada* çoğumuzdan daha fazla bir şey olmasının getirdiği tuhaf bir özellik vardır. Kafası fena halde karışmış olduğu için olsa gerek, evin sahibi evinden daha büyük göründü Güzel'in babasına; ağır ama çevikti, ay ışığı büyük başında, karmakarışık yelesinde, akik gözlerinde ve Güzel'in babasını omuzlarından kavrayıp, tırnaklarını koyun postu gocuğun altına batırarak bir çocu-

ğun oyuncak bir bebeği sallaması gibi salladığı altın tüylerle kaplı, iri pençelerinin üzerinde parlıyordu.

Aslan suretine bürünmüş bu devi gören kızın babasının korkudan dişleri takırdamaya başladı ve dizlerinin üzerine çöktü. Evden fırlayarak yanlarına gelen köpek, verdiği davette birden yumruklar konuşmaya başlayan bir hanımefendi edasıyla çevrelerinde dans ediyordu.

"Arkadaşım," dedi Güzel'in babası, ancak tek duyduğu yeni bir kükremeydi.

"Arkadaş mı, ben arkadaş falan değilim! Çirkin'im ben ve ben sana Hırsız diye seslenirken, sen de bana Çirkin diye hitap edeceksin!"

"Bahçeni soyduğum için bağışla beni, Çirkin!"

Aslan başı, bir aslanın güçlü yelesi; yaratık arka ayaklarının üzerinde kızgın bir aslan gibi dikilmesine karşın kırmızı brokarlı kumaştan bir ceket giymişti ve bu güzel evle onu çevreleyen alçak tepelerin sahibiydi.

"Kızım içindi," dedi Güzel'in babası, "bu dünyada tüm istediği kusursuz bir beyaz güldü."

Çirkin, babanın cüzdanından çıkardığı fotoğrafı sert bir hareketle kaptı, önce kabaca, sonra kuşkuların dinmesini andıran tuhaf bir hayranlıkla inceledi. Makine kızın mutlak bir yumuşaklığı ve mutlak bir ciddiyeti olan, çekici bakışlarının görünüşünüzü delip ruhunuza ulaşacakmış gibi geldiği özel bir anını yakalamıştı. Çirkin fotoğrafı babaya geri verirken pençeleriyle çizmemeye özen gösterdi.

"Al o zaman gülü, ama onu yemeğe getir," diye kükredi, yapacak başka ne vardı ki?

Babası kendisini neyin beklediğini söylemiş olduğu halde Güzel, Çirkin'i gördüğü an korkuyla ürpermesine engel olamadı, çünkü bir aslan aslandır, bir insan da in-

san ve aslanlar bizden çok daha güzellerdir, ama başka türlü bir güzelliktir bu, ayrıca bize saygı da duymazlar: Neden duysunlar ki? Yine de vahşi yaratıklar bize karşı, bizim onlar için hissettiğimizden daha akılcı bir korku duyarlar; bu yaratığın, sanki gördükleri kendisini hasta ettiği için kör gibi bakan akik gözlerindeki hüzün, kızın yüreğine dokundu.

Çirkin, masanın başında duygusuz bir aslan başı figürü gibi oturuyordu; yemek odası Kraliçe Anne tarzı döşenmişti, goblen duvar kaplamaları içinde değerli bir mücevher. Kapaklı bir çorba kâsesinde sıcak tutulan çorbanın dışında şahane yemek soğuktu; soğuk kuş eti, soğuk sufle ve peynir. Çirkin, babadan büfeden yemek servisini yapmasını istedi, ama kendisi hiçbir şey yemedi. Kızın çoktan hissetmiş olduğu bir şeyi, hizmetlileri sevmediğini söyledi; başka insanların varlığı ona çok sert biçimde kendi farklılığını hatırlatıyor olmalıydı, ama köpek tüm yemek boyunca odada ayaklarının dibinde oturdu ve arada bir zıplayıp masaya göz atarak her şeyin yerli yerinde olup olmadığını denetledi.

Nasıl da farklıydı Çirkin. Güzel, onun kendisinden böylesi farklı oluşunu tahammül edilemez buldu; yaratığın varlığı kızı sarsıyordu. Sanki suyun altındaymış gibi ağır, sessiz bir basınç çökmüştü evin üzerine ve kız yaratığının iskemlesinin kollarına koyduğu pençelerini görünce şöyle düşündü: Her sevimli otoburun ölümü bunlar. Kendini tam da öyle hissediyordu, Bayan Kuzu, lekesiz, kurban edilmeye hazır.

Yine de yerinde oturdu ve gülümsedi, çünkü babası böyle davranmasını istemişti; Çirkin, babanın aleyhinde verilen mahkeme kararını temyiz etmesine yardım edeceğini söylediğinde hem dudaklarıyla gülümsedi kız, hem de gözleriyle. Ama konyaklarını içerlerken Çirkin, duyulur duyulmaz bir homurtuyla ve utangaçça, redde-

dilmekten korkarak, baba yasal işleri takip etmek için Londra'ya gittiğinde kızın orada kendisiyle, rahat bir ortamda kalmasını önerdiğinde bu kez kendini zorladı gülümsemeye. İçgüdüleriyle o daha konuşmaya başladığında bunun böyle olacağını, Çirkin'e yaptığı bu ziyaretin, babasının birden iyiye dönen talihinin bedeli, bu tuhaf anlaşmayı yaptığı büyücüye ödediği diyet olduğunu biliyordu zaten.

Güzel'in kendi iradesinin olmadığını sanmayın sakın; yalnızca tuhaf bir mecburiyet hissediyordu bunu yapmak için, ayrıca çok sevdiği babası için seve seve dünyanın öbür ucuna bile giderdi.

Yatak odasında şahane bir cam karyola vardı; ayrıca bir banyo, koyun postu kadar kalın havlular ve hoş kokulu yağlarla dolu şişecikler; kendine ait bir oturma odası, duvarlarda cennet kuşlarının resmedildiği ipekli kâğıtlar, değerli kitap ve resimlerin olduğu raflar ve Çirkin'in görünmeyen seralarında yetişen taze çiçekler. Ertesi sabah babasının umutları yinelenmiş olarak kendisine bir öpücük verip yola çıkışını görmekten memnun olduysa da eski püskü evlerini ve yoksulluklarını özlemle andı. Evin alışılmadık lüksünün bir ağırlığı vardı, çünkü tüm gün ortalarda görünmeyen sahibine bir zevk vermiyordu; kız gün boyunca korkarak Çirkin'le karşılaşmayı bekledi, dengeler tersine dönmüş, yaratık kızdan korkar olmuştu sanki; kendisine turkuaz bir gerdanlık takmış olan köpekse hep yanı başındaydı.

Yediği yemekleri kim hazırlıyordu peki? Çirkin'in yalnızlığı. Orada yaşadığı sürece başka bir insanın varlığına dair hiçbir kanıt göremedi, yemeğini oturma odasındaki maun bir dolabın içinde bir tepside hazır buldu; Benedict yumurtası ve ızgara biftek vardı o gün; gül ağacı kö-

künden yapılmış bir sandığı karıştırırken bulduğu bir kitabın sayfalarını çevirerek yedi yemeğini. Prenseslere dönüşen beyaz kediler ve kuş kılığında perilerle ilgili Fransız peri masalları. Tatlı yerine iri bir salkımdan kopardığı misket üzümlerini yerken esnedi ve sıkıldığını fark etti. Bunun üzerine köpek kadife ağzıyla eteğini çekiştirerek ona kararlı ama nazik bir tos vurdu. Güzel, köpeğin kendisini babasının ağırlandığı çalışma odasına götürmesine izin verdi, orada ateşin önünde oturan ev sahibini gördü, hiç hoşnut değildi bu durumdan, ama ne yapsın, yaratığın yanında kızın kahve servisi yapmasını bekleyen bir kahve tepsisi vardı.

Karanlık, yumuşak yuvarlanışlar halindeki hırıltısıyla ses, yankılarla dolu bir mağaradan geliyordu sanki; Güzel, pastel renkli bir boşluğun içinde geçirdiği günden sonra büyük bir orgun akorlarının uyandırdığı korkuya esin vermek için yaratılmış bir araca benzeyen böylesi bir sesin sahibiyle nasıl sohbet edebilirdi ki? Hayranlık içinde, sanki büyülenmişçesine ev sahibinin yelesinde oynaşan yalımları seyretti; sanki yaratığın başının çevresinde ışıyan bir hale vardı, kız Mahşer Günü ortaya çıkacak ilk yaratığı, pençesini İncil'i Şerif'in üzerinde koymuş kanatlı aslanı düşündü, Aziz Markus. Eften püften sohbetler ağzında toz oldu eridi, sıradan sohbetler Güzel'in pek becerebildiği şeyler değildi zaten, çünkü buna alışkın değildi.

Çirkin, tek bir inci tanesinden oyulmuş gibi görünen bu genç kızın büyüsüne kapılmışçasına, çekingenlikle babasının davasının nasıl gittiğini sordu, ölü annesini ve o kadar zenginken nasıl o denli yoksul düştüklerini de. Utangaçlığının efendisi olmaya çalışıyordu sanki ve kız da kendisininkinin; öyle ki bir süre sonra kendini, sanki tüm yaşamı boyunca tanıyormuşcasına Çirkin'le sohbet ederken buldu. Şömine rafının üzerindeki yaldızlı saatin

içindeki küçük Roma aşk tanrıçası zamanı bildirmek için minyatür trampetini çaldığında tam on iki kez vurduğunu görerek şaşırdı.

"O kadar geç ha! Uyumak istersin," dedi Çirkin.

Bunun üzerine ikisi de sustular; kış gecesinin derinindeki bu odada yalnız olduklarının ayırdına varmak ikisini de utandırmıştı sanki. Kız kalkmak üzereyken, Çirkin kızın ayaklarına kapanarak başını kucağına dayadı. Güzel öylesine kalakalmış, yerine mıhlanmıştı; onun sıcak soluğunu parmaklarının, ağız ve burun çıkıntısının sert kıllarının sürtünmesini teninin üzerinde duyuyor, dilinin pürüzlü dokusunu hissediyordu, sonra birden içi merhametle dolarak anladı: Çirkin'in tüm yaptığı kızın ellerini öpmekti.

Çirkin, başını geriye çekince kız onun yeşil, esrarlı gözlerinde kendi çift yansısını gördü, bir tomurcuğun içindeymişcesine minicikti. Çirkin, başka hiçbir söz söylemeden odadan çıkarken kız tarifi imkânsız bir şaşkınlık içinde onun dört ayağının üzerinde yürüdüğünü fark etti.

Ertesi gün, tüm gün, üzerleri karlı tepeler Çirkin'in gürleyen kükremesiyle yankılandı: Efendi ava mı gitmişti acaba, diye sordu Güzel, köpeğe. Köpek huysuzca homurdanarak sanki verebilecek olsa bile cevap vermeyeceğini ima etti.

Güzel, tüm günü odasında okuyarak ve gergef işleyerek geçirdi, bir kutu rengârenk ipekli ve bir kasnak vermişlerdi kendisine. İyice sarınıp sarmalanarak köpekle birlikte demir çitli bahçenin içinde yapraksız güllerin arasında dolaştı, biraz sağı solu derledi, ortalığı tırmıkla temizledi. Boş, dinlenceyle dolu bir zaman; tatil yani. Bu parlak, hüzünlü, sevimli yerin büyüsü kızı kuşattı ve umduğunun tersine orada mutlu olduğunu fark etti. Çir-

kin'le geceleri yaptığı sohbetler hakkında hiçbir kuruntusu kalmamıştı artık. Dünyanın tüm doğal yasalarının askıya alındığı bu evde bir görünmez hizmetkârlar ordusu hazır bekliyor, kahverengi köpeğin sabırlı eşliğinde aslanla, ay ve ödünç aldığı ışığı, yıldızlar ve yapıldıkları özmadde, havanın türlü değişimleri hakkında konuşuyordu. Yine de Çirkin'in yabansılığı onu ürpertiyordu; her gece ayrılmadan önce yaptığı gibi çaresizce dizlerine kapanıp ellerini öptüğünde, Güzel sinirli bir sakınganlıkla kendi kabuğuna çekiliyordu.

Telefon çaldı. Onun içindi, onaydı! Babası!

Çirkin, büyük başını pençelerinin arasına aldı. Bana geri gelecek misin? Burası çok yalnız olacak, sensiz.

Yaratığın bu sevecenliği gözlerini yaşartacak kadar dokundu Güzel'e; onun karmakarışık aslan yelesine bir öpücük kondurmak geldi içinden, ama elini Çirkin'e doğru uzattıysa da kendi iradesiyle dokunamadı yaratığa, öylesine farklıydı kendisinden. Ama evet, dedi, evet geri geleceğim, kış sona ermeden. Sonra taksi gelip kızı uzaklara götürdü.

Sıkış tıkış insan kalabalığının yaydığı sıcağının daha yere konmadan kar tanelerini erittiği Londra'da hiçbir şeyin merhameti yoktur, ama doğanın insafına kalmış da sayılmazsınız. Tüylü dostunun avukat arkadaşları babanın davasını o kadar iyi ele almışlardı ki, onun kredileri sayesinde baba yeniden eskisi kadar zengin olmuştu ve kendini harika hissediyordu. Muhteşem bir otel, opera, tiyatrolar; kolunda partilere, davetlere, lokantalara götürebilmesi için sevgili kızına aldığı bir dolap dolusu yepyeni giysi; babası, kızının doğumu annesini öldürmeden önce iflas ettiğinden Güzel'in hiç bilmediği bir yaşamdı bu.

Yeni kavuştukları bu zenginliğin kaynağı Çirkin'di elbette ve ondan sık sık söz ediyorlardı baba-kız; ama onun evinin zamanı durduran büyüsünden o kadar uzaktaydılar ki, hem ev hem de Çirkin, ışıltılı ve sonlu bir düş niteliği kazanmışlardı sanki; canavar görünümlü, iyi yürekli, iyi şans getiren bir munis ruh baba-kıza gülümsemiş ve sanki onları salıvermişti gitsinler. Güzel, Çirkin'e çiçekler yolladı, kendisine verdiklerinin karşılığı olan beyaz güller, çiçekçiden çıkar çıkmaz hem tuhaf hem de kusursuz bir özgürlük duygusuna kapıldı; sanki bilinmedik bir tehlikeye teğet geçmiş, olası bir değişikliğin eşiğinden dönmüş ve her şey sona erdiğinde el değmeden kalabilmişti. Yine de bu duyguya hüzünlü bir boşluk eşlik ediyordu. Ama babası otelde kızını bekliyordu ve Güzel'e kürk almak için bir keşif gezisine çıkacaklardı, her genç kız gibi yüreği pır pırdı Güzel'in. Çiçekçideki çiçekler tüm yıl boyunca aynı olduğundan vitrindeki hiçbir şey genç kıza kışın neredeyse bittiğini söyleyemedi.

Tiyatrodan sonra yedikleri yemekten genç vakit döndüklerinde ayna karşısında küpelerini çıkardı Güzel. Memnuniyetle kendi kendine gülümsedi. Ergenliğinin sonuna doğru şımarık bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenirken inci gibi cildi övgüler ve lüks yaşam nedeniyle bir dolgunluk kazanmıştı, az biraz. Ağzının çevresindeki çizgilere bir kendine dönüklük yerleşmişti, kişilik belirtisi derler ya; sevimliliğiyle ciddiliği işler istediği gibi gitmediğinde huysuzluğa dönebiliyordu arada bir. Tazeliği soluyordu denemez ama, bu günlerde aynalarda kendine biraz fazlaca sık gülümsüyordu ve aynadan kendisini gülümseyen yüz Çirkin'in akik gözlerinde gördüğü yüz değildi sanki. Yüzü güzellikten çok kimi şımartılmış, cins, pahalı kedilerin özelliği olan fethedilemez bir zerafet cilası kazanmıştı.

Yakındaki parktan esen bahar rüzgârı açık pencereden içeri doldu; bunun neden kendisin ağlattığını anlayamadı Güzel.

Kapısında bir hayvanın tırmıklarını andırır ani, acı sesler duydu.

Genç kız aynanın önündeki trans halinden kurtuldu ve her şeyi tek tek hatırladı. Bahar gelmiş ama o sözünü tutmamıştı. Şimdi de Çirkin peşine düşmüştü! Önce onun öfkesinden korktu, sonra anlaşılmaz bir sevinçle kapıyı açmaya koştu. Gelen Çirkin değil, uşağı köpekti; benekli spanley, sızlanma ve rahatlama havlama ve mırıltılarıyla kendisini genç kızın kollarına attı.

Güzel'in üzerinde cennet kuşlarının resmedildiği goblenlerle kaplı odasında yanında oturan o iyi fırçalanmış, mücevherler içindeki köpek neredeydi peki? Bu köpeğin kulakları çamurla lekelenmiş, kürkü tozlu ve karmaşıktı, çok yol katetmiş bir köpek gibi iğne ipliğe dönmüştü ve bir köpek olmasaydı, gözyaşlarına boğulacaktı belli ki.

İlk kucaklaşmalarından sonra Güzel'in kendisine su ve yiyecek getirmesini bile beklemedi; kızın şifon gece elbisesine yapışarak çekiştirdi ve inledi. Başını geri attı, uludu ve yine elbiseyi çekiştirip inledi.

Üç ay önce Güzel'in Londra'ya gelmek için yola çıktığı istasyona giden geç, yavaş bir tren vardı. Güzel babasına bir not karaladı, omuzlarına bir manto attı. Çabuk, çabuk dedi spanyel sessizce; Güzel, Çirkin'in ölmekte olduğunu biliyordu.

Şafaktan önceki yoğun karanlıkta istasyon görevlisi uykulu bir sürücüyü göreve koştu. Çabuk, çabuk olabildiğince.

Çirkin'in evinin bahçesi hâlâ Aralık ayının hükmündeydi sanki. Toprak demir gibi sertti, koyu renkli servi-

lerin etekleri buz gibi rüzgârda ağıt yakar gibi bir ses çıkararak uğuldarken, güller o yıl tomurcuğa durmayacaklarmış gibi yeşil filizler vermemişlerdi. Ve pencerelerin hiçbirinde ışık yoktu, yalnızca en tepedeki tavanarası penceresinde tükenmek üzere olan bir ışığın incecik, soluk hayaleti görünüyordu.

Spanyel o denli yorgundu ki kızın kollarında biraz uyumuştu yolda, eve vandıkları andaki kederli telaşı Güzel'in içindeki aceleyi dürtükledi, kız kapıyı itip açarken bilincinin bir köşesiyle altın kapı tokmağının siyah, kalın bir krepon kâğıdını andırır bir kir tabakasıyla kaplandığını fark etti.

Kapı önceleri olduğu gibi sessizce değil, menteşelerinin üzerinde inildeyerek kesif bir karanlığa açıldı. Güzel, altın çakmağını yaktı. Şamdanın üzerindeki mumlar kendi eriyiklerinde boğulmuş, kristaller örümcek ağlarıyla kaplanmış ve sanki o gittikten sonra kimse yerlerine yenilerini koyacak gönüle sahip değilmişcesine cam vazolardaki çiçekler solmuştu. Her yeri toz kaplamıştı ve içerisi buz gibiydi. Evde umutsuzluk ve tükenmişlik, ama hepsinden kötüsü sanki fiziksel bir varlığı olan hayal kırıklığı hâkimdi; sanki evin eski cazibesi sahteydi de uyduruk bir sihirle sağlanmıştı ve artık insanları çekemediğini gören sihirbaz şansını denemeye başka yerlere gitmişti.

Güzel bir mum bularak yaktı ve sadık spanyeli izleyerek üst kata çıktı, çalışma odasını geçti, kendi dairesini geçti, terk edilmişliğin yankılandığı örümcek ve farelere bağışlanmış dar ve kısa bir ahşap merdivene varırken, acelesinden tökezleyerek elbisesinin eteklerini yırttı.

Nasıl da alçakgönüllü bir yatak odası! Bir tavanarası, eğimli bir çatı, Çirkin'in hizmetçileri olsaydı, onlardan birine verilebilirdi belki. Komodinin üzerinde bir gece lambası, pencereler perdesiz, yer halısız, Çirkin daracık bir demir yatakta iki büklüm ve insanı hüzünlendirecek ka-

dar küçülmüş, gövdesi parça yama işi yatak örtüsünün altında belli belirsiz, yelesi grimtrak bir fare yuvası ve gözleri sımsıkı kapalı. Giysilerini üzerine attığı iskemlede bulaşıklıktan alınmış bir testinin içinde kızın göndermiş olduğu güller duruyor, ama hepsi çoktan solmuş, ölü.

Spanyel yatağın üzerine atlayarak ince örtülerin altında yolunu bulurken, "Ah Çirkin!" dedi Güzel, "eve döndüm ben."

Çirkin gözlerini kırpıştırdı. Kız akik gözlerinin insanlarınki gibi göz kapakları olduğunu nasıl da fark etmemişti daha önce? Belki de bu gözlerde yalnızca kendine, kendi yansısına bakmıştı da ondan.

"Ölüyorum Güzel," dedi Çirkin, eski boğuk mırıltının yerine kırık dökük bir fısıltı duyuldu. "Beni terk ettiğinden beri hastayım. Ava gidemiyorum, narin yaratıkları öldürmeyi içim kaldırmıyor artık ve yemek yiyemiyorum. Hastayım ve ölmeliyim; ama mutlu öleceğim, çünkü bana veda etmeye geldin."

Güzel onun üzerine yattı ve yaratığın zavallı pençelerini öpücüklere boğdu.

Demir somya gıcırdadı; kız, "Ölme Çirkin!" dedi, " Beni alıkoyarsan, seni hiç terk etmeyeceğim."

Güzel'in dudakları kasap çengellerini andırır pençelere değdiği zaman yumrukların her zamanki gibi sıkılmış olduklarını gördü, ama Çirkin acıyla, yavaşça deneyerek parmaklarını açmaya başlamıştı şimdi. Güzel'in gözyaşları kar taneleri gibi yüzüne yağdığında Çirkin'in postunun altında elmacık kemikleri belirmeye, geniş, sarımsı tüylerle kaplı alnında teni görünmeye başladı. Güzel'in kollarındaki artık bir aslan değil, bir erkek, karmakarışık bir yeleyi andıran saçları, tuhaf, kırık gibi görünen, emekli boksörlerin burunlarına benzeyen burnu olan bir adamdı artık; bu burunla mesafeli, kahramanlara özgü

bir görünümü vardı; tüm yırtıcı hayvanların en güzelini andıran yiğit bir erkek.

"Biliyor musun," dedi Bay Aslan, "belki bugün biraz kahvaltı edebilirim, sen de benimle birlikte yersen tabii."

Bay ve Bayan Aslan bahçede yürüyorlar şimdi; yaşlı spanyel ise çimlerin üzerinde, kar gibi dökülmüş beyaz gül yaprakları yığınının orta yerinde uyukluyor.

KURTLAR ARASINDA

Bütün yırtıcı hayvanlar içinde biri, yalnızca biri, ormanda ulur geceleri.

Kurt, can alarak can bulur, yırtıcı olduğu kadar kurnazdır da; etin tadını bir kez aldı mı iflah olmaz artık..

Geceleyin mum alevi gibi parlar kurtların gözleri, sarımsı, kırmızımsı, ama bunun sebebi, gözbebeklerinin karanlıkta açılarak elinizdeki fenerin ışığını yakalaması ve sonra size geri göndermesidir; kırmızı, tehlike işareti; kurt gözünün yansıttığı yalnızca ayın ışığıysa, o zaman doğal olmayan, soğuk bir yeşile, içe işleyen, madeni bir renge bürünür o göz. Geceye kalmış yolcu, ansızın çalıların üstüne işlenivermiş o ışıl ışıl, dehşet verici pa-

yetleri görürse, bilir ki kaçmalıdır, korku onu yerine mıhlamamışsa tabii.

Gerçi aklı başında birinin yapmayacağı kadar geç vakit hâlâ ormanda dolaşıyorsanız, etinizden yayılan kokunun çevresinde size görünmeden kümelenecek olan o orman canilerinden görüp göreceğiniz de o gözler olur sadece. Gölgeler gibi geleceklerdir, ölüm habercisi hayaletler gibi olacaklardır, bir kâbusta bir araya gelmiş boz renkli tarikat üyeleri gibi; şşşt! işte o uzun, uzadıkça uzayan uluma... sese dökülmüş korku duygusu, dehşetin aryası.

Kurdun türküsü, etiniz yırtılırken hissedeceğiniz acının sesidir, kendi başına ayrı bir katliamdır.

Mevsim kış, hava soğuk. Bu dağ ve orman bölgesinde kurtların yiyebileceği hiçbir şey yok şimdi. Keçi ve koyunlar ağıla kapatılmış, geyikler güney yamaçlarında kalan otları bulmaya gitmiş, kurtlarsa gitgide cılızlaşıp açlık çekiyor. Öyle az et kalmış ki gövdelerinde, postlarının altından içler acısı kaburgalarını sayabilirsiniz, üstünüze atılmadan önce size yeterince vakit tanırlarsa tabii. Kenarından salya akan o çeneler; bir karış sarkmış dil; boz renkli ağzın kenarında kırağı gibi parlayan tükürük; geceleyin ormanda kaynayan bütün o belalar içinde, hortlaklar, gulyabaniler, bebekleri ızgara yapıp yiyen devanaları, kurbanlarını kafese kapatıp semirterek yamyam sofraları için hazırlayan cadılar arasında en beteridir kurt, çünkü akıl mantık dinlemez.

Kimselerin olmadığı ormanda daima tehlike içindesinizdir. Ulu çamların arasından geçip de ormana adımınızı atarken, darmadağınık ağaç dalları dört bir yandan kuşatmaktadır sizi, âdeta bitki örtüsü de orada yaşayan kurtlarla birlikte kumpas kurmuş, ihtiyatsız yolcuyu ağına düşürmeye çalışmaktadır, kötü ruhlu ağaçlar kurt dostları için avlanmak üzere olta atmıştır âdeta; korku-

ların en büyüğünü aklınızdan çıkarmadan ve sonsuz önlemler alarak geçin ormanın kapısından, çünkü bir an için patikadan ayrılacak olursanız, kurtlar sizi yer. Açlık kadar bozdur renkleri ve veba kadar acımasızdır onlar.

Tek tük orman köylerinin gözüpek çocukları her an bıçak taşırlar yanlarında, kekremsi sütleri ve ağır kokulu, kurtlu peynirleriyle evin geçimini sağlayan ufak keçi sürülerini otlatmaya öyle giderler. Bıçakları yarı boyları kadardır ve onları her gün bilerler.

Oysa kurtlar, ne yapıp edip ocağınızın dibine kadar sokulmanın yolunu bulurlar. Uğraşır dururuz, ama bazen de uzak tutamayız onları evimizden. Buradaki kulübelerde yaşayanlar için tek bir kış gecesi yoktur ki, kapının altından uzanıp içeriyi yoklamaya çalışan uzun ince, boz renkli, sıska bir burun görme korkusuyla geçmesin, hatta birinde bir kadın, kendi mutfağında makarna süzerken kurt gelip ısırmış diye anlatırlar.

Korkun kurttan ve kaçın; çünkü hepsinden kötüsü kurt, göründüğü gibi çıkmayabilir.

Bir zamanlar bu yakınlarda bir avcı varmış, bir kurdu tuzağa düşüren. Koyunlarla keçileri kırıp geçiriyormuş bu kurt; dağ yolunun ortasında bir kulübede kendi başına yaşayıp sabah akşam İsa'ya ilahiler söyleyen kaçık bir ihtiyarı yemiş; koyunlarını güden bir kızın da üstüne atlamış, ama öyle bir yaygara koparmış ki kız, tüfekli adamlar yetişince korkup kaçmış kurt, sonra bu adamlar ormanın içlerine kadar kurdun izini sürmüşler, gerçi kurnazmış tabii hayvan, kolayca atlatmış onları. Neyse işte, bu avcı çukur kazıp içine de bir ördek koymuş, yem olarak, hem de kanlı canlı bir ördek, ahh; sonra da kurt dışkısına buladığı samanlarla örtmüş çukurun üstünü. Vak, vak! diye bağırınca ördek, bir kurt ormandan dışarı süzülüvermiş, iri bir kurt, ağır bir kurt, yetişkin bir adam kadar çekiyormuş ve samanlar hemen göçüvermiş

tabii ağırlığının altında: çukurun dibini boylamış kurt. Avcı da peşinden atladığı gibi gırtlağını yarıvermiş, sonra da zaferinin nişanesi olarak bütün pençelerini kesmiş.

Ama bir de bakmış ki kurt murt yok artık çukurun dibinde, onun yerine kanlar içinde bir erkek gövdesi, başsız, ayaksız, ölmekte olan, ölmüş.

Birinde de vadinin yukarısında düğün yapılıyormuş, damat kendisini bırakıp başka kıza gitti diye cadının biri bütün davetlileri kurda dönüştürmüş. Daha da hırsını alamayıp, her gece ziyaretine gelmelerini buyurmuş onlara, gece oldu mu yanına varıp kulübesinin etrafında ulurlarmış, bedbahtlıkları içinde serenad yaparlarmış cadıya.

Daha öyle uzun zaman önce de değil, bizim köyden genç bir kadın evlenmişti, ama adam düğün gecesi ortadan kayboldu. Yatağı yapmışlar, tertemiz çarşaflar serilmiş, gelin de girip uzanmış; demiş ki damat, ben dışarı çıkıp bir su dökeyim, ısrar etmiş, utanırım demiş, gelin de yorganı burnuna kadar çekip öylece yatmış orada. Sonra beklemiş ve beklemiş ve yine beklemiş; ee, gideli epey oldu değil mi? Nihayet ormandan rüzgârın getirdiği bir uluma duyup da çığlık çığlığa yataktan fırlayıncaya kadar kadın.

O uzun soluklu, incele incele uzayan uluma, onca ürkütücü tınısına rağmen bir hüzün de taşır içinde, sanki bu canavarlar, nasıl olacağını bir bilseler daha az canavar olmayı kendileri de isterlermiş ve kendi durumlarına yas tutarlarmış gibi. Engin bir melankoli vardır kurtların ilahisinde, orman gibi uçsuz bucaksız, o uzun kış geceleri kadar sonu gelmez bir melankoli, yine de o dehşet verici hüzün, kendi iflah olmaz iştahlarının ardından tutturdukları bu ağıt, dokunmaz insanın yüreğine, çünkü tek bir notası bile bir kurtuluş umudunu işaret etmemekte-

dir; kurtuluş, kendi ümitsizliğinden gelmez ki kurda, ancak dışarıdan gelen bir aracıda bulacaktır onu, işte o yüzdendir ki kimi zaman canavar, canını alacak bıçağa yarım yamalak da olsa bir hoşgeldin tebessümüyle bakar.

Genç kadının erkek kardeşleri dışarıdaki helayı ve ahırları aramışlar iyice, ama tek bir iz bile bulamamışlar, mantıklı biri olan kız da gözyaşlarını kurulamış ve gecelerini evde geçiren, oturağa işeyemeyecek kadar da utangaç olmayan başka bir koca bulmuş kendine. Bir çift de gürbüz bebek vermiş ona ve her şey yolunda gitmiş, ta ki dondurucu bir geceye kadar, gündönümü gecesine, hani mevsimlerin döndüğü, hiçbir şeyin yerli yerine oturmadığı geceye, en uzun geceye kadar; işte o gece, ilk gözağrısı çıkagelmiş.

Tam çocuklarının babasına çorba pişiriyormuş ki kadın, kapı bir gümbürtüyle vurulmuş ve daha sürgüyü kaldırdığı anda tanımış adamı, ardından karalar bağladığı günlerin üstünden yıllar geçtiği halde ve adam şimdi paçavralar içinde olduğu, tarak yüzü görmemiş saçları, üstünde oynaşan bitlerle birlikte omuzlarından aşağı döküldüğü halde.

"İşte geldim, hanım," demiş adam. "Bir kâse lahana ver bana, hadi çabuk ol."

Sonra kucağında yakacak odunla ikinci koca girmiş içeri ve ilki, kadının başka bir erkekle yatmış olduğunu anlayınca, daha da kötüsü, gürültü patırtıyı merak edip mutfağa süzülen küçük çocuklara ilişince gözü, avaz avaz haykırmış: "Ah keşke yeniden kurt olsaydım da şu orospuya dünyanın kaç bucak olduğunu gösterseydim!" Daha bunu demesiyle birlikte kurda dönüşmüş ve büyük oğlanın sol bacağını koparıvermiş, kütükleri bölmekte kullandıkları el baltasını tepesine yemeden önce. Ama kurt kanlar içinde yere yığılıp son nefesini verirken postu yarılıvermiş tekrar ve eski haline dönmüş adam, yıl-

lar önceki, zifaf yatağından kaçıp gittiği zamanki haline, bunu görünce ağlamaya başlamış kadın, ikinci kocadan da dayağı yemiş.

Derler ki bir merhem vardır, Şeytan'ın verdiği, sürdüğünüz anda kurda dönüştüren sizi. Yahut da doğarken ters geldiğini söylerler Şeytan'ın, babasının kurt olduğunu ve gövdesinin insan gövdesi ama bacaklarıyla cinsel organlarının kurdunki gibi olduğunu. Ve bir kurdun yüreğini taşıdığını.

Bir kurtadamın kurt kaldığı süre doğal olarak yedi yıldır aslında, ama insanken giydiği elbiseleri yakarsanız ömür boyu kurt kalmaya mahkûm edersiniz onu, işte bu yüzden bizim buralarda kocakarılar, kurtadam görünce üstüne şapka ya da önlük atmak lazım geldiğini söylerler, sanki giysiyle adam olunurmuş gibi. Yine de gözlerinden, o fosforlu gözlerinden, her şekliyle tanırsınız onu; başkalaşımda değişmeden kalan, gözlerdir bir tek.

Kurtadam, kurda dönüşmeden önce çırılçıplak soyunur. Çam ağaçları arasında anadan üryan bir adam çarparsa gözünüze, Şeytan görmüş gibi kaçmalısınız.

Mevsim kış ortası, ve insanın dostu ardıç kuşu, bahçıvan belinin sapına tünemiş şakıyor. Kurtları düşününce yılın en kötü zamanı, ama bu dediğim dedik çocuk, ille ormandan gideceğim diye tutturmuş. Vahşi hayvanların ona dokunamayacağından gayet emin, gerçi yine de, o kadar uyarıyı dikkate alarak, annesinin peynirleri doldurduğu sepete bir et bıçağı koyuyor. Böğürtlenden yaptıkları sert içkiden de bir şişe koyulmuş sepete; taş fırında pişirdikleri yassı yulaflı çöreklerden bir sürü; bir iki kâse de reçel var. Bu leziz armağanları dünyadan elini eteğini çekmiş olan anneannesine götürecek lepiska saçlı kız; anneanne o kadar yaşlı ki yılların ağırlığı altın-

da ezilerek ölüme gidiyor artık. Karlı ormanın içinden iki saatlik zorlu bir yürüyüşle varılıyor evine; çocuk kalın şalına sarınıyor iyice, başını da örtüyor şalla. Sağlam tahta ayakkabılarını geçiriyor ayağına; giyindi işte, hazır ve günlerden Noel. Gündönümünün uğursuz kapısı hâlâ menteşelerinde salınmakta, ama öyle çok sevgi görmüş ki çocuk, korku nedir haberi yok.

Bu vahşi diyarlarda çocuklar uzun süre çocuk kalmazlar. Oynayacakları oyuncakları yoktur, onlar da çok çalışıp çabucak akıllanırlar, ama bu çocuk öyle güzel ki, hem de ailesinin en küçüğü, tekne kazıntısı da denebilir, hem anne hem de o üstündeki kırmızı şalı örmüş olan anneanne, epey şımartmışlar bunu, karın üstünde parlayan kan gibi uğursuz bir ışıltı saçıyor o şal bugün.

Duruşunda ve yürüyüşünde bekâretinin görünmez tılsımı var. Kırılmamış bir yumurta o kız; ağzı mühürlü bir kap; sihirli bir boşluk var içinde, ağzı zardan bir tıkaçla sıkıca kapalı duran bir boşluk; kapalı bir sistem o; ürpertileri tanımıyor. Yanında bıçağı var ve hiçbir şeyden korkusu yok.

Babası evde olsaydı izin vermezdi, ama ormanda odun topluyor ve annesi de hayır diyemedi işte.

Bir çift çene gibi kapandı orman, kızın üstüne.

Kış ortası bile olsa daima durup bakacak bir şeyler vardır ormanda: Mevsimin uyuşukluğuna gömülerek tıklım tıkış bir araya kümelenmiş, çatırdayan dallara hep birlikte tüneyip, şakıyamayacak kadar içi geçmiş kuşlar; yara bere içindeki ağaç gövdelerini bürümüş kış küflerinin parlak renkli fırfırları; tavşanlarla geyiklerin çiviyazısını andıran ayak izleri, kuşların bıraktığı balıksırtı izler, geçen yıldan kalmış eğreltiotları incecik bir demet halinde sızan güneş ışığında kıpkırmızı parlarken patikadan fırlayıveren bir deri bir kemik bir tavşan.

Uzaklarda bir kurdun tüyler ürpertici ulumasını duyunca, eli alışkanlıkla bıçağın sapına gitti kızın, ama etrafta ne bir kurttan eser vardı ne de çıplak bir adam, gerçi hemen arkasından çalıların oradan bir çatırtı geldi ve patikada tamamen giyinik bir adam belirdi bu sefer, hem de çok yakışıklı bir genç adam, avcılara özgü yeşil ceket ve geniş kenarlı şapka giymiş, av kuşlarının cesetlerini sırtına vurmuş. Ağaç dallarından gelen ilk hışırtıyla birlikte eli bıçağındaydı kızın, ama avcı onu gördüğünde komik, yine de gurur okşayıcı bir tarzda selam vererek bembeyaz parlayan dişlerle güldü; köyünün kaba saba soytarıları arasında hiç böyle hoş bir adam görmemişti ki kız. Böylece gitgide yoğunlaşan ikindi güneşinde ikisi birlikte devam ettiler yola.

Çok geçmeden iki eski ahbap gibi gülüp şakalaşıyorlardı. Avcı sepetini taşımayı teklif ettiğinde, bıçağı içinde olduğu halde kabul etti kız, ne de olsa tüfeği olduğunu, onları koruyacağını söylemişti adam. Hava kararırken kar başladı yine; kız, kar tanelerinin kirpiklerine yapıştığını hissediyordu, ama bir kilometreden az bir yol kalmıştı şurada ve kendisini olduğu kadar bu gözalıcı avcıyı da bekleyen bir ateş, sıcak bir çay ve hiç kuşkusuz candan bir karşılama bulacaklardı yakında.

Genç adamın cebinde ilginç bir nesne vardı. Bir pusulaydı bu. Adamın avcundaki ufak, yassı cam yüzeye baktı kız ve salınıp duran incecik iğneyi belli belirsiz bir merakla izledi. Adam, pusulanın sağ salim ormandan çıkmasını sağladığı konusunda güvence veriyordu ona, çünkü iğnesi, diyordu, şaşmaz bir kesinlikle her zaman kuzeyi gösterir. İnanmadı kız; o biliyordu ki ormandan geçerken asla patikadan ayrılmaması lazım, yoksa anında kaybolur. Yine güldü adam; dişinde kalan tükürük damlaları ışıltılar saçıyordu. Dedi ki, patikadan ayrılıp çevrelerindeki ormana dalacak olursa, bitki örtüsü için-

de pusula sayesinde yolunu bularak anneannenin evine kızdan çeyrek saat önce rahat rahat varırmış, kız ise o sırada dolambaçlı patikayı izleyerek uzun yolda hâlâ oyalanıyor olacakmış.

Sana inanmıyorum. Hem kurtlardan korkmuyor musun sen?

Tüfeğinin parlak kabzasına eliyle hafifçe vurup sırıtmakla yetindi adam.

Bahse var mısın? diye sordu kıza. Gel bir oyun oynayalım. Anneannenin evine senden önce varırsam ne vereceksin bana?

Ne istersin? diye sordu kız hınzır hınzır.

Bir öpücük.

Bildik köylü cilveleri işte; kız gözlerini yere indirerek kızardı.

Ağaçların arasına daldı avcı, kızın sepetini de yanına alarak, ama artık ay doğmaya başladığı halde vahşi hayvanlardan korkmayı falan unutmuştu kız, bu yakışıklı beyefendinin bahsi kazanmasını sağlamak için biraz oyalanmak istiyordu yolda.

Anneannenin evi köyün biraz dışında, diğer evlerden ayrı duruyordu. Yeni yağmaya başlayan kar minik hortumlar oluşturmaktaydı sebze bahçesinin üstünde ve genç adam, ayaklarını ıslatmak istemezmişçesine hafif adımlarla karlı patikayı geçip kapıya vardı, avladığı kuşlardan oluşan yığın ile kızın sepetini elinde sallarken kendi kendine bir melodi mırıldanıyordu bir yandan da.

Çenesinde belli belirsiz bir kan izi var; avından atıştırmıştı biraz.

Parmaklarıyla tıklattı kapıyı.

Yaşlı ve bitap düşmüş olan anneannenin bir ayağı, kemiklerindeki sızının vaat ettiği çukura iyice gömülmüş bile, öbür ayağı da hemen hemen hazır. Bir saat önce köyden bir oğlan gelip taşlardan yapıvermiş ocağını, şimdi

ocaktaki ateşin çatırtıları doldurmuş mutfağın içini. Yanına yoldaş olarak Kitabı Mukaddes'i var anneannenin, dinibütün bir ihtiyar kadın o. Köy tarzında duvara dayanmış yatakta yastıkları destek yapmış oturuyor, ta evlenmeden önce kendi eliyle yaptığı yama işi yorganına sarınmış, öyle uzun yıllar geçmiş ki aradan hatırlamaya bile uğraşmıyor artık. Şöminenin iki yanına birer porselen tazı kurulmuş, kızılımsı kahverengi benekli, burunları kara. Yerde paçavralardan örülmüş, canlı renklerde bir kilim. Dededen kalma saatin tik-taklarıyla birlikte anneannenin vakti de eriyip gidiyor.

Doğru bir hayat sürerek kurtları kapımızdan uzak tutarız.

Kürklü parmaklarıyla tıklattı kapıyı.

Torunun geldi, diye taklit etti kızın sesini yüksek perdeden soprano bir sesle.

Sürgüyü kaldır da gir içeri, tatlım.

Gözlerinden tanırsınız onları, geceleri avlanan yırtıcı bir hayvanın gözleri, yara kadar kırmızı, dehşet verici gözler; Kitabı Mukaddes'ini fırlatabilirsin ona ninecik, arkasından önlüğünü, bu cehennem yaratıklarına karşı kesinlikle koruma sağlayacağını sanıyordun bunların... şimdi İsa'yı ve annesini ve cennetin bütün meleklerini çağır istersen, işe yaramaz.

İleri doğru uzamış yırtıcı ağzı bıçak gibi keskin; kemirilmiş sülünlerden oluşan altın renkli yükünü masaya bırakıyor, birtanecik torununun sepetini de. Aman Yarabbim, ne yaptın ona?

Ve çıkıyor kisvesi, ormanın rengindeki kumaştan dikilmiş ceket, şeridine kuştüyü sokuşturulmuş şapka; keçeleşmiş saçları beyaz gömleğinin üstüne akarken, üstünde kaynayan bitleri görebiliyor kadın. Ocaktaki ağaçlar çatırdayıp hışırdayarak düşüyor; gece ile orman, karanlığı saçına dolayıp girivermiş mutfağın içine.

Gömleğini çıkarıyor. Teninin rengi ve dokusu tirşe gibi. Kıvır kıvır tüyleri, göbeğinden aşağı bir şerit oluşturarak iniyor, meme uçları zehirli meyveler kadar olgun ve koyu renkli, ama o kadar cılız ki derisinin altından kaburgalarını sayabilirdiniz, size yeterince vakit tanısaydı tabii. Pantalonunu da çıkarıyor ve bacaklarının ne kadar kıllı olduğunu görebiliyor ihtiyar kadın. Cinsel organı, kocaman. Ayy! kocaman.

İhtiyar kadıncağızın dünya gözüyle gördüğü son şey, kor gibi gözleri, bir taş kadar çıplak vücuduyla yatağına yaklaşan genç bir erkek oldu.

Kurt, can alarak can bulur.

Kadınla işini bitirince çarçabuk çenesini yalayarak temizlendi ve giyindi tekrar, kapıdan içeri girdiği andaki görüntüsüne dönmüştü sonunda. Yenmeyen saçları şöminede yaktı ve kemikleri de bir peçeteye sarıp yatağın altında, içinde bir çift temiz çarşaf bulduğu ahşap sandığa sakladı. Üstündeki lekelerle her şeyi ortaya döken çarşafların yerine bunları serdi yatağa, kirli olanları da çamaşır sepetine tıktı. Yastıkları kabartıp yama işi yorganı silkeledi, Kitabı Mukaddes'i yerden kaldırdı, kapatarak masanın üstüne bıraktı. Anneannenin yokluğu dışında her şey az önceki gibiydi. Kütükler şöminede çatırdıyor, saat tik-taklarını sürdürüyor ve genç adam yatağın yanında, anneannenin uyku takkesini kafasına geçirmiş, sabırla oturarak bekliyordu.

Tak-tak-tak.

Kim o, diye yüksek perdeden soruyor, anneannenin titrek sesiyle.

Kim olacak, torunun.

Ve içeri girdi kız, yer döşemesi üzerinde gözyaşı olup eriyen bir sağanak karla birlikte ve ateşin başında bir tek anneannesinin oturmakta olduğunu görünce galiba biraz hayal kırıklığına uğradı. Ama birdenbire yorganı

üzerinden attığı gibi kapıya fırladı adam, kız tekrar dışarı çıkamasın diye de sırtını kapıya dayadı.

Odaya göz gezdirince gördü ki kız, yastığın dümdüz yüzeyinde hiç baş izi yok ve nasıl olup da ilk defa Kitab-ı Mukaddes'in kapatılarak masaya bırakılmış gördüğünü merak etti. Saatin tik-takları kamçı gibi şaklıyordu. Sepetinden bıçağını almak istediyse de uzanmaya cesaret edemedi, adamın gözleri üstüne sabitlenmişti çünkü: Başka hiçbir şeye benzemeyen, içten gelen bir ışıkla parlıyordu artık o gözler, birer kazan iriliğinde gözler, Rum ateşi dolu birer kazan, şeytani bir fosfor parlaklığı.

Ne kadar kocaman gözlerin var.

Seni daha iyi görebilmek için.

Yanmadan kalmış bir kütüğün kabuğuna takılı bir tutam ak saçtan başka iz yok ihtiyar kadından. Kız bunu gördüğü anda anladı ki hayatı tehlikede.

Anneannem nerede?

Burada ikimizden başka kimse yok, sevgilim.

Şimdi müthiş bir uluma yükseliyordu etraflarında, yakında, çok yakında, sebze bahçesi kadar yakınlarında, sürüyle kurdun uluması; bilirdi ki kız, kurtların en beter olanlarının tüyleri, derilerinin altındadır ve kızıl şalını, sanki onu koruyacakmış gibi iyice gövdesine sardığı halde ürperdi, oysa dökmek zorunda olduğu kanın kırmızısındandı o şal.

Kimler gelmiş, bize Noel ilahileri söylemeye, dedi.

Kardeşlerimin sesi bu, sevgilim; kurtlar arasında olmayı severim. Pencereden bakarsan görürsün onları.

Pencere yarıya kadar karla örtülmüştü, bahçeye bakabilmek için camı açması gerekti. Ay ve kar dolu bembeyaz bir gece vardı dışarıda; sıra sıra kış lahanaları arasına çömelip sivri burunlarını aya doğrultarak, yürekleri parçalanıyormuşçasına ulumakta olan bu cılız, boz renkli canavarların tepesinde girdaplar oluşturuyordu

tipi. On kurt, yirmi kurt, öyle çok kurt vardı ki sayamadı kız, akıllarını kaçırmışçasına, çıldırmışçasına, koro halinde uluyorlardı. Mutfağın ışığını yansıtan gözleri, yüzlerce mum gibi parlamaktaydı.

Çok soğuk dışarısı, zavallılar, dedi kız; böyle ulumalarına şaşmamak gerek.

Kurtların ağıtı üzerine kapatıverdi pencereyi ve kızıl renkli şalını çıkardı, gelinciklerin rengindeydi şal, kurbanların renginde, kendi aybaşı kanının renginde ve baktı ki korkunun ona bir faydası yok, korkmayı bıraktı.

Şalımı ne yapayım?

Ateşe at, güzelim. Bir daha lazım olmayacak.

Şalını tortop edip alevlere savurdu ve anında yok etti alevler şalı. Sonra başının üzerinden bluzunu çıkardı; ufacık göğüsleri öyle bir parlıyordu ki kar odayı tamamen doldurmuş sanırdınız.

Bluzumu ne yapayım?

Onu da at ateşe, küçüğüm.

İncecik mermerşahi kumaş, sihirli bir kuş misali kanatlanıp uçtu bacadan ve sonra sıra eteğine geldi, ardından yün çoraplarına, ayakkabılarına ve hepsi bir bir gitti ateşe, kendi iyiliği için. Alevler, kızın teninin kıyılarından parlıyordu; hiç dokunulmamış olan teninden ibaret kabuğuna bürünmüştü şimdi bir tek. Bu başdöndürücü çıplak, parmaklarıyla taradı kendi saçlarını; saçları, dışarıdaki kar kadar beyazdı. Sonra dosdoğru kızıl gözlü adama gitti, tarak yüzü görmemiş yelesinde bitlerin kaynaştığı adama; parmak uçlarında yükselerek gömleğinin yakasını açtı.

Ne kadar kocaman kolların var.

Sana daha sıkı sarılmak için.

Ona borçlu olduğu öpücüğü seve seve verirken, pencerenin dışında yeryüzünün bütün kurtları bir düğün şarkısı söylüyordu.

Ne kadar kocaman dişlerin var!

Çenelerinden salya akmaya başladığını gördü kız, ormandan gelen Liebestod'un gürültüsü bütün odayı doldurmuştu artık, ama akıllı çocuk hiç sakınmadı, sorusuna cevap geldiğinde bile:

Seni daha iyi yemek için.

Kahkahayı bastı kız; biliyordu ki kimseye yem olmazdı o. Adamın yüzüne karşı ağız dolusu güldü, gömleğini yırtarak çıkarıp ateşe fırlattı, kendi giysilerini yuttuktan sonra tekrar harlanan alevlere. Alevler, Walpurgisnacht'taki ölü ruhlar gibi dans ediyordu ve yatağın altına tıkılmış ihtiyar kemiklerden korkunç bir takırtı yükselmeye başlamıştı, ama kız hiç umursamadı bunları.

Canla can bulanı, el değmemiş ten yatıştırır bir tek.

O dehşet verici başı kendi kucağına yatıracak kız ve postundaki bitleri ayıklayacak, belki bitleri ağzına atıp yiyecek, kendisine buyurulacağı gibi, vahşilere özgü bir düğünde yapması gerektiği gibi.

Tipi dinecek.

Tipi dindi, kör bir kadın üstlerine bir çarşaf atıvermişçesine darmadağınık bir kar örtüsüyle bıraktı dağları, ormandaki çamların yüksek dalları, onca karın ağırlığı altında şişip çatlaya çatlaya taş kesti.

Karın ışığı, ayın ışığı, birbirine karışmış pençe izleri.

Her yer sessiz, her şey kıpırtısız.

Gece yarısı ve saat vuruyor. Noel günü, kurtadamların doğum günü, gündönümünün kapısı ardına kadar açık; hepsi girsin içeri.

Bakın! nasıl da tatlı, nasıl da güven içinde uyuyor anneannesinin yatağında, kurdun şefkat dolu pençeleri arasında.

KURT ALICE

Kulak memeleri kapkara olmuş, paçavralar içindeki şu kız, bizim gibi konuşabilecek olsaydı kurt derdi kendine, ama konuşamıyor, yapayalnız olduğundan uluyor gerçi; aslında "ulumak" da doğru olmadı, çünkü daha çok küçük olduğu için eniklerin çıkardığı o mızır mızır seslerden çıkarıyor ancak, hani ateşin üstünde kaynayan bir tencere dolusu yağın çıkardığına benzer o tatlı sesi. Yanında evlâtlık olarak büyüdüğü akrabalarının keskin kulakları, yokluğunun o aşılmaz boşluğundan işitebiliyor bazen onun sesini; uzaklardaki çam ormanlarından ve sarp dağların ötesinden karşılık veriyorlar ona. Karşılıklı sesleri geceyarısı göğü delip delip birbiri-

ne ulaşıyor; konuşmaya çalışıyorlar onunla ama olmuyor, anlamıyor çünkü kız onların dilini, bu dili nasıl kullanacağını bilse de, çünkü kurtlar tarafından emzirilmiş olsa da kurt değil o aslında.

Soluk soluğa, dışarı sarkmış dili; kırmızı dudakları dolgun ve körpe. Bacakları uzun, ince ve adaleli. Hep dört ayak üzerinde koşturduğu için dirsekleri, elleri ve dizleri kalın nasırlarla kaplı. Asla yürümez o; tırıs ya da dörtnala gider. Adımı bizim adımımız değildir.

İki ayaklı görünür, dört ayak üzerinde koklar havayı. Uzun burnu her an titreşir durur, karşısına çıkan her kokuyu ayırt eder. Gözüne çarpan her şeyi, bu faydalı aletle uzun uzadıya inceler. Burun deliklerindeki incecik, tüylü, duyarlı filtrelerle bize göre bu dünyadan çok daha fazla şeyi süzüp alır o, bu yüzden de görüşünün iyi olması pek bir güçlük yaratmaz. Geceleri onun burnu, gündüzleri bizim gözlerimizin olduğundan daha keskindir, onun için geceyi tercih eder, geceleri aydan yansıyan mavimsi ışık sayesinde gözleri kamaşıp sızlamadan dolaşabildiği ve fırsat buldukça dolaşmaya çıktığı ormandan gelen çeşitli kokular daha keskinleştiği için. Ama artık kurtlar, köylülerin tüfekleri yüzünden uğramıyor buralara ve kız da ormana gidip onları bulamayacak.

Geniş omuzlar, uzun kollar, iyice tortop olarak uyuyor, belkemiğinin, kuyruğunda kalan kısmını korumak istercesine. İnsana benzer hiçbir yanı yok aslında, insanla ortak olan tek yanı, kurt *olmaması;* gövdesini kapladığına inandığı kürkü eriyip tenine karışmış, onun bir parçası haline gelmiş sanki, böyle bir kürk hiç var olmadığı halde. Vahşi hayvanlar gibi o da gelecek diye bir şey bilmeden yaşıyor. Sadece şimdiki zamanda yer işgal ediyor o, aralıksız çalınan bir füg onun hayatı, bedenin anlık yaşantısından örülmüş bir dünya, umudun da umutsuzluğun da olmadığı bir dünya.

Bir kurt ininde, kendisini emzirmiş olan anasının kurşun dolu cesedinin yanı başında onu bulduklarında, tortop olmuş, küçücük bir kahverengi yığından başka şey değildi, kumral saçları öyle bir sarıp sarmalamıştı ki bedenini, ilk anda çocuk olduğunu anlamadılar, yavru bir kurt sandılar onu; sivri köpekdişlerini göstere göstere hırladı durdu kurtarıcılarına, kurtarıcısı olduklarını bilemeden, ta ki adamlar onu zorla zaptedip sıkı sıkı bağlayana kadar. Aramızdaki ilk günlerini, onu götürdükleri manastırın hücresinde çömelip, beyaz badanalı duvara gözlerini sabitleyerek, hiç yerinden kıpırdamadan geçirdi. Rahibeler üzerine su döktüler, sopalarla dürtüklediler onu. Kız, ellerindeki ekmeği kapıp hızla bir köşeye koşar, sırtını onlara dönerek kemirirdi; arka ayakları üzerinde oturarak bir dilim ekmek için yalvarmayı öğrendiği gün, manastır çömezleri bayram etmişti.

Baktılar ki biraz iyi muamele edildiğinde hiç de öyle yola gelmez değil. Kendi tabağını tanımayı öğrendi; sonra da suyu bardaktan içmeyi. Ona birkaç basit numara öğretmenin son derece kolay olduğunu fark ettiler üstelik, ama soğuğu hiç hissetmiyordu ve çırılçıplak vücudunu örtmesi için başından bir elbise geçirmek çok uzun zamanlarını aldı. Yine de her zaman yabani, kısıtlanmaya tahammülsüz, sağı solu belli olmaz bir havası vardı; Başrahibe ona, kurtların arasından kurtarıldığı için şükran duası etmeyi öğretmeye kalktığında sırtını kamburlaştırdı, yeri eşeledi, şapelin kuytu bir köşesine çekilip çömeldi, bütün bedenini titretmeye başladı, işedi ve sıçtı: Tamamen doğal durumuna geri dönmüştü anlaşılan. İşte bu yüzden, dokuz gün süreyle hepsini meraka ve aralıksız bir utanç duygusuna sevk eden çocuğu, hiçbir tereddüte ve vicdani rahatsızlığa kapılmadan Dük'ün bu dünyadan uzak, cennetin kutsamasından da uzak olan evine gönderdiler.

Şatoya bırakıldığında suratını asarak havayı kokladı uzun uzun ve yalnızca pişen etin buharı çarptı burnuna, ne kükürdün esintisini yakaladı ne de herhangi bir tanıdık kokuyu. Bacaklarını altında toplayıp oturarak, köpeklerin yaptığı gibi koyuverdi soluğunu, ki ne ansızın rahatlamaktan ileri gelir bu ne de teslimiyet ifade eder, sadece koyuluvermiş bir soluktur işte.

Dük, eskimiş bir kâğıt parçası kadar kuru; yatak örtüsünü üstünden sıyırırken değdikçe kuruluktan hışırdıyor derisi, ardından yataktan aşağı sarkıttığı cılız bacakları ise dikenlerin derisinde açtığı çentiklerle, eski yara izleriyle dolu. Kasvetli bir konakta yaşıyor Dük, bu çocuktan başka kimse yok yanında ve bu çocuğun bizlerle ne kadar ortak noktası varsa, Dük'ün de o kadar var. Yatak odasının duvarları pişmiş toprak rengine boyalı, kızıla çalan kahverengiden, İberyalı kasapların dükkânları gibi acının renginden bir kat çekilmiş duvarlara. Oysa Dük'e acı verebilecek hiçbir şey yok, çünkü aynalara görüntüsü yansımıyor artık onun.

Bezemeleri geyik boynuzunu andıran, kapkara dökme demirden karyolasında uyuyor; başkalaşımlara hükmeden ve uyurgezerlere gözkulak olan ay doğana kadar, doğup da âmirane bir havada parmağını o daracık pencereden içeri uzatana, Dük'ün yüzüne çarpana kadar: Sonra açılmaya başlıyor gözleri.

Geceleri, genişleyip ışıl ışıl parlayan gözbebekleri, o kocaman, o teselli bulmaz, doymak bilmez gözlerin tamamını kaplamış oluyor. O gözlerde iştahtan başka hiçbir şey yok. Üzerinde bir tek kendi yansımasını gördüğü dünyayı yiyip yutmak için açılıyor bu gözler; aynanın öbür yanına geçmiş Dük ve bundan böyle hayatın da öbür yanında yaşayacak.

Kırağı tutmuş otların üstünde süt misali parlayan ayışığı; gökyüzünün ayla, havanın başkalaşımla dolu oldu-

ğu böyle gecelerde, geç vakte kalacak kadar aptalsanız onunla karşılaşabilirsiniz, derler, daha kanı tam çekilmemiş bir cesedi sırtına vurmuş, kilise avlusunun duvarı dibinden seğirtirken görebilirmişsiniz onu. Böyle gecelerde bembeyaz bir ışık süpürür tarlaları, her şey birden parlamaya başlayana dek tekrar tekrar süpürür ve Dük, mezarlar arasında uluyarak dolaşıp kurtlara özgü ziyafetlerden çekerken kendine, bembeyaz kırağılar üstünde pençelerinin izini bırakmıştır.

Kış mevsiminde, güneşin ortalığı kızıla boyayarak batmaya başladığı erken saatlerde, kilometreler boyunca bütün kapılar sımsıkı kapanmış olur. O geçerken inekler, gergin bir bekleyiş içinde yatarlar ahırlarında, sızlanıp duran köpekler burunlarını patilerinin arasına gömerler. Nahif omuzlarının üzerinde korkudan ibaret tuhaf bir yük taşımaktadır o; ölülerin en son mahremiyetine de tecavüz eden bir ceset yiyici, bir mezar hırsızı olarak yazılmıştır yazısı. Cüzam hastalığı gibi bembeyazdır, tırnaklarının içi toprak doludur ve hiçbir şey onu yolundan alıkoyamaz. Cesedin içini sarmısak dolduracak olsanız, ancak iştahını kabartacaktır: Taşra usûlü ceset tabağı, *cadavre provençale*. Mukaddes haçı ise sırtını kaşımakta kullanır o ve ayazmaya tırmanıp kana kana içer kutsal sudan.

Ocağın yumuşacık, sıcacık külleri üzerinde uyuyor kız; yataklar birer tuzak, asla girmeyecek içlerine. Rahibelerin öğrettiği ufak tefek bir iki işi görebiliyor, Dük'ün odasını kirleten saç tutamlarını, omurga ve parmaklardan artmış kemik parçalarını süpürüyor, güneş batarken yatağını yapıyor, onun yataktan çıktığı ve dışarıdaki boz renkli canavarların, Dük'ün, kendilerinin bir parodisi olarak başkalaşım geçireceğini bilircesine ulumaya başladığı saatte. Avlarına acımasalar da kendi cinslerine saygı gösterir onlar; Dük eğer kurt olsaydı öfkeyle kovarlardı onu sürüden, kilometreler boyunca düşe kalka

ilerlerdi sürünün ardından, ancak diğerleri karınlarını doyurup da uykuya dalmış olduklarında karnının üstünde sürüne sürüne yaklaşabilirdi avdan artanların yanına, etleri tamamen sıyrılmış kemikleri kemirmek ve postu yemek için. Gerçi anasının kendisini doğurup terk ettiği yüksek dağlarda kurtlar tarafından emzirilen, kendi ise ne kurt ne kadın olan mutfak hizmetçisi de bu işleri görme konusunda ondan daha becerikli değildi.

Yabani hayvanlar arasında büyümüş o. Bütün o kiri pası, paçavraları, yabani bakımsızlığıyla onu alıp, soyumuzun başladığı yer olan Cennet bahçesine, Havva anamız ile yanı başında homurdanıp duran Adem'in, papatyalar arasına çökerek birbirlerinin bitlerini ayıkladıkları su kıyısına taşımak mümkün olsaydı, onlara her şeyin yolunu yordamını gösteren akıllı çocuk olurdu bu kız ve uluması da doğadaki herhangi bir dil kadar sahici bir dil olurdu. Konuşan hayvanlar ile çiçeklerin doldurduğu bir dünyada, iyi yürekli aslanın ağzındaki et parçası olurdu bu kız: Oysa bir kez ısırıldıktan sonra elma, nasıl onaracak ki etindeki yarayı?

Gelgelelim bu kızın payına düşen, kötürüm kalmak olmuş; gerçi arada bir istemdışı hışırtılardan ibaret bir ses çıkarıyor, gırtlağındaki kullanılmamış ses telleri, rastgele esintilerle kıpırdayan bir harpın telleri âdeta, öyle ki onun fısıltısı, dilsizlerin çıkardığı sesler kadar bile işitilir değil.

Köy mezarlığında bildik hürmetsizlik eylemleri yine. Noel sabahı hediye paketini açan bir çocuğun sakınmasızlığıyla ardına kadar açılmış tabut ve içindekinin yerinde yeller esiyor. Bir tek cesedin sarılmış olduğu gelin duvağından ufak bir parça, kilise avlusunun kapısındaki böğürtlen çalısına takılmış, rüzgârda dalgalanıyor, buradan anlıyorlar ne tarafa götürdüğünü cesedi, o kasvetli şatosuna doğru gitmiş belli ki.

Bu sürgün yerinde bulunmanın şaşkınlığı içinde zaman akıp giderken, ne adını koyabildiği ne de algılamayı becerebildiği şeylerin arasında büyüyor bu çocuk. Muğlak ve dağınık zihniyle, birbiri ardına kayıp kayıp giden izlenimlerden oluşmuş bilinciyle ne düşünürdü bu daimi yabancı, neler hissederdi; rüyalarının, uyuyuşları kadar tuhaf olan o uyanışlarının arasındaki cehennem boşluğunu nasıl aştığını tarif etmenin bir yolu yoktu. Kurtlar bakıp büyütmüşlerdi onu, çünkü eksik bir kurt olduğunu biliyorlardı; biz de bu eksikliği karşısında duyduğumuz korku yüzünden onu aramızdan ayırdık, hayvansı mahremiyeti içinde tuttuk, çünkü kendi pek farkında olmasa da, insan olmasak ne olabileceğimizi göstermişti bize ve böylece zaman geçip gitti. Sonra kanaması başladı kızın.

İlk kanı dehşete düşürmüştü onu. Bunun ne demek olduğunu bilmiyordu ve ilk andaki kafa karışıklığı içinde herhangi bir kuşkuya kapıldıysa eğer, bu doğrudan kanamanın olası sebebine yönelmişti. Uyanıp da bacakları arasındaki sızıntıyı hissettiği anda mutfağın içine ayın ışığı dolmuştu ve kendisinden çok hoşlanan bir kurdun, ki kurtlar hoşlanırlardı ondan, ve galiba, ayda mı yoksa yaşayan? bir kurdun, o uyurken apış arasına sokulup ufak ufak ısırmış olduğunu sandı, uykusunu bozmayacak kadar hafif ama yine de derisini parçalayacak kadar şiddetli ısırıklar atmıştı tenine arka arkaya, şefkatle. Gerçi bu teori bulanık bir şekle bürünüyordu ama, yabani bir akıl yürütme vardı arkasında, uçarak tepesinden geçen bir kuşun ağzından düşürdüğü bir tohum, kızın beyninde kök salarak gelişmiş gibi sanki.

Birkaç gün süreyle devam etti kanama, ona sonsuzluk gibi gelmişti bu. Yine de doğrudan bir geçmiş ya da gelecek kavramı yoktu onun, ne de süre kavramı, sadece boyutsuz, anlık bir zaman kavramı vardı. Geceleyin bomboş

evi araştırıp oradan buradan paçavralar bularak kanını siliyordu; manastırda temel hijyen kurallarını öğrenmişti biraz, dışkısını toprağa gömmesi ve bedeninden akan doğal sıvıları silmesi gerektiğini bilecek kadar, rahibeler ona bunun nasıl olduğunu öğretme imkânı bulamamıştı ama, zaten titizliğinden değil utancından siliyordu kanını.

Dük'ün, cıyak cıyak bağırarak, ağzında bütün dişleriyle dünyaya gelip, anasının memelerini ısırarak koparıdığı ve arkasından ağlamaya başladığı günden beri açılmayan dolaplarda havlular, çarşaflar ve yastık kılıfları buldu kız. Örümcek ağıyla dolu gardıroplarda, bir zamanlar giyilmiş balo elbiselerini buldu, Dük'ün kanlı odasının köşelerinde ise mönüsündeki yiyecekleri sarmalamış olan kefenleri, gecelikleri, tabut örtülerini buldu yığınlar halinde. Bunlar içinde en emici kumaşlardan yapılmış olanlarını şerit şerit yırtarak uyduruk bezler yaptı kendine. Böyle ortalığı kolaçan ettiği anlardan birinde aynaya tosladı, Dük'ün, rüzgârın buzu sıyırışı misali yüzeyinden geçip gittiği aynaya.

İlk yaptığı, aynadaki görüntüsünü burnuyla yoklamak oldu; onca gayretle dürtüp durduğu görüntünün kokusu olmadığını fark etti sonra. Soğuk cama bastıra bastıra yara yaptı burnunu ve bu yabancıyla itişip kakışırken de pençelerini kırdı. Bir yerini kaşımak için ön pençesini kaldırdığında veya arkasına yapışıp biraz rahatsızlık veren bir şeyden kendini kurtarmak için kaba etini tozlu halıya sürttüğünde, onun da tıpatıp aynı şeyleri yaparak her hareketini taklit ettiğinin farkına vardı, önce tedirginlikle, sonra eğlenerek. Ona karşı dostane duygular beslediğini göstermek için aynadaki görüntüsüne sürttü yüzünü ve onunla arasında kaskatı, soğuk, kıpırtısız bir yüzey hissetti, acaba bir tür görünmez kafes miydi bu? Aradaki bu engele rağmen, öyle yalnızdı ki dişlerini gösterip sırıtarak birlikte oynamayı teklif etti bu yaratığa ve

anında aynı davetle karşılaştı. Çok sevinmişti; heyecanla kesik kesik uluyarak kendi etrafında dönmeye başladı, ama aynadan uzaklaştıkça, bütün o coşkunun ortasında, kafası iyice karışarak farkına vardı ki arkadaşının boyu gitgide küçülüyordu şimdi.

Dük'ün kıpırtısız odasına bir bulutun ardından ayışığı dökülüyordu ve bu kurt olan-kurt olmayan oyun arkadaşının ne kadar soluk benizli olduğunu gördü kız. Ay ile aynanın ortak özellikleri bu kadardır: İkisinin de arkasını göremezsiniz. Ayışığına bürünerek bembeyaz olmuş Kurt Alice, aynada kendine baktı ve yoksa geceleri gelip beni ısıran yırtıcı hayvan bu mu, diye merak etmeye başladı. Sonra koridordan gelen ayak sesleriyle dikildi hassas kulakları; hemen tırıs tırıs mutfağa koşarken, bir erkek bacağını omzuna atmış gelmekte olan Dük'le karşılaştı. Hiç ilgilenmeden adamın yanından geçerken ayak tırnakları sürtündü basamaklara, mutlak ve tiksindirici masumiyetiyle hiçbir şey onun sükûnetini bozamaz, ona dokunamazdı.

Çok geçmeden bacakları arasındaki akıntı dindi. Kız da unuttu zaten bunu. Ay küçüle küçüle yok olmuştu; ama yavaş yavaş yine belirdi. Tüm ışığıyla mutfağa yeniden dolduğunda Kurt Alice, yine kanamasının başladığını gördü hayretle ve onun belli belirsiz zaman kavramını dönüşüme uğratan bir şaşmazlıkla böyle böyle sürüp gitti bu. Bu kanamaları beklemeyi, bezlerini önceden hazır etmeyi ve sonrasında da kirli bezleri güzelce gömmeyi öğrendi. Bu olayın düzenli aralarla tekrarlanışı bir alışkanlığı dayatmış oluyordu, böylece Kurt Alice, saatin sürekli kendi etrafında dönmekte olduğu ilkesini kusursuz biçimde kavradı, Dük ile birlikte birbirinden ayrı yalnızlıkları içinde yaşamakta oldukları inde tek bir saat bulunmadığı halde; yani, zamanın hareketini, tam da hep geri gelen bu çevrim sayesinde keşfettiğini söyleyebilirsiniz.

Ne zaman ocağın içinde kıvrılıp yatsa, küllerin rengi, dokusu ve sıcaklığı, onu bakıp büyütmüş olan anasının karnını getiriyordu geçmişten ve onun damgasını kızın tenine vuruyordu; bilincindeki ilk anıydı bu, tıpkı rahibelerin ilk kez saçını taradıkları zamanki kadar acı verici bir anı. Uludu biraz, eskisinden daha sabit, gittikçe derinleşen bir ulumaydı bu, kurtların, anlaşılmaz bir şekilde onu yatıştırıp avutan yanıtını almayı umuyordu, çünkü etrafındaki dünya bir şekle bürünmekteydi artık. Kendisi ile etrafını saran şeyler arasında temel bir fark algılamaktaydı, tam olarak *elle* tutulur, gösterilebilir bir fark olmasa da bu; gerçi dışarıdaki ağaçlar ile çayırdaki otlar, sürekli araştırıp yoklayan kendi burnu ile dimdik kulaklarının birer uzantısı, ama yine de kendi kendine yeterli olan şeyler gibi görünmüyordu artık, daha çok onun yaşantısına bir arka plan oluşturur gibiydi bunlar, anlam kazanmak için onun gelişini bekliyorlardı. Bu arka planda kendini gördü ve o vakur berraklıklarıyla kendi gözleri, biraz esrarengiz, içe dönük bakışlara bürünür oldu.

Yeni derisini inceleyerek saatlerini geçiriyordu; ona öyle geliyordu ki geçirdiği kanamalardan doğmuştu bu yeni deri. Uzun diliyle yumuşak giysilerini yalar ve tırnaklarıyla saçlarını tarardı. Yeni göğüslerini merakla inceliyordu; gitgide belirginleşen bu beyaz kabartılar, ormandayken bazen çıktığı akşam gezintilerinde geceleri bitivermiş bulduğu kurtmantarlarından başka bir şeyi getirmemişti aklına, şaşırtıcı da olsa doğal bir şeydi bunların ansızın belirmesi, ama hemen arkasından yepyeni bir alamet çıkıverdi karşısına, apış arasında bir tutam yumuşak tüy. Aynadaki kardeşine bunu gösterince, kendisinde de aynısından olduğunu kanıtlayarak içini rahatlattı onun.

Lanetli Dük, mezarlığa uğruyor; kendini insandan hem fazla hem eksik görür o, bu belirsiz farklılık ise ilahi inayetin bir işaretidir âdeta. Gün boyunca uyur o. Ay-

nası, yatağının görüntüsünü sadakatle yansıtırsa da, o dağınık çarşafların üstündeki cılız şekli asla göstermez.

Evde tek başına kaldığı o beyaz gecelerde Kurt Alice, bazen Dük'ün babaannesinin balo elbiselerini yerlere serip yumuşacık kadifelerin ve pütür pütür dantellerin üstünde yuvarlanıyordu, yeniyetme teninin pek hoşuna gidiyordu çünkü bunların teması. Aynadaki kız kardeşi de eski elbiseleri bedenine sarar, yenlerinde ve gövde kısmında uyanıveren eski ama hâlâ yoğun misk ve amber kokularını duydukça tatlı tatlı burnunu kırıştırırdı. Her hareketinin milim şaşmadan sürekli tekrarlandığını göre göre buna alışan, arkasından giderek bundan sıkılmaya başlayan Kurt Alice, karşısındaki bu arkadaşın, güneşin ışıttığı çimenlerin üstüne düşen gölgesinin son derece gelişkin bir çeşidi olabileceğine uyandı sonunda. Çok eskiden, aynı batındaki diğer kardeşleriyle birlikte kendi gölgeleriyle boğuşmazlar mıydı? Kıpır kıpır burnunu araya sokarak aynanın arkasını bir yokladı sonunda; bir tek toz buldu orada, bir de ağına asılmış sallanan örümcek ve bir yığın paçavra. Göz pınarları ıslanıverdi hafiften, yine de artık bu aynayla ilişkisi çok daha yakın ve özeldi, çünkü biliyordu ki kendini görmekteydi onun içinde.

Dük'ün aynanın arkasına tıkmış olduğu elbiseyi pençesiyle dürtüp çekiştirdi bir süre. Çok geçmeden tozları silkinip dağılmıştı elbisenin; bir denemek için ön ayaklarını yenlerine geçirdi. Elbise ne kadar yırtık pırtık ve buruşuk da olsa öyle beyazdı ve öylesine kaygan bir dokusu vardı ki onu sırtına geçirmeden önce, küllerden meydana gelmiş kürkünü bahçedeki kuyunun suyuyla bir güzel yıkaması gerektiğini düşündü, o becerikli ön pençesiyle çok güzel idare edebiliyordu kuyunun tulumbasını. Aynaya baktığında, bu beyaz elbisenin içinde nasıl ışıltı saçtığını gördü.

İç eteğiyle, hem de iki ayak üstünde pek hızlı koşamasa da, bu yeni giysisi içinde sağa sola koşuşturup Ekim bitkilerinden yayılan kokuların peşine düştü, şatodan çıkarak cemiyet hayatına yeni katılan bir genç kız gibiydi hali, ama yine de arada bir, içinde özlemin tadı duyulan bir zafer duygusuyla şarkılar söylüyordu kurtlara, ne de olsa elbise nasıl giyilir biliyordu artık ve onlarla arasındaki farklılığın gözle görülür alametini geçirmişti üstüne.

Islak toprağın üstünde bıraktığı ayak izleri, tıpkı Robinson'ın kölesi Cuma'nın bıraktıkları kadar güzel ve tehditkâr.

Ölen gelinin genç kocası, uzun süre intikam planları üzerinde çalıştı. Çanlar, kitaplar ve mumlardan oluşma bir cephane yığdı kiliseye; bir araba dolusu gümüş mermi taşıdı; on galonluk bir tekneyi de kutsal suyla doldurup şehirden arabayla getirdiler, olur da Dük'e mermi işlemezse içinde boğarız diye Başpiskopos'a okutup takdis ettirmişlerdi suyu. Hep birlikte kilisede toplanarak dualar okudular ve kışın ilk cenazeleriyle birlikte burayı ziyarete gelecek olan varlığı beklemeye koyuldular.

Ve eğer tütsülerin boğucu kokusu kızın burun deliklerinin şüpheyle kanatlanarak açılmasına yol açıyor, adamınkilerde ise böyle bir etki yaratmıyorsa, kızın duyularının çok daha keskin olmasındandır bu. Dolayısıyla kız, mermilerin çatırtısını duyduğu anda kaçacaktır, kaçacak! çünkü onu emziren anayı öldürmüştür bu mermiler; ve tabii kutsal su tepesinden aşağı boşalınca, adam da aynı tez ve geniş adımlarla kaçacaktır, ta ki genç yaşta dul kalmış kocanın ateşlediği gümüş mermi omzunu ısırarak hayali postunun yarısını sıyırıp götürene dek, işte o zaman Dük, iki ayaklı sıradan bir canlı gibi kalkmak ve artık yürüyebildiği kadar yürümek zorundadır, çaresizliği içinde.

Mezartaşları arasından fırlayıveren ve topallayan kurtadamı peşine takıp telaşla şatoya doğru koşturan bembeyaz gelini görünce köylüler, Dük'ün kurbanları içinde kendilerince en aziz olanının, meseleye şahsen el koymak üzere geri geldiğini düşündüler. İntikam amacıyla gelmiş bir hortlakla karşılaşmak ürküttü onları ve çığlık çığlığa uzaklaştılar oradan.

Zavallı, yaralı şey... birbirinden tuhaf iki durumun orta yerinde, tam gerçekleşememiş bir başkalaşımın ortasında kısılıp kalmış, tamamlanamamış bir esrar, odasında, bir Miken lahtini andıran kapkara yatağında kıvrana kıvrana yatıyor şimdi, ayağını kapana kıstırmış bir kurt gibi ya da doğum yapmakta olan bir kadın gibi uluyup feryat ediyor ve aktıkça akıyor kanı.

Acının sesini duyduğunda önce korktu kız, belki de onun canını yakar diye, daha önce böyle olmuştu çünkü. Hırlayıp homurdanarak, yarayı koklayarak kolaçan etti yatağın etrafını, yara, kendi yarası gibi kokmuyordu. Sonra, o boz renkli cılız anasında olduğu gibi onda da merhamet ağır bastı; yatağa sıçrayarak bir an duraksamadan, bir an tiksintiye kapılmadan, tez ve şefkat dolu bir ciddiyet içerisinde Dük'ün yanaklarıyla alnındaki kanı ve pisliği yalamaya başladı.

Ayın berrak ışığı, kırmızı duvara dayalı duran aynaya çarptı; aklın ve mantığın ürünü olan bu cam parçası, görünür âlemin efendisi, mırıldanıp duran kızı tarafsız bir gözle kayda geçirdi.

Kız yardım ve şifa görevine devam ederken cam da, kendini meydana getiren maddenin yansıtıcı gücüne yavaş yavaş, sonsuzluk kadar yavaş, boyun eğmekteydi. Fotoğraf kâğıdında görüntü nasıl yavaş yavaş çıkarsa öyle, önce örümcek ağına benzer şekilsiz izler belirmeye başladı aynanın üstünde, kendi ağına tutsak olmuş bir

av hayvanı gibi, sonra daha belirgin ama hâlâ biraz gölgeli, kaba çizgiler çıktı ortaya ve en sonunda da kızın yumuşacık, ıslak, narin diliyle varlık kazanmışçasına, gerçek hayattaki görüntüsü kadar kanlı canlı, Dük'ün yüzü.

ORMAN CİNLERİNİN KRALI

O öğle üzeri ışığın berraklığı, parlaklığı, kendine yeterdi ancak; kusursuz saydamlık yenilmez olmak zorundadır, pirinç madeninin rengindeki bir ışıktan süzülerek gelen bu düşey çubuklar ise gitgide daha çok yağışla dolup kabaran gri bulutların ağırlığı altında ezilmiş, kükürt sarısı gökyüzünde ince gedikler açabiliyor ancak. Nikotinle sararmış parmaklarıyla çarpıyordu ormana, yapraklar ışıldıyordu. Ekim sonlarında soğuk bir gün, büzülüp solmuş böğürtlenler, rengi atmış dikenlerinde kendi kendilerinin inatçı gölgelerinden başka bir şey değillermişçesine asılı kalmışlardı. Ölü eğreltiotlarıyla dolu kızıl balçıkların arasında, kayın yemişlerinin kıtır kıtır kabuk-

ları ve ağaçlardan düşmüş palamut şapkaları eziliyordu, mevsim dönümünün yağmurlarıyla öylesine suya doymuştu ki toprak, soğuk hava ayakkabıların tabanlarını delip geçiyor, yaklaşan kışın bıçak keskinliğindeki ayazı sizi karnınızdan sımsıkı kavrıyor ve bırakmıyordu. Çırılçıplak kalmış mürver ağaçları kıtlıktan çıkmış gibi duruyor şimdi; hazan vakti ormanda yüzünüzü güldürecek pek bir şey bulunmaz belki, ama yine yılın en hazin zamanı değildir bu, henüz değildir. Sadece, hayatın bir duraklamaya uğramasının yakın olduğu duygusu doldurur insanın içini; dönüp duran yıl, kendi etrafında dönüyordur yine. İçe dönük bir hava, hasta odalarını akla getiren bir sessizlik.

Orman üstünüze kapanıyor. İlk ağaçların arasından içeri adımınızı attınız mı, açık havada değilsiniz artık; orman yutuyor sizi. Bundan böyle ormandan çıkış yok; bu orman, ilk baştaki kapalılığına dönmüş. Bir kez içine girdiniz mi, sizi tekrar dışarı salana dek oradasınız, çünkü tam bir güvenlik içinde size çıkış yolunu gösterecek tek bir iz yok; patikanın üstünü yıllar öncesinden otlar bürümüş ve tavşanlarla tilkiler, dolambaçlı labirentler halinde kendi yollarını açıyor artık ve hiç gelen giden yok buraya. Ağaçlar, ormanda yolunu kaybedip de çaresizlik içinde dönüp duran kadınların tafta eteklerinden çıkarcasına bir hışırtıyla salınıyor. Sakar kargalar, top top yuvalarıyla doldurdukları karaağaç dalları üstünde kovalamaca oynuyor, arada bir boğuk boğuk gaklayarak. Kenarları yumuşacık bataklığa dönüşmüş küçük bir dere geçiyor ormanın içinden, ama yılın bu zamanı onun da suratı asılmış; rengi karaya çalmakta olan sessiz suları donuklaşıyor artık, buzlanıyor. Her şey sessiz ve kıpırtısız kalacak, her şey kalakalacak.

Genç bir kız, tıpkı Kırmızı Başlıklı Kız kadar kendinden emin dalacaktı ormana, anneannesinin evine gitmek

için, oysa bu ışık hiçbir belirsizlik tanımaz ve burada, ormanda her şey tam da göründüğü gibi olduğu içindir ki kendi yanılsamasının kurbanı olacak bu kız.

Orman kapanır üstünüze, sonra bir daha kapanır, birbiri içine açılan Çin kutularının sistemi gibi; ormanın derin perspektifleri, buraya teklifsizce sokulanın etrafında sonsuza dek değişecekti, hayali yolcu, önümde sonsuza dek geri çekilmekte olan kurmaca bir mesafeyi yürüyecekti hep. Bu ağaçlar arasında kaybolmak çok kolay.

Bir kuş şakımasından iki nağme yükseldi havanın kıpırtısızlığında, sanki üzerimdeki bu keyifli genç kız yalnızlığı sese dönüşüvermişti. Kuru yapraklara dolanmış hafif bir pus vardı, bir ihtiyarın sakalının tutamlarını taklit ederek ağaçlar ile çalıların alt dallarını bürümüştü ibrişim gibi; cinlerin elinden çıkmış ya da başka bir sihirli güç tarafından yapılmışçasına olgun ve lezzetli görünen kızıl renkli yabani yemişler, ağır öbekler halinde asılı duruyor alıçlar üzerinde, oysa yaşlanmış otlar ölgünleşiyor, çekiliyor. Eğreltiotları, yüzlerce gözünü birer birer yukarı açıp sonra tekrar yere indirmiş. Ağaçlar, yarı yarıya kel kalmış dallarından bir kedi beşiği örmüş tepemde, öyle ki ağlardan yapılma bir eve girmiş gibi hissettim kendimi ve her ne kadar soğuk rüzgâr daima varlığınızı haber verirse de, o zamanlar bunu bilmediğimden, etrafımda tatlı tatlı estiği için ormanda benden başka kimse yok zannettim.

Orman Cinlerinin Kralı çok büyük kötülükler yapabilir sana.

Şimdi yine duyuluyordu kuşun şakıması, hem de öyle keskin ve öyle keder dolu ki sanırdınız ormanda sağ kalan son kuşun gırtlağından yükseliyor. Ölüp giden bir mevsimin bütün melankolisini taşıyan o şakıma, dosdoğru yüreğimi bulmuştu.

Bütün açıları birbirine kaynayıp, kararmakta olan bir açıklıkta birleşene dek yürüdüm ormanın içinde; daha onları gördüğüm anda anladım ki burada yaşayanların hepsi, ormana ilk adımımı attığımdan beri beni beklemekteydi, bu dünyanın bütün zamanına sahip yabani yaratıklarda bulunan o sonu gelmez sabırla hem de.

Bütün çiçekleri kuşlar ile yabani hayvanlardan oluşmuş bir bahçeydi burası; bir kül tabakası kadar yumuşacık kumrular, minicik çitkuşları, benekli ardıçkuşları, kızıl renkli birer mama önlüğü bağlamış gibi duran narbülbülleri, rugan parlaklığında, kocaman, sorguçlu kargalar, sarı gagalı bir karatavuk, kır sıçanları, sivrifareler, kızılgerdanlar, kulaklarını birbirine bitiştirip kaşık gibi sırtlarına atmış, O'nun ayakları dibinde oturan ufacık kahverengi tavşanlar. Koca arka ayakları üstünde doğrulup burnunu oynatmakta olan incecik, uzun boylu, kırmızımsı bir tavşan. Sipsivri burunlu, tembel bir tilki, başını O'nun dizine dayamış. Kızıl renkli bir üvezin gövdesinden bir sincap sarkmış, O'nu izliyordu; bir erkek sülün, pırıl pırıl boynunu zarif bir şekilde çıkarmış bir dikenliğin arasından, O'nu gözlüyordu. Bembeyaz postuyla hiç tekin görünmeyen bir de keçi vardı, kardan yapılmış gibi parlayan bir keçi, uysal bakışlarını bana çevirerek hafifçe meledi ve böylece benim oraya vardığımı haber almış oldu O.

Gülümsüyor. Yere bırakıyor, kuş gibi şakıyan borazanını. Karşı koyulmaz elini üzerime koyuyor.

Gözleri yemyeşil, ağaçlara çok fazla bakmaktan sanki.

Bazı gözler vardır ki yerler sizi.

Cinler Kralı, ormanın göbeğinde, sadece bir odası bulunan bu evde kendi başına yaşar. Evi, ağaç dallarıyla taşlardan yapılmıştır ve sarı likenlerden bir postla örtmüştür kendi kendini. Yosun kaplı çatıda yabani otlar biter. Yere düşen dalları kırarak ateş yakar Cinler Kralı, suyunu ise teneke bir kovayla dereden alır.

Ne yer peki? Ne olacak, ormanın nimetlerini! Güveç yapılmış ısırganotu; üstüne küçük hindistancevizi serperek yenen leziz sıçankulağı bulamaçları; yaprakları lahana gibi pişirilmiş çobanpüskülü. Fırfırlı, benekli, küflü mantarlardan hangisinin yenip hangisinin yenmeyeceğini bilir O; bunların uğursuz davranışlarını anlar, ışık almayan yerlerde bir gecede nasıl bitiverdiklerini ve ölü şeyleri yiyerek nasıl geliştiklerini bilir. Süt ve yumurtayla birlikte işkembe çorbası gibi pişirdiğiniz o evcil ağaç mantarları ile rengi yumurta sarısını, şekli yelpazeyi, baygın kokusu kayısıyı andıran horozmantarı bile topraktan çıkan hava kabarcıkları misali bir gecede bitiverir, doğa besleyip büyütmez onları, boşlukta meydana gelirler. O'nun da aynı şekilde meydana geldiğine inanabilirdim doğrusu ben; ormanın arzusunun ürünü olarak gelmişti dünyaya.

Hiç de doğal olmayan bu hazinelerini toplamak için sabahtan çıkar, güvercin yumurtası gibi özenle tutup taşır onları, söğüt dallarından ördüğü sepetlerden birine koyar. "Boru götlü" ya da "sidikli yatak" gibi kaba saba isimler taktığı karahindibalardan salata yapar ve biraz yabançileği yaprağıyla tatlandırır, ama böğürtlenlere asla dokunmaz, der ki Aziz Mikail yortusunda Şeytan tükürür onların üstüne.

Süt rengindeki dişi keçisi bol bol süt verir O'na ve bundan, keskin ve tuzlu tadı başka hiçbir tada benzemeyen bir tür yumuşak peynir yapar. Bazen kapan kurarak tavşan tutar ve çorba ya da güveç yapar, yabani sarmısakla tatlandırarak. Ormanla ve içinde yaşayan yaratıklarla ilgili her şeyi bilir. Halkalı yılanları da O anlatmıştı bana, yaşlı yılanların tehlike sezince ağızlarını kocaman açtığını, incecik olan küçük yılanların da hemen büyüklerin ağzından içeri girip tehlike geçince tekrar dışarı çıkarak hiçbir şey olmamış gibi ortalıkta dolaşmaya de-

vam ettiğini anlattı. Yazın dere kenarındaki düğünçiçeklerinin arasında oturan bilge kurbağanın kafasında çok değerli bir mücevher bulunduğunu söyledi. Baykuşun bir fırıncının kızı olduğunu söyledi; sonra gülümsedi bana. Sazlardan şilte yapmasını ve söğüt dallarından sepet örmesini öğretti, güzel sesli kuşlarını tuttuğu küçük kafeslerden yapmasını da.

Mutfağı, ötücü kuşlarla dolu üst üste kafeslerle sarsıla sarsıla şakır hep O'nun, tarlakuşları ve ketenkuşlarıyla dolu bu kafesleri duvara dayayarak birbiri üstüne koymuştur, tutsak kuşlar duvarına. Yabani kuşları kafeste tutmak ne zalimlik! Ama bunu söyleyince güler bana; güler ve aralarında tükürükler parlayan bembeyaz, sivri dişlerini gösterir.

Mükemmel bir ev kadını O. Yaşadığı kır evi tertemiz, pırıl pırıl. Güzelce ovulup parlatılmış tenceresiyle tavasını, yeni boyalı bir çift ayakkabı gibi yan yana koyar ocağın kenarına. Ocağın üstünde bir demet dolusu mantar kurutur hep, kendisinin Yahudi kulağı dediği o ince, kıvrımlı mantarlardan, Yahuda'nın kendini astığı mürver ağacında bitermiş çünkü bu mantar; bana anlattığı hikâye böyle işte, yarım yamalak inancımı sınıyor. Itırlı otları da demetler halinde asarak kurutur: Kekik, mercankösk, adaçayı, mineçiçeği, kara pelin, civanperçemi demetleri. Bu müzikal ve aromatik odada, tatlı ve kekremsi kokusu, pırıl pırıl, gözalıcı aleviyle her zaman ızgaranın altında çatırdayan odun ateşi de bulunur. Fakat duvarda, kuşların yanı başında asılı duran eski kemandan tek bir nağme duyamazsınız, telleri yoktur çünkü.

Artık, kimi zaman sabah saatlerinde, kırağı başparmağıyla bitkilerin üstüne bastırmışken, yahut daha seyrek ama daha heyecan verici olduğu üzere akşamları, soğuk karanlık bastırmışken yürüyüşe çıktığımda, Cinler Kralı'nın yanına gidiyorum hep, kızıl samanlardan döşe-

ğinin üstüne yatırıyor beni, orada, O'nun kocaman ellerinin insafına bırakarak kendimi, yatıyorum.

Etin bedelinin aşk olduğunu bana gösteren şefkat dolu kasap O; derisini yüz tavşanın, diyor! Bütün giysilerimi çıkarıyorum.

Ölü yaprakların rengindeki saçlarını tararken, ölü yapraklar düşüyor arasından; sanki O bir ağaçmış da bir ağaç gibi hiç kıpırtısız durabilirmişçesine hışırdayarak yere düşüp sürükleniyorlar, kuu-kuu sesleriyle kumrular usulcacık kanat çırpsın istedi mi, bu aptal, şişko, kolayca kandırılabilen orman yaratıkları, boyunlarında o güzelim nikâh yüzükleriyle doğru gelip konuyorlar omuzlarına. Cinler Kralı, mürver dalından yapıyor kavalını ve havada uçan kuşları çağırmak için de bunu kullanıyor; hepsi geliyor kuşların ve içlerinde en tatlı şakıyanları, kafeslere konuyor.

Rüzgâr karıştırıyor karanlık ormanı; çalılar arasından esiyor. Mezarlıklar üzerinden esen o soğuk havadan bir nefes var hep Kral'ın üstünde, sırtım ürperiyor o havayı hissettikçe, ama O'ndan korkmuyorum; bir tek başımın dönmesinden korkuyorum, beni tutup yakalamasını sağlayan baş dönmesinden. Yere düşmekten korkuyorum.

Cinler Kralı, rüzgârları yakalayıp mendiline hapsedecek olsa ve kaçamasınlar diye mendilin uçlarını da düğüm yapsa havada nasıl düşerse bir kuş, öyle düşmekten. Havada artık kuşları tutacak hareketli akımlar olmayacağı için yeryüzünün çekim gücüne karşı koyamayarak hepsi düşerdi o zaman, tıpkı benim de O'nun karşısında yerlere düştüğüm gibi, gerçi biliyorum ki daha da beter düşmüyor olmam, sırf O'nun bana iyi davranmasındandır. Geçen yazdan kalma can çekişen yapraklarla otların narin örtüsüne bürünmüş olan toprak, sırf O'na suç ortaklığı ettiği için tutuyor beni, çünkü O'nun teni, ağır ağır toprağa dönüşmekte olan o yapraklarla aynı özden.

Gelecek yılın nesilleriyle dolu tohum yatağına itebilirdi beni ve oradan kalkabilmek için O'nun kavalını çalıp da beni karanlığımın dışına çağırmasını beklerdim.

Yine de kuşları çağırdığı kavalıyla o iki nağmeyi seslendirdiği anda geliyorum, O'na kanarak gelip dirseğinin kenarına konan diğer bütün varlıklar gibi.

Fildişi kaplı bir ağaç kütüğüne oturmuş, bir yükselen, bir alçalan notadan ibaret düz bir kaval sesiyle ormanın bütün kuşlarını etrafına toplar buldum Cinler Kralı'nı; öyle tatlıydı ve öyle içe işliyordu ki nağmeleri, tiz şakımalar arasında birbirlerini itip kakarak yere indi kuşlar. Ormandaki açıklık ölü yapraklarla örtülmüştü, kimi balın renginde, kimi küllerin, kimiyse toprağın. Ortamın ruhuyla öylesine bütünleşmişti ki Cinler Kralı, tilkinin burnunu korkusuzca O'nun dizine dayamış olduğunu görünce hiç şaşırmadım. Günün sonunu işaret eden boz ışık, süzüle süzüle nemli, yoğun toprağı buluyordu; her şey sessiz, her şey dingindi ve gecenin serin kokuları gelmekteydi. İlk yağmur damlaları düştü. Ormanda O'nun kulübesinden başka sığınacak yer yoktu.

İşte böyle vardım Cinler Kralı'nın kuşlarla dolu yalnızlığına, tüylü ganimetlerini söğüt dallarından ördüğü kafeslerde saklardı Kral, onlar da orada oturup şakırlardı O'na.

İçmek için keçi sütü var, kenarı tırtıklı bir teneke tastan içilecek; taş fırında elleriyle pişirdiği yulaflı çöreklerden yiyeceğiz. Damda yağmurun tıpırtısı. Kapının sürgüsü inmiş; içeride birbirimizle kalakalmışız, cılız alevlerle parlayarak yanmakta olan kütüklerin kokusuyla dolu bu ufacık, kahverengi odada ve ben, Cinler Kralı'nın samandan yapılma çatır çutur döşeğine uzanıyorum. Teninin rengi ve dokunuşu ekşi kremayı andırır Kral'ın, olgun böğürtlenler kadar diri, kızıl renklidir meme uçları. Aynı dalda, aynı anda hem çiçek hem meyve veren bir ağaç gibi, ne hoş, ne güzel.

Ve şimdi; ahh! öpüşlerinin, denizler altına ulaşan derinliklerinde keskin dişlerini hissediyorum senin. Ekinoks fırtınaları çıplak karaağaç dallarını kavrayıp Mevlevi dervişleri gibi mırıl mırıl döndürüyor ve sen dişlerini boğazıma geçirerek bağırtıyorsun beni.

Ormandaki bu açıklığın tepesinde bembeyaz ay, tablo kıpırtısızlığındaki sarılışlarımızı soğuk ışığıyla aydınlatıyor. Nasıl da keyifle gezinmiştim, daha doğrusu gezinirdim; yazın mükemmel bir çayır çocuğuydum ben, ama sonra mevsimler dönüverdi, ışıklar gözümü kamaştırmaz oldu artık ve o bozbulanık Cinler Kralı'nı, dallarına kuşlar konmuş bir ağaç gibi yüksek, görüverdim karşımda, sonra hiçbir insanın besteleyemeyeceği o müziğinin sihirli kemendiyle yakalayarak kendine sürükledi beni.

Şu eski kemana saçlarından tel yapsam, güneşin ışıkları ağaçlar arasında ağır ağır dolaşarak sönerken, onun müziğiyle vals yapardık birlikte; güzel kafeslere tıkılmış tarlakuşlarının cırtlak düğün şarkılarından daha hoş müziklerimiz olmalı, yapraklar altında senin günahkâr ve esrarengiz oyunlarını oynarken, tuzağa düşürüp buraya yığdığın kuşların ağırlığı altında damdan gelen çatırtılardan daha güzel müziklerimiz olmalı.

Çırılçıplak soyuyor beni, mora çalan, sedefli saten tenimi ortaya çıkarana kadar, derisi yüzülmüş bir tavşan gibi; sonra yeniden giydiriyor kucaklayışıyla, öyle berrak ve kesin ki kucaklayışı, sudan yapılmış olmalı. Ve ölü yaprakları silkeliyor üstümden, onlarla birlikte akıp giden sele dönüşüyorum ben de.

Bazen hep bir ağızdan şakıyan kuşlar, rastgele de olsa, doğru notayı tutturuyorlar.

Teni bütünüyle örtüyor beni; aynı kılıfa hapsolmuş, aynı tohumun iki yarısı gibiyiz. İsterdim ki olağanüstü küçücük kalana kadar büyüyeyim de sen beni yutabilesin, hani kraliçeler vardır ya masallarda, bir mısır ya da

susam tanesini yutarak gebe kalırlar. Sonra bedeninin içine yerleşeyim, taşıyasın beni.

Mum titreye titreye sönüyor. Dokunuşu hem yatıştırıyor beni hem de tüketiyor; kalbimin hızla çarptığını hissediyorum, sonra yavaş yavaş durduğunu, ay dolu güzel gece pencereden içeri sızarken, haykıran döşeğin üstünde bir taş kadar çıplak yatıyorum, hoş sesli kuşları elinde tutmak için kafesler yapan bu masumun bağrına damlıyor ayışığı. Ye beni, iç beni; susuzluktan ölerek, yavaş yavaş bozulup çürüyerek, cinlere tutularak tekrar tekrar gidiyorum O'na, çaputa dönmüş tenimi parmaklarıyla soyup atsın da sudan giysisini giydirsin bana diye, her yanımı sırılsıklam eden, kaygan bir kokusu ve sizi boğup yok edecek gücü olan o giysiyi.

Şimdi kargalar kışı düşürüyor kanatlarından, çığlıklarıyla mevsimlerin en sert, en çetin olanını uyandırıyorlar.

Gitgide soğuyor hava. Ağaçlarda tek tük yaprak kalmış ve kuşlar, gitgide daha kalabalık sürüler halinde geliyorlar O'na, çünkü bu sert havada kıtlık onları da vuruyor. Karatavuklar ile ardıçkuşları, dikenli otların dibinden salyangoz avlamak zorunda, sonra da taşlara çarparak kabuklarını kırmak. Oysa Cinler Kralı mısır veriyor onlara ve kavalını bir kez öttürdü mü, bir dakika sonra göremez oluyorsunuz O'nu, çünkü kar gibi dingin dingin yağmuş kuştüylerinden bir örtüyle kaplanmış oluyor. Cinlerle iblislerin ziyafet sofrasından bir meyve uzatıyor bana, nasıl da etli ve sulu; yattığım yerde doğrularak aşağı, O'na bakıyorum ve gözündeki kara girdabın emdiği ateşten yansıyan ışığı görüyorum, tam o noktanın, gözünün merkezinin ışıktan yoksun oluşu öyle muazzam bir baskı uyguluyor ki üzerimde, içine çekiyor beni.

Elma kadar yeşil gözler. Ölü deniz meyvesi kadar yeşil.

Bir rüzgâr çıkıyor; çok tuhaf, yabansı, alçak perdeden hışırdayan bir ses çıkarıyor.

Ne kadar kocaman gözlerin var. Işıltısı hiçbir şeye benzemeyen gözler, kurtadamların gözlerindeki o esrarengiz fosfor ışıltısı. Gözlerinin buz yeşili, ışığını yansıtan yüzüme kilitlenmiş. Sıvılaşmış yeşil kehribar gibi içine alıp muhafaza eden bir ışık; yakalıyor beni. Denizler Baltığı kaplamadan önce reçinenin içine adımını atmış olan o zavallı karıncalar ile sinekler gibi ben de sonsuza dek buraya hapsolacağım diye korkuyorum. Kuş şakımalarından bir makaraya sarıp döndüre döndüre gözünün bebeğine çekiyor beni. İki gözünün de tam ortasında birer kara delik var; gözlerinin kıpırtısız merkezi, oraya baktıkça başım dönüyor, dengemi kaybedip senin içine düşecekmişim gibi.

Yeşil gözün, her şeyi küçültüveren bir hücre. Yeterince uzun süre bakarsam gözüne kendi yansımam kadar küçük olurum, küçüle küçüle bir nokta kadar kalırım ve sonra yok olurum. O kara girdabın içinde kaybolurum ve sen beni tüketir, yok edersin o zaman. O kadar küçük kalırım ki, söğüt dallarından ördüğün kafeslerinden birine kapatabilirsin beni ve alay edersin tutsaklığımla; çok güzel bir kafes bu ve bundan böyle ben de oturacağım onun içinde, öteki ötücü kuşlarla birlikte; ama ben, dilsiz olacağım, intikamımı almak için.

Cinler Kralı'nın bana ne yapmaya çalıştığını anlayınca müthiş bir dehşet duygusuna kapılarak silkindim, ne yapacağımı bilmiyordum, çünkü bütün kalbimle seviyordum O'nu, ama kafeslerde tuttuğu şakıyan topluluğun bir parçası olmaya hiç niyetim yoktu, onlara ne kadar sevgiyle baksa ve her gün taze su verip iyi beslese de. Kollarının kucaklayışı nasıl büyüleyici, akıl çeliciydi, yine de, ah! yine de tuzağı örmekte kullandığı dallardı işte onlar. O masumiyeti içinde kendi hiç bilmiyordu ki benim ölümüm olabileceğini, oysa ben, daha onu ilk gördüğüm andan itibaren biliyordum, Orman Cinlerinin Kralı çok büyük kötülükler yapabilir bana.

Duvarda, eski kemanın yanı başında yayı asılı, ama bütün telleri kopmuş olduğu için çalamazsınız. Telleri olsa nasıl bir melodi çalabilirdiniz o kemanla, bilmiyorum; gözü açılmamış bâkirelere ninni belki de ve artık biliyorum ki şakımıyor aslında kuşlar, sadece ağlıyorlar, ormanda yollarını bulamadıkları için, onun bakışlarının asit gibi eritici havuzlarında etlerini kaybettikleri ve artık kafeste yaşamak zorunda oldukları için.

Bazen kucağıma yaslıyor başını, ben de o güzelim saçlarını tarıyorum; taradıkça ormanın her ağacından yapraklar düşüyor başından ve ayaklarımın dibinde kuru kuru hışırdıyorlar. Saçları dizlerimin üstüne düşüyor. O ayaklarımın dibinde yatar ve ben yumuşacık saçlarını tararken, arada tıslayıp duran ateşin karşısında rüya gibi bir sessizlik hâkim. Bu yıl ardıçkuşu, yuvasını saz damda yaptı yine; henüz yanmamış olan bir kütüğe tüneyip gagasını temizliyor, tüylerini kabartıyor. Şakımasında içli bir tatlılık ve belli bir melankoli var, yıl sona erdi çünkü, insanın dostu ardıçkuşu, göğsünde, Cinler Kralı'nın oyup yüreğini çıkardığı yerde duran yaraya rağmen.

Dizlerime yasla ki başını, gözlerinin içe bakan yeşilimsi güneşlerini göremeyeyim.

Ellerim titriyor.

O öyle yarı rüyada, yarı uyanık yatarken, saçlarından avuç dolusu iki koca tutam alacağım ve uyanmasın diye usulca, yağmurun dokunuşu kadar hafifçe örüp onları birer urgan yapacağım ve sonra bunlarla boğacağım onu.

Sonra bütün kafesleri açarak kuşları özgürlüğüne kavuşturacak kız; hepsi birer genç kıza dönüşecek yeniden, her biri, her birinin gerdanında Cinler Kralı'nın aşk ısırığının kızıl damgası kalacak.

Cinler Kralı'nın tavşan derisi yüzmekte kullandığı bıçakla o kocaman yeleli kafa derisini yüzecek kız; kızıl kestane saçlardan beş yeni tel yapıp takacak eski kemana.

Sonra kimsenin eli değmeden kendi kendine âhenksiz bir türkü tutturacak keman. Yay ise yepyeni tellerin karşısında kendi bildiğince dans edecek ve hep birlikte haykıracaklar: "Anne, anne, öldürdün beni!"

KAPLAN'IN GELİNİ

Babam iskambil oyununda beni Canavar'a kaptırdı.

Kuzey'den gelen yolcular limonların yetiştiği sevimli topraklara ulaştıkları zaman özel bir deliliğe tutulurlar. Soğuklar ülkesinden geliyoruz biz; ülkemizde doğayla savaşıyoruz, ama burada, ah!.. Her şeyin armut piş ağzıma düş, pek kolay olduğu bir noktada olduğunu düşünüyorlar. Her şey çiçekleniyor. Şehvetli havada tozu dumana katacak sert rüzgârlar esmiyor. Güneş meyveleri onlar için olgunlaştırıyor ve tatlı Güney'in ölümcül, duyarlı uyuşukluğu açlıktan kıvranan beyinleri zehirliyor; lüks! Daha fazla lüks! Ama kar geliyor, bundan kaçamazsınız, sanki yük arabamızın arkasındaymışçasına bizi

Rusya'dan beri izliyor ve sonunda bu sert, karanlık şehirde yakalıyor; kar alay eder gibi pencere camlarına çarparken kesintisiz bir zevkin beklentisi içinde kıvranan babamın alnındaki damarlar şişip yürek gibi atıyor, resimlerini Şeytan'ın çizdiği kartları tutan elleri titriyor.

Çıplak omuzlarıma mumlardan sıcak, asitli eriyik katreleri akıyor, koşulları gereği sessiz kalarak çılgınlığa tanıklık etmek zorunda olan kadınlara özgü bir alaycılıkla umutsuzluk içindeki babamın, "grappa" adını verdikleri ateş suyuyla susuzluğunu dindirmeye çalıştıkça daha fazla susuzlukla kıvranmasını ve mirasımın son izlerinden de kendini kurtarmasını izliyorum. Rusya'yı terk ettiğimizde kara topraklarımız, ayılarımız, yaban domuzlarımız, kölelerimiz, mısır tarlalarımız, çiftliklerimiz, benm sevgili sevgili atlarım, beyaz gecelerimiz ve serin yazlarımız, kuzey ışıklarının havai fişekleriyle çakan mavi ormanlarımız vardı. Bunların hepsinin babamın olması ne can sıkıcı; şurada, karşımda, kendini bir dilenciye çevirirken coşkuyla gülüyor; her şeyini tutkuyla Canavar'a hibe etmek telaşında.

Bu kente gelen herkes *büyük senyor*la bir el oynamak zorunda ve pek azı kazanıyor. Bizi Milano'da uyarmadılar, uyarsalar da anlamazdık –benim kör topal İtalyancam, yörenin şaşırtıcı vurgusu. Ben kendi adıma bu küçük taşraya gelmekten yanaydım, zamanın iki yüzyıl gerisinde ve nasıl da ironik, değil mi, kumarhanesi yok! Bu kanunu-evvel yalnızlıkta yaşamanın bedelinin Efendi'yle oynanacak bir el olduğunu bilemezdim.

Vakit geç. Buranın nemli soğuğu taşların, insanın kemiklerinin, akciğerlerin süngersi yapısının içine işliyor, kendisi için aslolan bir mahremiyet içinde oyununu oynamaya gelmiş olan Efendi'nin oturduğu oturma odamızda bir ürpertiyle bedenleşiyor sanki. Uşağının evimize getirdiği daveti kim reddedebilir ki hem? Benim gü-

nahkâr babam değil elbette; masanın üzerindeki ayna onun çılgınlığını, benim vurdumduymazlığımı, titrek mum ışıklarını, boşalan şişeleri, alçalıp yükselen oyun kâğıtlarının rengârenk gel-gitini, bayrak gibi açılmış elinden ara sıra kaldırıp bana baktığı sarı gözleri dışında Canavar'ın yüz hatlarını saklayan maskesini yansıtıyor.

Ev sahibimiz üzerinde kaplan pençesi biçiminde dev gibi bir mühür olan zarfı zencefilli parmaklarıyla uzatırken yüzünde korku ve hayranlık karışımı bir ifadeyle, *"La Bestia!"* dedi. Ona neden buranın efendisini *"La Bestia"* diye adlandırdığını -ve bunun hanedan armasına benzer mührle bir ilgisinin olup olmadığını- soramadım; çünkü dili bölgenin kayıtsız, bronşitli lehçesiyle öyle bir ağırlaşmıştı ki, beni gördüğü zaman söylediği *"Che bella!"* dışında ağzından çıkan pek az şeyi anlayabiliyordum.

Küçüklüğümden beri parlak kestane rengi buklelerim ve pembe yanaklarımla güzel bulunurdum. Noel günü doğmuştum ve İngiliz dadımın Noel gülüydüm. Köylüler buna "annesinin yaşayan görüntüsü" derler, ölüye saygılarından haç çıkartırlardı. Annem pek fazla çiçek açmamıştı; başlık parası nedeniyle babam olacak elinden hiçbir iş gelmeyen Rus soylusu delikanlıya peşkeş çekilmiş, onun kumarı, kadın peşinde koşması ve ıstırap veren sürüngenliği nedeniyle kısa sürede ölmüştü. Canavar geldiğinde, uşağı siyah pelerininin üzerindeki karları silkelerken bana pelerinin modası geçmiş, ancak kusursuz açılmış iliğine iliştirdiği gülü uzatmıştı. Babamın felaketlerden inşa ettiği kariyeri dışında yaprak yaprak yolunan işte bu beyaz, doğal olmayan, mevsimsiz açmış güldü.

İşte hüzün, güneşsiz, şekilsiz ülke, sis, terleyen kederli ırmak, biçilmiş iri söğüt kütükleri. Zalim bir şehir, şahmerdan kilisenin kötücül avlusunun gölgesinde, kamuya açık idamlardan başka bir şeye uygun olmayan ka-

ranlık *piazza*. Buralılar eskiden mahkûmları kafesler içinde şehir duvarlarına asarlarmış ve sanki bu geçmiş zalimlikleri üzerlerine sinmiş; hepsinin de gözleri birbirine çok yakın ve dudakları ince. Yemekleri de zengin değil, yağa batmış makarna, acı otlardan yapılmış soslara bulanmış haşlanmış et. Bir cenaze havası var ortalıkta, herkes soğuğa karşı sarınıp sarmalanmış, yüzleri zor görünüyor. Yalan söylemek, sahtekârlık yapmak bunlarda; hepsi, hancılar, arabacılar, herkes. Tanrım, bizi nasıl da enayi yerine koyuyorlar!

Hain Güney; kışın buralara uğramadığını sanır, kışı da yanında getirdiğini unutursun.

Efendinin sersemletici parfümü duyularımı alt üst ediyor, bu kadar küçük bir oda, bu kadar yakın temaslar için fazla güçlü bir erguvani minsk kedisi. Kendisini parfümle yıkamış, gömleğini, iç çamaşırlarını parfüme basmış olmalı, ama, gerçekte ne kokabilir ki böylesi bir kamuflaja ihtiyacı var?

Daha önce böyle iri bir adamın böyle iki boyutlu göründüğüne tanık olmamıştım hiç; kendi kendini başkalarından soyutlamaya karar vermeden önceki uzak yıllarda almış olduğu eski moda kostümü ve Canavar zerafeti de bu görünüme engel değil; besbelli zamanı yakalamak gibi bir tasası da yok. Dış çizgilerinde ham bir sakillik var, dev yapısından kaynaklanıyor olsa gerek, sanki sürekli kendine hâkim olmaya çalışıyor, iki ayağının üzerinde durmak için kendi kendisiyle savaşıyor, kendini bir bıraksa, dört ayağının üzerine çökecek. İnsani teneffüsümüz tanrılara özgü hüzünlü bir çarpıklığa savruluyor, zavallı yaratık, en güzel insan yüzünün resmedildiği bir maske takıyor, ama ancak çok çok uzaktan bakıldığında Canavar'ın öbür insanlardan pek farklı olmadığı düşünülebilir. Ah! Evet, güzel bir yüzü var; ama tam anlamıyla insan olabilmesi için fazla simetrik çizgiler; pe-

ruğu da var, sahte saçları ensesinde bir kurdeleyle toplanmış, eski moda portrelerdeki gibi. İncilerle tutturulmuş bir ipek eşarp boynunu gizliyor. Oğlak derisinden yapılmış sarı kösele eldivenleri o kadar büyük ve hantal ki ellerini gizlemeyi başarabildikleri söylenemez.

Kartonpiyer ve krepeli saçlardan yapılmış bir etobur figürü, ve ne yazık ki kâğıt oyunlarında Şeytan'ın maharetine sahip.

Elini açarken maskelediği sesi o kadar derinlerden geliyor ve konuşmasında engellemeye uğraştığı öyle bir homurtu var ki, söylediklerini yalnızca uşağı anlıyor ve yorumluyor; efendisi hantal bir kukla ve kendisi de vantrilog.

Mumun fitili eriyiğine gömülürken mum eriyip akıyor, benim gülüm tüm yapraklarını kaybettiği sırada babam da her şeyini yitirmiş durumda.

"Kız hariç."

Kumar bir hastalıktır. Babam beni sevdiğini söyler, ama kâğıt oyununda ortaya sürmekten geri durmuyor. Kâğıtları karıştırıyor, aynada gözlerinde ışıyan vahşi umudu görüyorum. Yakasının düğmeleri çözük, karmakarışık saçlarının uçları çatal çatal, sefahat döneminin son safhasındaki bir insanın yeisi içinde kıvranıyor. Hava akımı evin eski duvarlarının ardından gelip ısırıyor beni, geceler Rusya'da daha soğuktu, ama şimdi orada hiç üşümediğim denli üşüyorum.

Bir kız, bir papaz, bir as. Aynadan görebiliyorum. Beni kaybetmesinin imkânsız olduğunu düşünüyor; hem benimle birlikte tüm kayıplarını da geri alacak ve bir üfürükte ailemizin darmadağın servetine kavuşacağız. Ayrıca Canavar'ın aileden kalan kent dışındaki *palazzo*'su da var; geniş kazançları, ırmağın çevresindeki arazileri, kira gelirleri, hazineleri, Mantegnaları, Giulio Romanoları, Cellini tuz ambarları, ünvanları... kentin ta kendisi kısaca.

Babamın bana bir kralın fidyesinden daha az değer verdiğini sanmayın; ama bir kralın fidyesinden *daha fazla* değer de vermiyor.

Odanın için cehennem gibi soğuk ve bana, sert Kuzey'in çocuğuna, benim kendi bedenim değil, babamın ruhu tehlikedeymiş gibi görünüyor.

Babam mucizelere inanır elbette, hangi kumarbaz inanmaz ki, mucizelerin peşine düşüp de ayıların ve kayan yıldızların ülkesinden buralara gelmedik mi?

Uçurumun kıyısında sendeledik.

Canavar elini açtı; masanın üzerine kalan üç ası yaydı.

Kayıtsız uşak tekerleklerin üzerinde hareket ediyormuş gibi ilerleyerek tek tek mumları söndürmeye başladı. Onlara baksan olağanüstü bir şey olduğunu anlamazdım bile. Biraz bozularak esnediler sanki, neredeyse sabah oluyordu ve onları uykularından alıkoymuştuk. Canavar'ın adamı pelerinini getirdi. Babam bu gitme hazırlıklarının arasında öylece kalakaldı, gözlerini masanın üzerindeki kartların ihanetine dikti.

Canavar'ın adamı bana ertesi gün saat onda gelip beni ve eşyalarımı Canavar'ın *palazzosu*'na götüreceğini, hazır olmamı söyledi. Sesi kayıtsızdı. *Capisco*? O kadar şaşırmıştım ki, *Capisco* mu emin değildim, uşak emirleri sabırla yineledi, tuhaf, zayıf, hızlı hareket eden bir adamdı. Topuk girintisi olmayan ve tabanı topuğa yükselen garip ayakkabılarıyla, aksak bir ritmle yürüyordu.

Babamın yanakları ateş gibi kırmızıyken birden pencere camında biriken kar gibi bembeyaz oldu. Gözleri yaşarmıştı; yakında ağlayacaktı.

"İncimi kaybettim, incimi, değer biçilemez incimi." Babam retorik sever.

Bunun üzerine canavar homurtuyla kükreme arası bir ses çıkardı, mumlar titredi. Hazırcevap uşak, üniformalı ikiyüzlü atılarak, "Efendim hazinelerinizi böyle har

vurup harman savurursanız, elinizden alınmalarına hazır olmalısınız diyor," dedi.

Eğilerek bize efendisinin veremediği selamı verdi ve birlikte gittiler.

Şafaktan hemen önce yağması durana kadar karı seyrettim. Hava sert bir dona çekti, demir gibi bir ışık vardı erkesi sabah.

Canavar'ın arabası antik ama şık bir tasarımdı, cenaze arabası gibi siyahtı, at burnundan buğular çıkartarak yerdeki karın üzerine bana tüm dünyanın tıpkı kendim gibi buz içine hapsolmadığı konusunda biraz olsun umut aşılayan bir canlılıkla basıyordu. Her zaman biraz Gulliver gibi düşünürüm, atlar insanlardan çok daha daha iyidir ve o gün seçme şansım olsaydı, onunla birlikte mutlulukla at krallığına giderdim.

Uşak arabada siyah ve altın yaldızlı iyi dikimli bir üniformanın içinde oturuyordu. Sanki bir demet çiçek aşağılanan tüm kadınların gönlünü alabilirmiş gibi bana efendisinin armağanı lanetli beyaz gül demetini uzattı. Doğaüstü bir çeviklikle uzanarak gülleri sakıngan ellerime tutuşturdu. Gözü yaşlı babam onu bağışladığımı göstermem için bir gül uzatmamı istedi, elime bir diken batınca kanla lekelenmiş gülüne sahip oldu.

Uşak tuhaf, yaltaklık etmeyen bir dalkavuklukla kürk örtüleri dizlerime sermek için eğildi, konumunu unutup takma saçının altındaki başını aşırı esnek bir işaret parmağıyla kaşırken bana eski dadımın alaycı bir ses tonuyla "modası geçmiş bir bakış" diye nitelendireceği bir bakış fırlatmayı unutmadı; alaycı utangaç, çarpık bir horgörü vardı bu bakışta. Ve acıma. Acıma yoktu. Gözleri ıslak ve kahverengiydi, yüzüne antik bir bebeğin masum kurnazlığı sinmişti. Efendisinin cazibesinden söz ederken bir yandan da sinir bozucu biçimde kendi kendine mırıl-

danıyordu durmadan. Babamın vedasını görmemek için perdeyi indirdim; kinim kırık bir cam kadar keskindi.

Canavar'a kumarda kaybedilmek! Acaba "canavarlığı"nın gerçek doğası nedir diye merak ettim. İngiliz dadım beni korkutup doğru dürüst davranmamı sağlamak için Londra'da görmüş olduğu bir kaplan-adamdan söz ederdi arada bir; öyle bir kaş çatışına ya da bir kaşık reçel rüşvetine boyun eğmeyecek kadar vahşi bir küçük cindim. Dadılarını kızdırmaya devam edersen güzelim kaplan-adam gelip kapar seni. Sumatra'dan getirmişler, Hindistan'dan derdi; sırtı tüylerle kaplı ve yalnızca yüzü insana benziyor.

Ama canavar hep maskeyle dolaşıyor. Bana benzeyen yeri yüzü olamaz.

Kaplan-adam tüm kılına tüyüne rağmen eline bir bardak bira alıp iyi bir insan gibi yuvarlayabilir. Dadım bunu görmemiş ama, benim kadar peltek konuşup sendeleyerek yürümeye başladığında Yukarı Mağrip steplerinde olsa olsa böyledir derdi. Sonra Londra için, hükmü kalmamış yılların Kuzey Denizi'nin öte yakası için iç çekerdi. Ancak, bu küçükhanım iyi bir küçük kız olmaz ve haşlanmış pancarlarını yemezse, kaplan-adam kürkler içindeki simsiyah arabasına binecek, tıpkı babanınki gibi, ve Erl-King, rüzgârın sürücülerini kiralayarak dosdoğru buraya, çocuk odasına gelecek ve, Evet, güzelim, YUT BAKALIM LOKMANI!

Dadıma yarı inanır, yarı beni kandırdığını anlar, yine de zevk veren bir korkunun içine kısılırdım. Ve ona söylememem gereken şeyler olduğunu bilirdim. Kayıp çiftliğimizde öbür dadılarım beni boğaların ineklere ne yaptığının gizemine çektiklerinde arabacının kızını duydum. Şişşt, şişşt, sakın dadıcığına bunu sana söylediğimizi söyleme; arabacının kızı, tavşan dudaklı, şaşı gözlü, günah kadar çirkin, kim onu alır ki? Yerin dibine batsın

utançtan, karnı seyislerin zalim alayları arasında şişti ve bir ayıdan bir oğul doğurdu diye fısıldaşırlardı. Bebeğin saçlı ve dişli doğması da babasının ayı olduğunu kanıtlamıştı zaten. Çocuk iyi bir çoban oldu, ama hiç evlenmedi, köyün dışında bir kulübede yaşar ve hangi yumurtadan tavuk, hangisinden horoz çıkacağını bilmenin yanı sıra rüzgârları istediği yönden estirebildiği söylenirdi.

Meraklı çiftçiler bir keresinde babama on iki santim uzunluğunda boynuzları olan bir kafatası getirmişler ve bir rahip de onlarla eşlik edene kadar boynuzlu kafatasının karabasanlarına takıldığı tarlalara gitmeyi reddetmişlerdi; bu kafatasının çene yapısı bir *insana* aitti, öyle değil mi?

Eski cadı masalları, dadı korkutmaları! Çocukluğum sona erdiği gün karşılaştığım ve çocukluğumun batıl inançlı mucizeleriyle tatlı tatlı dalga geçerek hafifletmeye çalıştığım bu dehşetin nedenini iyi biliyorum ben. Şimdi dünyadaki tek sermayem kendi bedenim ve bugün ilk yatırımımı yapacağım.

Şehri arkamızda bırakalı çok oldu. Kötürüm bırakılmış söğüt kütüklerinin kirpiksi başlarını donmuş hendeklerin bir yanından öbür yanına uzattıkları geniş, karlı düzlüklerden geçiyoruz; pus ufku yaklaştırıyor, gökyüzünü beş on santimetre üzerimizdeymişcesine aşağı çekiyor. Gözün görebildiği mesafede tek bir canlı yok. Tüm meyvelerin soğuktan kavrulduğu bu yalancı Cennet'in kışı ne kadar perişan, nasıl da zavallı! Ve benim narin güllerim, soldular bile. Kapıyı açıyor ve merhum gül buketini donmuş yolun kar çamur bulaşığının üzerine bırakıyorum. Birden keskin, dondurucu bir rüzgar yükselip yüzümü kuru toz karla pudralıyor. Pus önümde uzanan kıpkırmızı tuğladan dönümlerce yarı metruk fasadı gözlerimin önüne serecek kadar açılıyor, Canavar'ın *palazzo*'sunun megalomanyak hisarı.

Bu kendi kendine bir dünya, ama ölü bir dünya, kendini yakıp tüketmiş bir gezegen. Canavar'ın parasıyla lüks değil, yalnızlık satın almış olduğunu görüyorum.

Küçük kara at dosdoğru ambara benzer bir yere açılan işlemeli bronz kapılardan içeri giriyor; uşak arabadan bir ahırın at gübresiyle acılaşmış saman kokusuyla tatlanmış rahihalı sıcaklığına, lekeli yer karolarının üzerine inmeme yardım ediyor. Yüksek tavanın altında bir kişneme korosuna eşlik eden nal sesleri duyuluyor. Ahşap kolonlarda geçen yıldan kalma çatal kuyruklu kelebek yuvalarının izleri var; bize doğru açılan birkaç hayvan ağzı görüyorum, kulaklar dikilmiş. Canavar atlarının emrine yemek odasını vermiş, duvarlarda ağaçların dallarında meyve ve tomurcukların bir arada yetiştiği bir korulukta duruma uygun resmedilmiş at, insan ve köpek freskleri var.

Uşak kibarca koluma giriyor, efendi bekliyor.

Aralık kapılar ve kırık camlar rüzgârı her yandan içeri bırakıyor. Birbiri ardına merdivenler tırmanıyoruz, ayak seslerimiz mermerde çınlıyor. Kemerlerin altından, açık kapılardan geçiyoruz; merkeze doğru inanılmaz bir karmaşıklığa erişen Çin kutularını andırır, birbiri içine açılan tonozlu odalara göz atıyorum. Hareket eden yegâne şeyler uşak, ben ve rüzgârız; tüm mobilyalar toz örtüsünün altında, şamdanlar örtülere sarılmış, resimler kancalarından alınmış ve sanki sahipleri onlara bakmaya dayananamıyormuş gibi yüzleri dönük duvara yaslanmış. *Palazzo* sanki sahibi taşınmak üzereymiş ya da hiçbir zaman tam anlamıyla yerleşememiş gibi sökülmüş, parçalara ayrılmış, eşyası boşaltılmış; Canavar içinde yaşanmayan bir yerde yaşamayı seçmiş.

Uşak kahverengi, dokunaklı gözleriyle bana güven vermeyi amaçlayan bir bakış fırlatıyor, ama bakışında öyle bir muammalı yüzeysellik var ki beni hiç de rahatlatmı-

yor. Parantez bacaklarının üzerinde kendi kendine söylenerek ilerliyor önümde. Burnumu havaya dikip onu izliyorum, ama tüm gururuma karşın içim çok sıkıntılı.

Efendi'nin kartal yuvası evin en tepesinde küçük, basık, karartılmış bir oda.

Pancurları öğle vakti bile kapalı. Odaya ulaştığımız zaman soluğum kesildi, ona beni selamladığı sessizliği iade ettim. Gülümsemeyeceğim. O gülümseyemez.

Canavar pek kimsenin rahatsız etmediği mahremiyetinde Osmanlı tarzı bir kaftan giymiş, üzeri nakışlarla süslü, mor renkli, boğazından yere kadar uzanan, bacaklarını gizleyen bir entari. Oturduğu sandalyenin ayakları zevkli ahşap kakmalarla süslü. Ellerini entarisinin geniş kol ağızlarının içine saklamış. Yüzündeki suni çalışma ilgimi çekiyor. Küçük bir ocakta yine küçük bir ateş yanıyor, telaşlı bir rüzgâr panjurlara çarpıyor.

Uşak öksürüyor, onun incelik gerektiren bir işi var şimdi, efendisinin arzularını bana iletmek: "Efendim..."

Ocağın içinde bir kütük düşüyor. Bu kederli sessizlikte epeyce bir gürültü bu, uşağın aklı çeliniyor, konuşmasının neresinde olduğunu kaybediyor; yeniden başlıyor.

"Efendimin tek bir arzusu var."

Bir gece önce Efendi'nin içine batmış olduğu ağır vahşi koku hepimizin üzerinde asılı, değerli bir Çin çanağından mavi renkli sarmal dumanlar çıkartarak yükseliyor.

"Tek arzusu..."

Kayıtsızlığım karşısında uşak bocalıyor, o alaycı kendinden eminliğini yitirdi, Efendi'nin isteği ne kadar saçma sapan da olsa bir uşağın ağzından döküldüğünde kulağa çok küstah gelebilir ve belli ki aracılık görevi bu uşağı son derece utandırıyor. Yutkunuyor, sonunda hiçbir noktalama işareti kullanmadığı tek bir cümle kurmayı becerebiliyor ancak.

"Efendimin tek arzusu genç ve güzel bayanı çıplak görebilmek üzerinde giysileri olmadan böylece hiçbir zarar görmeden babasının yanına dönebilir bankerlere babasının kumarda efendime kaybettiği miktarın geri ödenmesi için emir verilecek ve yanı sıra pek çok hediye mücevherler, kürkler, atlar..."

Öylece dikiliyordum. Bu konuşma sırasında gözlerim maskenin içindeki gözlerle aynı hizadaydı ve o gözler başkasının ağzından dile getirilen kendi arzusu adına utanmış gibi benimkilerden kaçıyorlardı. *Agitato, molto agitato,* uşak beyaz eldivenle elini kaldırdı, *"Desnuda..."*

Kulaklarıma inanamıyordum. Edepsiz bir kahkahaydı ağzımdan çıkan, hiçbir küçükhanım böyle gülmez! Derdi eski dadım olsa, ama ben gülerdim ve gülüyorum. Kalpsiz ve şen şakrak yaygaram uşağın bocalayarak gerilemesine neden oldu; bura bura kopartmak ister gibi parmaklarını buruyor, eğilip bükülüyor, sessizce yalvarıyordu. Becerebildiğim en iyi Toskana ağzıyla ona cevap vermeyi boynumun borcu saydım.

"Beni penceresiz bir hücreye koyabilirsiniz bayım ve size söz veriyorum, eteğimi göğsüme kadar sıyırıp sizin için hazır olacağım, ama yüzümü saklayan bir kumaş parçası olacak; kumaş hafifçe serilsin yüzüme, havasızlıktan boğulmak istemem. Böylece omuzlarımdan yukarısı tümüyle örtülü olacak ve hiç ışık olmayacak. Beni bir kez ziyaret edebilirsiniz bayım, tek bir kere. Sonra beni doğruca kente götürecek ve meydana, kilisenin önüne bırakacaksınız. Bana para vermek isterseniz kabul etmek hoşuma gider, ama bu koşullarda başka herhangi bir kadına verdiğinizden daha fazlasını kabul etmeyeceğimi belirtmeliyim. Bana bir armağan vermek istemezseniz, bu da hakkınız elbette..."

Canavarı tam kalbinden vurduğumu görmek beni nasıl da mutlu etti anlatamam! Maskeli yüzünün köşesinde

tek bir gözyaşı parlayıp süzüldü. Bir gözyaşı! Umarım bir utanç yaşıdır! Gözyaşı boyalı elmacık kemiklerinden birinin üzerinde bir an titredi ve yuvarlanarak boyalı yanaktan kaydı, keskin bir çıngırtıyla karo döşeli yere düştü.

Kendi kendine söylenip homurdanan uşak beni dışarı çıkardı. Bizimle birlikte efendisine ait mor renkli parfüm bulutu da koridora süzülüp döne döne esen rüzgârın içinde dağıldı.

Benim için sarayın derinliklerinde bir hücre hazırlandı; gerçek bir hücre, penceresiz, havasız, ışıksız. Uşak bir mum yaktı; dar bir yatak ve odanın kasvetinden dışarı taşarmış gibi görünen üzeri çiçek ve meyve işlemeli bir dolap vardı.

"Yatağımdaki bir çarşafı burup kendimi asabilirim," dedim.

"Hayır," dedi uşak, "Hayır, yapmazsınız." Üzerime diktiği gözleri büyük, bakışları hüzünlüydü, "Siz onurlu bir kadınsınız."

Peki *o* odamda ne yapıyor, bu komik insan karikatürü? Ben efendisinin ya da o benim kaprisime boyun eğene dek gardiyanlığımı mı yapacak? Kadın bir oda hizmetçimin bile olamayacağı kadar kısıtlı mı imkânlarım? Sanki dile getirilmemiş arzuma cevap vermek istermiş gibi uşak ellerini çırptı.

"Yalnızlığınızı azaltmak için madam..."

Dolabın kapısının ardından gürültüler geldi ve kapı içten vuruldu; ardına dek açılınca içinden bir operete yaraşır bir subrek fırladı; parlak kestane saçları, pembe yanakları, dönen mavi gözleri vardı, fırfırlı önlüğü, küçük bonesi ve beyaz çoraplarıyla onu tanımam birkaç dakikamı aldı. Bir elinde ayna, ötekinde bir pudra, yüreğinin olması gereken yerde de bir müzik kutusu vardı; tekerleklerinin üzerinde bana doğru kayarken müzik kutusu tıngırdıyordu.

"Burada hiçbir insan yaşamaz," dedi uşak.

Oda hizmetçim geldi, eğilip selam verdi, giysisinin bir yanındaki çift dikişte bir anahtar sallanıyordu. Güzel bir makineyle, dünyanın en dengeli ip ve makara düzeneği.

"Hizmetlilerimize yol verdik," dedi uşak. "Çevremizi hem fayda hem de zevk adına taklitlerle donattık ve bunu pek çok centilmenin bulduğundan daha yararsız bulmuyoruz."

Mekanik ikizim önümde eğildi, içinde bir *settecento minuet* yankılanıyordu, yüzünde bir gülümseme can buldu. Klik, klik; kolunu kaldırdı ve yanaklarımı beni öksürten pembe renkli toz pudrayla renklendirerek küçük aynasını yüzüme tuttu.

Aynada kendi yüzümü değil, babamın yüzünü gördüm, sanki borcunun karşılığı olarak Canavar'ın sarayına geldiğimde onun yüzünü takınmıştım. Ne! Kendi kendini kandıran salak, hâlâ ağlıyor musun? Sarhoşsun da üstelik, babam grappasını şerefe kaldırdı ve bardağı elinin tersiyle itti.

Benim şaşkın korkumu gören uşak aynayı benden uzaklaştırdı, üzerine hohladı, eldivenli elinin bileğiyle camı ovaladı ve bana geri verdi. Şimdi kendimi görüyordum, uykusuz geçen gecenin üzerine yorgun ve solgundum ve belli ki hizmetçimin yüzüme pembelik katmasına ihtiyacım vardı.

Anahtarın ağır kapıda döndüğünü duydum ve uşağın ayak sesleri koridorun taş yer döşemesinde yitti. İkizim tuhaf müziğini yayarak havayı pudralamaya devam ediyordu, ama gücünün tükenmez olmadığı açıktı; giderek ağır, daha da ağır pudralamaya başladı, metal kalbi yorgunluk taklidiyle yoruldu, müzik kutusu notalar bağımsız yağmur damlalarıymış gibi birer birer ezgiden kopana kadar çalmaya devam etti ve sonunda kukla uykuya yenik düşmüş taklidiyle kımıldamaz oldu. O uykuya da-

larken benim de başka bir şey yapmak gibi bir seçeneğim yoktu, kütük gibi dar yatağa devrildim.

Vakit geçti, ama ne kadar bilmiyorum; uşak çörek ve bal getirerek beni uyandırdı. Getirdiklerini elimin tersiyle ittim, ama o tepsiyi kararlılıkla, üzerinde gece lambası duran komodinin üzerine koyarak sağrı derisinden küçük bir kutu alıp bana sundu.

Başımı çevirdim.

"Ah leydim!" Yitik sesinde öyle incinmiş bir çatlama vardı ki! Kutunun altın kopçalarını açtı, mor kadifenin üzerinde tek bir pırlanta küpe duruyordu, bir gözyaşı damlası kadar kusursuzdu.

Kutuyu kapatıp bir köşeye attım. Bu sert, ani hareket bebeğin mekanizmasını harekete geçirmiş olmalı, kuklam yaptığımı kınar gibi bir kolunu öne uzatıp karnından eski bir Fransız dansına ait bir ezgi saldı ve yeniden hareketsiz kaldı.

"Çok iyi," dedi uşak ve ev sahibimi ziyaret etmenin zamanının geldiğini söyledi. Saçlarımı yıkamama ya da taramama izin vermedi. Sarayın içinde o kadar doğal olmayan bir aydınlık vardı ki, gece mi gündüz mü ayırt edemiyordum.

Canavar'ın onu son gördüğümden beri bir santim kımıldamış olduğunu sanmayın; devasa iskemlesinde oturuyor, elleri yenlerinin içinde, odanın ağır havası karışmamış bile. Bir saat, bir gece, bir ay uyumuş olabilirim, ama onun taşa oyulmuş sükûneti de, bükülmez havası da hep aynı. Aynı tütsü havaya aynı imzayı atarak yanıyor, ocakta aynı ateş var.

"Oyuncak bir balerin gibi senin için giysilerimi çıkartacağım, öyle mi? Tek istediğin bu mu?"

"Bir genç bayanın daha önce hiç kimsenin görmediği teni," diye geveledi uşak.

Keşke babamın çiftliğindeki tüm erkeklerle samanların arasında yuvarlanmış olsaydım da kendimi bu aşağılayıcı pazarlık için geçersiz kılsaydım. Canavar o kadar az şey istiyordu ki, tam da bu nedenle istediğini ona veremezdim; Canavar'ın beni anlaması için konuşmama gerek yoktu.

Öbür gözünden de bir yaş damlası yuvarlandı. Sonra kımıldadı, kartondan yapılmış etobur kafasını kurdelalı sahte saçlarının ağırlığıyla birlikte, nasıl desem, kollarına gömdü, ellerini demeliyim herhade, kaftanının kol ağızlarından çıkardı, tüylü tabanlarını, derisi yüzülmüş pençelerini gördüm.

Gözyaşı tüylerine takıldı ve parladı. Saatlerce bu yumuşak tabanlı ayakların oda kapımın önünde bir ileri bir geri gidip geldiklerini duydum.

Uşak gümüş tepsisiyle geri geldiği zaman mor kadife kutuda dünyanın en kusursuz su damlasından akma bir pırlanta küpe daha vardı; kutuyu öbür kutunun durduğu köşeye fırlattım. Uşak pişmanlıkla söylendi, ama beni yeniden Canavar'a götürmeye yeltenmedi. Gülümseyerek, "Efendim genç leydimi ata binmeye davet ediyor," dedi.

"Bu ne demek yani?"

Uşak dörtnala giden bir atın taklidini yaparak beni şaşırttı ve tonsuz olarak, "Dıgıdık! Dıgıdık! Ava gideceğiz!" dedi.

"Kaçarım, kente giderim."

"Yapmazsınız, siz onurlu bir insansınız, değil mi?"

Ellerini çırptı, hizmetçim klik diye bir ses çıkartarak yaşamı taklit etmeye döndü. İçinden çıktığı dolaba gitti ve sentetik kolunu uzatarak benim binici giysimi çıkardı. Çok uzun, hatta zalim Güney'e bu vahşi hacca zorlanmadan çok daha uzun zaman önce yitirdiğimiz, Petersburg'un dışındaki kır evinde bir sandığın içinde bıraktı-

ğım kendi binici giysimdi bu. Ya eski dadımın benim için diktiği giysimdi ya da sağ kol ağzındaki kayıp düğmeye varana kadar onun kusursuz bir kopyası. Eski giysiyi evirip çevirerek bir ipucu aradım. Sarayın içinde esen rüzgârlar kapıyı menteşelerinden sarsıyordu; kuzey rüzgârı binici giysimin içinden Avrupa'yı aşıp bana mı ulaşıyordu acaba? Evde ayının oğlu rüzgârları istediği yönden estirirdi. Ülkemin köknar ormanlarının ve buranın ortak noktası ne tür bir sihirdi acaba? Yoksa babamın başımın etini yediği şu deyişin doğruluğunu kabul etmem mi gerekiyordu: Yeterince paran varsa, her şey mümkündür.

Şaşkınlığımla karışık zevkimin farkına varan oda hizmetçim acele et dercesine göz kırptı sanki. Hizmetçim ceketimi bana doğru tuttuğunda sanki pek de istemeden içine kayarmış gibi yaptım, ama bu ölüm kokan yerden açık havaya çıkmak için çılgınca bir arzu duyuyordum, kavalyem Canavar'ın ta kendisi olsa bile.

Koridorun kapısı parlak günü içeri bıraktı; sabah olduğunu gördüm. Atlarımız eyerlenmiş ve gemlenmiş bizi beklemekteydiler; ahır arkadaşları samanların arasında gezinip birbirleriyle atların sessiz diliyle sohbet ederlerken bizim atlarımızın sabırsızca yer karolarına vurdukları nallarından kıvılcımlar çıkıyordu. Soğuktan korunmak için tüylerini kabartmış bir iki güvercin çalımla mısır koçanlarını gagalamaktaydılar. Buraya geldiğimiz küçük siyah kısrak beni görünce çın çın öten bir kişneme saldı, sesi ahırın buğulu havasında bir müzik kutusundan geliyormuşcasına yankılandı; beni kendisine binmeye çağırdığını biliyordum.

Atlara her zaman taptım, canlıların en soylularıdır, bilge gözlerinde kederli bir duyarlılık, yüksek toynaklarında akılcı ve kontrol altında tuttukları bir enerji vardır. Pırıl pırıl parlayan kara dostumu okşadım ve sevdim, o da selamıma yumuşak dudaklarıyla alnıma kondurduğu

bir öpücükle karşılık verdi. Duvarlara resmedilmiş atların toynaklarının *trompe d'oeil* bitkilerin arasında burnuyla yeri eşeleyen kabarık tüylü bir midillinin üzerinde sirk cambazlarına yaraşır kılığıyla uşak duruyordu. Canavar siyah kürklere sarınmış olarak gri renkli bir kısrağının üzerinde dimdik geldi, doğuştan bir binici değildi; seren direğine sarılmış bir gemici gibi atının yelesine yapışmıştı.

Soğuktu, sabah, insanın gözünün retinasına zarar veren keskin bir kış ışığıyla parlıyordu. Telaşlı bir rüzgâr bize eşlik ediyordu; maskeli devasa yaratık bu rüzgârı eğlenmek için kürk pelerininin içinden salmıştı sanki, rüzgâr atların yelesini uçuşturuyor ama alçak toprakların üzerine çökmüş olan pusu kaldırmıyordu.

Hüzünlü kış sepyasına ve kahverengilerine bürünmüş bir manzara uzanıyordu önümüzde, bataklık kasvetle geniş ırmağa kavuşuyordu, kötürüm bırakılmış söğüt gövdelerinin içinden arada sırada bir çaylak avutulması olanaksız bir çığlıkla havalanıyor, bir gövdenin üzerine çullanıyordu.

Üzerime derin bir tuhaflık çökmeye başladı.. İki eşlikçimin insanoğluyla hiçbir ilgilerinin olmadığını biliyordum, maymuna benzer efendi ve onun adına konuşan uşak; kıvrık pençeleri olan cadılarla işbirliği yapıyor, içine rüzgârları düğümlediği mendilleri açarak Fin sınırına doğru üfürüyordu. Babam insanlara özgü özensizliğiyle beni vahşi hayvanlara terk edene kadar itaat ettiğimden başka bir mantığın kurallarına göre yaşıyorlardı, biliyorum. Bu bilgi beni korkutuyordu gerçi ama, fazla değil... Genç bir kızdım, bâkireydim; insanlar tüm mantıksızlıklarıyla, beni tam anlamıyla kendileri gibi olmayanları reddettikleri bir mantıkla reddederlerdi. Beni çevreleyen kederli vahşilikte tek bir ruha rastlayamazdım elbette, çünkü biz altımız, hayvanlar ve binicileri, aramızda

tek bir ruh etmezdik zaten; dünyanın en iyi dinleri kategorik olarak canavarların ve kadınların iyi yürekli Tanrı cennetinin kapılarını açıp Havva'yı ve akrabalarını dışarıya postaladığında o incecik tözsüz maddeyle donanmadığını söylerler. Irmağın yakınındaki sazlıklara doğru at binerken özellikle metafizik olaylar üzerine spekülasyon yaptığımı idda edemesem de, kendi durumum üzerine, nasıl alınıp satıldığım, elden ele geçtiğim üzerine düşündüm. Benim için yanaklarımı pudralayan kukla kız geldi aklıma; benim payıma düşen de oyuncak yapımcısının ona bahşettiğine benzer taklit bir yaşamdan başka neydi ki?

Yine de solgun atının üzerinde bana Kubilay Han'ın at sırtında ava çıkan leoparlarını hatırlatan şu pençeli yaratığın gerçek doğası hakkında hiçbir fikrim yok.

Irmağın kıyısına geldik; o kadar genişti ki karşı kıyıyı göremiyorduk ve kış nedeniyle o kadar durgundu ki aktığı belli belirsiz seçilebiliyordu. Atlar başlarını eğip su içtiler. Uşak konuşmaya hazır, boğazını temizledi. Kesif bir mahremiyetin içindeydik, kış-çıplağı koşuşturmaların arasındaki bir molanın, sazlık bir çitin çok ötesindeydik.

"Ona kendinizi giysileriniz olmadan göstermezseniz..."

Elimde olmadan başımı hayır anlamında salladım.

"O zaman kendinizi efendimin çıplak görüntüsüne hazırlayın."

Görüşüm daralarak koskoca ırmak kenardaki çakıl taşlarının üzerine indirgendi. İç dinginliğim beni terk etti; paniğin kıyısına geldim, her neyse, onu görmeye dayanabileceğimi sanmıyordum. Kısrağım burnunu kaldırarak sanki bana cesaret vermek istermiş gibi dostlukla yüzüme baktı.

"Siz," dedi uşak, "bunu yapmak zorundasınız."

Ne kadar korkmuş olduğumu fark edince reddedebilirdim, ama başımı eğdim.

Kamışlar yaratığın kılık değişikliğinin ağır kokusunu taşıyan ani bir rüzgârla eğildiler. Uşak maskesini çıkartan efendisini gözlerimden gizlemek için peleriniyle perdeledi, atlar huzursuzlandılar.

Kaplan asla kuzunun dediğini yapmaz; karşılıklı olmayan hiçbir anlaşma tanımaz, kaplanla birlikte koşmayı öğrenmesi gereken kuzudur.

Büyük, kedimsi, sarımsı-kahverengi postu yanmış odun renginde şeritlerle çizgilenmiş vahşi bir görünüşü vardı. Kubbeli ağır başı o kadar korkunçtu ki saklaması gerekiyordu. Adaleleri çevik, çizgileri derindi. Gözlerinin yok edici hiddeti iki güneşi andırıyordu.

Muhteşem bir yaranın sancısıyla göğsüm parçalandı sanki.

Uşak öne doğru atılarak artık kızın görmüş olduğu efendisini örtmek istedi ama ben, "Hayır!" dedim. Kaplan bana bir zarar vermemek konusunda kendi vahşiliğiyle yaptığı anlaşmaya sadık, bir hanedana ait soylu bir hayvan gibi oturuyordu. Bir keresinde Petersburg'da Çar'ın hayvanat bahçesinde gördüğüm, uzak Kuzey'de sürdürdüğü tutsaklık nedeniyle gözlerinin altın meyvesinin feri kaçmış zavallı sefil yaratıkla kıyaslanamayacak kadar iriydi. Onda bana insanlığı anımsatan hiçbir şey yoktu.

Ona bir zarar vermeyeceğimi göstermek için ürpererek ceketimin düğmelerini açtım. Biraz sarsaktım, biraz da kızardım, çünkü ne de olsa gururlu bir kızdım ve beni hiçbir erkek çıplak görmemişti. Parmaklarıma tutukluk yaptıran ve ürpermeme neden olan utanç değil, gurur ve insanoğlunun zayıf, naif, kırılgan kalıbının görüntüsünün Canavar'ın bunca zamandır beklemekten sonsuza ermiş beklentilerini tatmin edemeyeceğine dair

duyduğum korkuydu. Rüzgâr çalıların arasından aceleyle geçti, ırmak çağıldadı, minik minik girdaplandı.

Mezar sessizliğine beyaz tenimi, kırmızı meme uçlarımı gösterdim ve atlar bana bakmak için başlarını çevirdiler, sanki bir kadının tensel doğasına kibar bir merak duyar gibiydiler. Sonra Canavar dev gibi başını eğdi, uşak elinin bir hareketiyle, "Yeter!" dedi, rüzgâr dindi ve her şey durdu.

Uşak önde midillisinin üzerinde, kaplan onun önünde, bir av köpeği misali koşarak uzaklaştılar, ben bir süre ırmak kıyısında yürüdüm. Yaşamımda ilk kez özgür olduğumu hissediyordum. Derken kış güneşi donuklaşmaya başladı, kararan gökten birkaç kar tanesi süzüldü. Atların yanına döndüğümde Canavar maskesini takmış, insan görünümüne bürünmüş gri kısrağına binmişti, uşağın elinde cansız bir su kuşu sallanıyor, atının terkisinden bir erkek karaca ölüsü sarkıyordu. Sessizce atıma bindim ve kar ağırlaşıp arkamızda bıraktığımız izleri örterken saraya döndük. Uşak beni eski hücreme değil, koltukların solgun pembe brokar kumaşlarla kaplı olduğu, bir cinin hazinesine yaraşır Doğu kilimleri serili, kristal şamdanların çıngırdadığı eski moda döşenmiş bir daireye götürdü. Boynuzlu şamdanlardaki mumlardan yayılan ışık özenli oda hizmetçimin elinde pudra allık ve aynasıyla hazır beklediği yeni tuvalet masamın üzerindeki pırlanta küpelerimde gökkuşakları çaktırıyordu. Mücevherlerimi kulağıma takmak için hizmetçimin elindeki aynayı alınca, ayna yine aynı sihirli oyunu oynadı, puslar içinde gördüğüm kendiminki değil, babamın yüzüydü; önce bana gülümsediğini sandım. Gülümsemesi katıksız hazdandı.

Evimizin oturma odasında beni kumarda kaybettiği masanın başında oturuyordu ve dev para desteleri saymakla meşguldü. Babamın koşulları değişmişti bile, sinekkaydı tıraşlıydı, saçlarını yeni kestirmiş, yepyeni şık

mı şık giysiler giymişti. Yanında bir buz kovası, elinde üzeri buz buğusu bir şampanya bardağı vardı. Besbelli Canavar göğüslerime bir göz atmasının bedelini sanki benim göstermek için ölüp bittiğim bir görüntü değilmiş gibi nakit ödemişti. Babamın eşyalarının toplanmış olduğunu gördüm, gitmeye hazırdı, beni böyle kolayca ardında bırakabiliyordu demek.

Masada parayla birlikte zarif bir el yazısıyla yazılmış bir not vardı. Açıkça okuyabiliyordum. "Genç hanımefendi hemen gelecek." Eline yeni geçirdiği gücü sömürmek suretiyle bir fahişeyle kurduğu hızlı bir ilişki mi? Hiç de değil. Tam o sırada uşak kapıyı çalarak sarayı istediğim zaman terk edebileceğimi söyledi, kolunda samur bir kürk vardı, benim kendi küçük şükranım, Canavar'ın beni sarıp sarmalayıp göndermeyi düşündüğü sabah armağanı.

Aynaya yeniden baktığımda babam yok olmuştu; tüm gördüğüm, zorlukla tanıdığım solgun, boş bakışlı bir kızdı. Uşak ilk fırsatta arkama bakmadan gideceğimden emin, kibarca arabayı ne zaman hazırlaması gerektiğini sordu, yüzü artık benim yüzümü yansıtmayan oda hizmetçimse hâlâ sevinçle salınıyordu öne arkaya. Ona kendi giysilerimi giydirecek, süsleyecek, babamın kızı rolünü üstlenmeye gönderecektim.

"Beni yalnız bırak!" dedim uşağa.

Artık kapıyı kilitlemesine gerek yoktu. Küpelerimi kulağıma taktım. Ağırdılar. Binici giysimi üzerimden sıyırdım, düştüğü yerde kaldı. Doğrulduğumda kollarım iki yanıma düştü. Çıplaklığa alışık değildim. Kendi tenime öylesine yabancıydım ki, giysilerimi çıkarmak bir tür kabuksuzluk anlamına geliyordu. Canavar kendisine vermeye hazırlandığıma kıyasla çok az şey istemişti benden: ama insanoğlu için çıplaklık cinsel organlarımızı incir yapraklarıyla gizlediğimizden beri hiç de doğal değil

aslında. Canavar insanın iğrenç addettiğini istemişti. Sanki derim yüzülüyormuş gibi vahşi bir acı hissettim, gülümseyen oda hizmetçisi kukla kendi taklit yaşamına direnerek kayıtsızlıkla havada asılı kalmıştı sanki; benim pazarlık aracı soğuk beyaz etimi soymamı izlerken gözlerinin kayıtsızlığı pazar yerinde sizi izleyenlerin varlığınızı algılamamasından fazla değildi.

Kuzey'i terk ettiğimden beri tüm yaşamım kuklanınkileri andırır kayıtsız bakışların altında geçmişti sanki.

Canavar'ın kusursuz gözyaşlarını saymazsak, kaskatı kesilmiştim.

Koridorlarda burgaçlanan rüzgârdan korunmak için ona geri vermem gereken kürklere sarındım. Uşak bana yol göstermese de inine nasıl gideceğimi biliyordum.

Deneme kabilinden kapısını çaldım, cevap gelmedi.

Derken rüzgâr koridorda döndüre döndüre uşağı getirdi. Biri çıplak olacaksa, herkesin çıplak olmasına karar vermiş olmalı ki üzerinde üniforması yoktu. İpeksi güve grisi bir kürkü, tüy gibi esnek parmakları, çikolata rengi ağzıyla dünyanın en zarif yaratığıydı. Sanki operaya gitmek için giyinmişim gibi bir parça geri çekilerek kürklerime ve mücevherlerime baktı, son derece incelikli bir törenle omuzlarımdaki pelerinleri aldı. Pelerinler küçük sert ayakları üzerinde merdivenlerden aşağı koşup gözden yiten kara, ciyak ciyak farelere dönüştüler.

Uşak önümde reverans yaparak beni Canavar'ın odasına soktu.

Mor renkli kaftan, maske, peruk, her kolunda bir eldiven duran iskemlenin üzerindeydi.

Görüntüsünün boş yuvası onun için hazırdı, ama o bu yuvayı terk etmişti sanki. Havada kürk ve çiş kokusu vardı; tütsü kabı parçalara ayrılmış, yerde yatıyordu. Sönmüş ateşten oraya buraya yarı yanmış odun parçaları savrulmuştu. Şömine rafının üzerinde kendi eriyiğine

yapışıp ayakta duran mumun alevi kaplanın göz kapaklarının üzerinde iki ince dilimdi.

Volta atıp duruyordu, durmadan volta atıyordu; yürüdükçe kalın, ağır kuyruğu seğiriyor, kanlı ve çıkık elmacık kemiklerinin içindeki tutsaklığını çoğaltıyordu.

Gelip kapabilirdi insanı.

Çocukluk korkuları ete kemiğe bürünmüştü; korkuların en eskisi, en ilkeli, yenilip yutulmak korkusu. Canavar ve etli elmacık kemikleri ve ben, zayıf, titrek, ham, kendi bedenimin içinde bir sunu gibi yaklaşıyordum ona, iştahının beni yok etmemesi gereken barışçıl bir krallığın anahtarını andırıyordum.

Taş gibi hareketsizdi, o benden, benim ondan korktuğumdan çok daha fazla korkuyordu.

Islak samanların üzerinde durdum, elimi uzattım. Altın gözlerinin çekim alanındaydım şimdi. Boğazından gelen bir ses çıkardı, ön ayaklarının üzerine çöktü, kükredi, bana kırmızı gırtlağını, sarı dişlerini gösterdi. Asla kımıldamadım. Korkumun kokusunu almak ister gibi havayı kokladı. Alamadı.

Ağır, parlak kütlesiyle yavaş yavaş bana doğru ilerlemeye başladı.

Dünyayı döndüren bir düzeneğin çalışmasını andırır bir titreşim doldurdu odayı; mırlamaya başlamıştı.

Mırıltısının tatlı gök gürültüleri eski duvarları sarstı, panjurlar parçalalana kadar pencereleri dövdü ve sonunda karlı ay ışığına geçit verdi, odanın içine düşsün diye. Çatıdaki kiremitler uçtu, onların aşağıdaki avluya düştüklerini duydum. Mırlamasının titreşimleri evin temellerini sarstı ve duvarlar dans etmeye başladı. "Yıkılacak, her şey parçalanacak, ayrışacak," diye düşündüm.

Bana yaklaştı, yaklaştı, başının sert kadifesini elimin altında duydum ve derken zımpara gibi bir dil, "Tenimi yalayacak!"

Dilinin her değişi derimi yüzdü, bu dünyadaki bir yaşamın tüm derilerini yüzdü ve ardında uzamakta olan pırıl pırıl bir kürk bıraktı. Küpelerim yeniden su damlalarına dönüşerek omuzlarımdan aşağı süzüldüler. Silkelendim, damlaları güzelim kürkümden silktim.

ÇİZMELİ KEDİ

Figaro oraya; Figaro buraya. Sana söylüyorum! Figaro aşağı, Figaro yukarı ve –ah! Tanrım ben yani bu küçük Figaro, canı istediği zaman leydimin yatak odasına süzülebilir, bilmiyor musunuz o bir dünya kedisi, kozmopolit, incelikli; bayanın ne zaman en çok tüylü bir dosta ihtiyacı olduğunu söyleyebilir. Dünyada hangi leydi tutkulu ama *toujours* gizemli bir sarmanın yanaşmalarına hayır diyebilir. (Tüylerine değen en hafif bir soluğun esintisinde kapanan, leydinin kendi gözleri değilse elbette, şimdi dinleyeceğiniz gibi.)

Bir erkek; asil, tarçın renkli bir erkek ve bundan gurur duyuyor. Turuncu ve kızıla çalan portakal renkli tüy-

leriyle karşıtlık yaratarak göz alan ince, beyaz yakalığından gurur duyuyor. Kuş gözü gibi gözlerinden duyarlı bıyıklarından daha fazla gurur duyuyor ve kimileri ince, ezgili sesinden de gurur duyduğunu söylüyorlar. Bergamo'nun üzerinde yükselen ayı görüp de şarkı söylemeye başladığı zaman, sesinin tınısı tüm camları kırar. Kasabadan kasabaya gezip meydanlarda şarkı söyleyen şu paçavralar içindeki serseriler boğuk sesli, velveleli korolarını kurup çığırdıklarında bozuk paralarla ödüllendiriliyorsa, o zaman saygıdeğer vatandaşlar beni suların en tazeleriyle, eh, anca çürümeye yüz tutan sebze ve meyvelerle ya da arada bir de olsa terlik, ayakkabı ve botlarla ödüllendirmekte özgürler elbette.

Peki, benim kaliteli, parlak deriden çizmelerimi gördünüz mü? Genç bir süvari onurlandırdı beni bu çizmelerle, ay yüreğim kadar büyük yükseldiğinde ona taze bir *obligado*'yla eşlik etme gereğini duydum ve hooop! İlk çizme geldi, hemen kenara kaçtım -ve ikincisi de geldi. Kedi gezintiye çıktığı zaman çizmelerinin topukları yer karolarının üzerinde kastanyetler gibi çın çın ötüyor, şarkıları Flemenko'yu andırıyor, çünkü her kedide bir İspanyol dokunuşu vardır ama Pisi yiğit, adeleli, doğal Fransızca'sını cilalamayı tercih ediyor, çünkü Fransızca bir kedinin mırlayabileceği tek dildir.

"Merrrrrrrrrrrrrrci!"

Yeni çizmelerimi baldırlarımda biten beyaz çoraplarımın üzerine çekiyorum. Ay ışığında kunduralarının bu yeni kullanımını izleyen genç süvari, "Hey pisi pisi! Buraya gel," diyor.

"Emrinizdeyim bayım!"

"Buraya, balkonuma, genç pisi pisi."

Ben binaya tırmanırken pijamalarının içinde balkondan sarkıyor ve cesaret vermeye çalışıyor, ön patimi melek kanatlı bir çocuk başının buklelerine basarken ar-

ka patimi sıvadan yapılma bir çelenge atıyorum ve hop, sağ ön pati bir su perisinin göğüs ucuna ve sol pati biraz aşağı, Şeytan işi bunlar. Sorun değil elbette, bir kez nasıl yapılacağını bilince, rokoko hiç sorun değil, cambazlık mı, kediler ne için var ki? Pisi bir şarap bardağını şerefe kaldırırken ters parende atabilir ve *tek bir damlasını bile dökmez.*

Bunu söylemekten utanıyorum ama havada, yüksekte, altta güvenlik ağı olmaksızın üçlü ölüm parendesini denemedim bile, ikiliyi alkışlar arasında sık sık yaparım kuşkunuz olmasın.

"İlgimi çektin," dedi genç adam, penceresinin pervazına vardım ve asaletle diz çöktüm, yani başımı indirdim ve kuyruğumu havaya diktim, böylece dostlukla çenemin altını okşamasını kolaylaştırırken istemeden de olsa, doğal gülümsememi bedavadan bir armağan olarak ona sundum.

Sefil bir sokak kedisinden kabarık yastıklardan inmeyen kibirli mi kibirli kar beyazı asil bir dişiye kadar hepimiz yüzümüze resmedilmiş olan bu gülümsemeyi sunarız; ister keyfimiz yerinde olsun, ister olmasın, bu sakin, *cool*, belli belirsiz Mona Lisa gülümseyişi yüzümüze yapışmıştır. Demek ki tüm kediler bir anlamda politikacıyız, gülümsüyoruz, durmadan gülümsüyoruz ve sonunda insanlar bizim kötücül yaratıklar olduğumuza kanaat getiriyorlar; ama şunu belirtmeliyim ki bu genç adamın kendisi de bir gülümser.

"Bir sandviç," dedi, "belki bir bardak da viski."

Evi bir fakirhaneydi ama adam yakışıklıydı, gece bonesi kafasında *déshabillé* durumdayken bile derli toplu, kibar *dandy* bir hal ve tavır içindeydi. İşte kim olduğunu bilen biri diye düşündüm; geceliğiyle bile görünüşüne dikkat eden biri insanı gündüz giysileri içindeyken asla hayal kırıklığına uğratmaz. Ve leziz biftekli sandviçler;

içkiyi severim çünkü yaşama, fareleri uzak tutması gereken bir şarap mahzeni kedisi olarak gözlerimi açtım, ama dış dünya zevklerimi mahzen fareleriyle yetinemeyecek kadar inceltti doğrusu.

Peki, ya bu gece yarısı iş görüşmesine ne demeli? Anında beyefendinin uşağı olarak işe alındım; oda hizmetçisi ve ara sıra beden hizmetlisi, her şanlı subayın sık sık başına gelir bu, paralar suyunu çekince o geceleri şiltesini tırmalarken sadık pisi pisisi de koynuna kıvrılıp gecelerini ısıtır. Boş bulunup da patilerimin esnekliğini denemek için göğüs uçlarını tırnaklamam hoşuna gittiğinde, bunun tek nedeni saf sevgi ve arzudur, o anda bir "Ohhh!" der ve bu davranışı, bir oda hizmetçisinin boş bulunup da azize ruhlu annesiyle dua kitabını okumakta olan genç kıza bir aşk mektubu uzatmasına benzer doğrusu. Arada bir yerine getirdiğim bir görev, bana minnet duyar.

Şimdi anlatacağım gibi başına talih kuşu kondu.

Pisi çizmelerine ve görevine aynı anda sahip oldu, şunu da söylemeliyim ki efendimle aramda pek çok ortak nokta var, o da Şeytan kadar kibirli, bir bâkire gibi alıngan, meyan kökü gibi tatlı, şehvetli, çakal gibi kurnaz.

Zor zamanlarda kahvaltı için çarşıda şöyle bir işe çıkarım, bir portakal, bir somun ekmek, bir ringa balığı, asla aç kalmayız. Pisi kumar salonlarında da efendisine hizmet eder, kucaktan kucağa dolaşarak kartlara şöyle bir göz atıverir. Bir kedi zarın üzerine de atlayabilir hem, fare sanmıştır zavallıcık, nereden bilsin, cezalandırılınca sırtını kambur yapıp, kuyruğunu kısar, bir köşeye pusar, zarın ilk durumda nasıl düştüğü kimin umurunda ki?

Tüm bunların yanı sıra... nasıl desem... yiyecek lokma bulamayınca daha az centilmence numaralarımız da var elbette. Ben İspanyol danslarımı yaparken o elinde şapkası, insanların arasına dalar, *olé!* Ama sevgi ve sadakatimi böylesi bir teste tabi tutması için dolabın süvarimin

arkası kadar tamtakır kuru bakır olması gerekir; kıçındaki donunu rehin verecek kadar düştüğünü bilirim.

İşte, efendiyle pisi pisi arasında her şey böyle güllük gülistanlık ve tereyağından kıl çeker gibi kolaydı, ta ki bir gün efendi âşık olana kadar.

"Aklım başımda değil, Pisi!"

Gusül abdestimi alıyor, kedilere özgü hijyenik bir bütünlük içinde kıç deliğimi yalıyordum, bir bacağımı jambon butu gibi havaya dikmiştim. Sessiz kalmayı seçtim, aşk mı? manastırların bâkir arka bahçelerini kat ettiğim, uğruna kentin her kerhanesinin camından içeri süzüldüğüm ve her türlü serseriliği ardına koymayan efendimin aşk neyine Allah aşkına!

"Ve o. Kulede bir prenses. Rapunzel kadar güzel ve mesafeli, zincirlere vurulmuş, başında bir ejderha nöbette."

Başımı mahrem yerlerimden kaldırarak alaycı gülümsememi yüzüne diktim, şu nağmelere bak, kuş gibi şakıyabilirim bunun için diye düşündüm.

Sarı bakışlarım cesaretini kırdığından, "Tüm kediler alaycıdır," dedi.

Onu çeken işin tehlikesiydi.

Günbatımının en yumuşak saatinde bir saat, yalnızca bir saat pencerede oturan bir hanımcık vardı. Pencereler örttüğü için hatlarını ancak seçebilirdin, kutsal bir resme benzerdi, *piazza*'daki dükkânların kapanmasını, gecenin inmesini izlerdi. Bergamo'da daha yalıtılmış bir kız yoktu elbette, pazarları siyahlara bürünüp, yüzünü siyah bir peçeyle örterek ayine gitmesine izin verilirdi yalnızca. Eşlikçisi cenaze kaldırıcısı suratlı, gaddar bir yaşlı kadındı.

Peki, efendim bu gizli yüzü nasıl gördü; Pisi'den başka kim böyle bir şeyi gün ışığına çıkarabilir ki?

Bir gece geç, çok geç bir vakitte kumarhanelerden dönerken şaşırarak, aslında sabahın çok erken vakti olduğunu keşfettik. Onun cepleri gümüş, midelerimiz şampanya doluydu, Şans Kraliçesi bizimle oturmuştu ve ruh halimiz aydınlıktı. Kış ve soğuk hava. Biz tanrısızlar henüz eve dönerken insanlar minik fenerleriyle kilise yollarına düzülmüşlerdi bile.

Cenaze aracı gibi siyah bir yelkenli gören Pisi şampanya kabarcıklarının minik minik patladığı beyniyle yanaşmaya karar verir. Yampiri yampiri kara yelkenin yanına giderek sarman kürkünü baldırlarına sürter, hangi hanımefendi küçük bir kedinin gösterdiği böyle bir ilgiyi yanlış anlar ki (anlıyoruz ki bu bayan, "Aaaahhh!" dedi). Arabistan rayihalı beyaz bir el kara kumaştan uzanarak kedinin kulaklarının arasını, tam da o en duyarlı noktayı okşar. Pisi mırıl mırıl bir mırıltı salar, sevinçle zıplar, iki arka ayağının üzerine kalkarak maskaralık yapar, kadın bu numaraları görünce güler ve peçesi yana kayar. Kedi yukarıya doğru bir göz atınca şafağın ilk kızıllığında Bektaşi taşı bir lambanın aydınlığını görür: Kadının yüzü.

Ve kadın gülümser.

Bir an, yalnızca o an bir mayıs sabahında olduğunuzu sanabilirdiniz.

İhtiyar cadı ağzında tek bir diş, hırlayıp homurdanarak, "Gel buraya, gel, o uğursuz hayvanla oynaşma!" diye söylenir.

Peçe kapanır, yine gece, yine soğuk, yine karanlık.

O yüzü gören yalnızca ben değildim, efendim de o gülüşün kalbini çaldığını söyledi.

Aşk.

Ben yanıbaşında oturup yüzümü yalar ve göğüslüğümü parlatırken o iyi yürekli eşler, vazifeşinas kızlar, sokaklara tezgâhlarını kurup erzak satan pembe tenli köylü kızları, yatakları toplayan oda hizmetçileri ve aklınıza

kim gelirse, herkesi köşeye sıkıştırdı. Vali'nin karısı efendim için pırlantalarını satarken, Noter'in karısı bile uçkurunu çözdü, hele daha on altı yaşına basmamış kızının gevşek örgülerini sallayap yatağa, aralarına dalışını düşünmek hâlâ yüzümü kızartıyor. Ne olursa olsun efendimin, Senyor Panteleone'nin karısı ayinden çıkıp da, onun için olmasa bile peçesini sıyırıp yüzünü gösterene kadar "aşk" sözcüğünü ağzına aldığını duymadım.

Şimdi aşk hastası; ahırlarda kalpsiz dolaşmıyoruz artık, oyun kâğıtlarını eline almıyor, yeni edindiği bu ağlamalı sızlamalı bekârlığı esnasında eskisi gibi kendine mefta oda hizmetçisinin eteğini kaldırmıyor, bu nedenle bulaşık suyuna benzer çorbamız sofranın üzerinde küfleniyor, pislik içinde çarşaflarımız değiştirilmiyor ve şu eksik etek bizden öyle bir hırsını alıyor ki, duvar kâğıtlarını bile söküyor öfkesinden.

Daha önce dinle ilgisi alakası yoktu, ama yemin ederim ki artık pazar günleri için yaşıyor. Cumartesi akşamları yıkanıyor, kulaklarının arkasını bile yıkıyor, üniformasını ütüleyip sanki giymeye hakkı varmış gibi giyiyor, parfümler sürünüyor. Kilisenin çanını kaçırma korkusuyla aksıra tıksıra yatağında dönüp dururken uykuya bile teslim olmuyor. Sonra sabah ayazında içinde olağanüstü bir inci bulunan istiridyenin peşine düşen balıkçı gibi şekilsiz kara kumaşın peşinde meydanda sürünüyor; nasıl hem bu kadar âşık hem de bu kadar göze batmaz olunabilir, anlamıyorum. Ama öyle olmalı, çünkü yaşlı cadı arada bir homurdanarak çevrede bir kedi olmalı diyor ve hepsi bu.

Kilisede küçükhanımın ardındaki sıraya oturuyor ve arada bir giysisinin kumaşını elliyor; herkes diz çöktüğünde onun duayla falan ilgisi var sanmayın, ibadet ettiği şey önündeki kadın çünkü. Sonra yatma zamanı gele-

ne dek hayaller arasında sessiz sedasız oturuyor. Nasıl da eğlenceli bir yoldaş benim için, değil mi?

Yemek de yemiyor artık. Hanın mutfağından tarhun rayihali taptaze nefis bir bıldırcın çaldım ama elini bile sürmedi, ben de kemiklerine kadar yalayıp yutarak hepsini mideye indirdim. Yemekten sonra tuvaletimi yaparken şunları düşündüm: bir, işini ihmal ederek ikimizin de mahvına neden olacak; iki, en kötü takıntı tatmin edilmemiş tutkudur. Efendimi kadının yatak odasına sokar ve zambak beyazı teninde tatmin bulmasını sağlarsam, iki güneş arası bir yağmur gibi her şey normale dönecek ve eskisi gibi olacak.

Efendi ve Pisi yine ayrılmaz ikili olacaklar.

Şu anda bayım, ikili mikili değiliz!

Şu Senyor Panteleone, uşak olarak kocakarı ve kanlı canlı, ara sıra sohbet ettiğim bir mutfak tekirinden başkasına iş vermiyor. Tekirim, onun ensesini dişlerimin arasına sıkıca kıstırıp çizgili kasıklarımdan şu alışıldık kutlamayı sunduğumda yeniden soluk alabildiği zaman ihtiyarın delinin teki olduğunu ve kendisine yalnızca fareler adına katlandığını, genç hanımın ise yumuşacık bir yüreği olduğunu ve ara sıra kendisi için tavuk göğüsleri çaldığını, kocakarı-ejderha kâhyadan gizlice kendisini arada bir odasına alıp ipek yastıkların ve işlemeli eldivenlerin arasında oynadığını, ikisinin bir arada Sindirella ve balodaki tüm kızlardan daha fazla eğlendiklerini söyledi.

Zavallı genç hanım kel, patlak gözlü, topal, cimri, göbekli, romatizmalı ve iktidarsız olduğu için bayrağı hep yarı çekili kıskanç, yaşlı zorbayla çok genç evlenmiş –adam her türlü kızışmaya ket vurmak için elinden geleni ardına koymuyormuş, ki genç karısı ondan alamadığını başkasından hiç alamasın.

"O zaman ihtiyarı atlatacak bir numara çevirmeye ne dersin, hazinem?"

Bunun için en iyi zaman ihtiyar cimrinin karısının yakasını ve sayım odasını bırakıp tarlalara, zavallı açlıktan nefesi kokan çiftçilerden para toplamaya gittiği zamanmış. Kızcağız yalnız kalıyor –yaşlı acuzeyi saymazsak, o kadar çok parmaklığın ve kilidin ardındaki inanamazsın, ama yalnız.

Aha! Bu işte en büyük maninin kocakarı olduğu ortaya çıktı; demir göğüslü, bakır kıçlı, yeminli erkek düşmanı, altmış bilmem kaç acı kış ömürlü bu karı bir kedinin kılını gördüğü anda titriyor, bağırıyor, ani bir nöbete tutuluyormuş. Ne Pisi ne de benim tekirim alışıldık baştan çıkarma numaralarını *buna* yedirebiliriz. Ama ah! Sevgilim, benim deham böyle meydan okumalar karşısında nasıl da parlayıverir... böylece konuşmamızın en tatlı kısmını kömürlüğün deliğinin tozlu rahatlığında sona erdirdik ve bana en azından elinde geleni yapacağına söz verdi, ona bir mektup ulaştırabilirsem, o da bunu ulaşılması imkânsız olan öbür dişiye ulaştıracaktı, ama her şeye karşın çizmelerim biraz keyfini bozdu tabii.

Benim çükümden kömür tozunu yalayıp temizlediğim esnada efendim de mektubunu yazdı, tam üç saat! Yarım tomar kâğıt harcayıp tapınmasının gücüyle beş kalem ucu kırdı. "Yüreğim için huzur yok artık; güzelliğinin tiranlığında bir köleyim, ve güneşinin ışınları gözlerimi kamaştırırken, fırtınalarımın dinmesi de mümkün değil." Bu yatak örtüleinin arasında yuvarlanmak için en emin yol olmadığı gibi, kızın yatağında bir ahmak da var zaten!

"İçten konuşmamı isterseniz, beyim," diye atıldım sonunda. "Tüm iyi kadınların kabul ettiği tek misyonerce yol, onu deliğinin senin kurtuluşun olduğuna inandırmaktır, işte o zaman o kadın senin olacaktır."

"Fikrini istediğim zaman sorarım, Pisi," dedi bir zamanların kendini beğenmişi. En azından on sayfa tutardı ünvanları. Sefih, günahkâr, kumarbaz, paralı asker, küçükhanımın yüzünde erdeme bir göz attığında yıkım ve harabiyet yolundaydı... meleğinin yüzü, süvariyi yitimden koruyacak iyi yürekli melek.

Döktürdüğü şu şahasere bak!

Tekir arkadaşım, "Mektubuna döktüğü gözyaşlarını görsen!" dedi, "Oh Teko!" diye hıçkırmış, ona "Teko" dermiş, "böyle bir tahribat yaratmak değildi amacım, çizmeli bir kedi görünce gülümsemiştim!" Mektubunu yüreğinin yanına koyarak lanet okumuş, bizimkinin ettiği yeminler iyi yürekli olduğunu gösteriyormuş, ama kızımız onun yanında olamayacak kadar erdeme âşıkmış. Duyarlı bir kız olduğunu da eklemeden edememiş, bizimki belki de tepeler kadar yaşlı ve günah kadar çirkinmiş!

Hanım bir oradaki bir buradaki Figaro'yla kısa duyarlı bir not gönderdi; bir cevap veriyordu evet, ama söz sayılmayacak bir tonda. Hem bu insana bir göz bile atamayacak olduktan sonra, tutkusunu nasıl paylaşabilirdi ki?

Bizimki kızın mektubunu bir, iki, bin kez öptü. Beni görmek zorunda! Ona bu gece serenat yapacağım!

Akşam inince dört nala *piazza*'ya gittik. Bizimki eski bir gitar almak için kılıcını rehine verdi ve altın sırmalı üniforma ceketini feda ederek bir tür şarlatan giysisine büründü, meydanı arşınlayan Pierrot, ay çarpmış şaşkın, aşk budalası salak; zavallı yüreğinin ne kadar yaralı olduğunu göstermek amacıyla hasta bir görünüme bürünmek için yüzüne beyaz pudra bile sürdü şapşal.

İşte orada, çevresi bulutlarla sarılı akşam yıldızı; ama meydandaki tüm bu arabalar, ahırlara girilip çıkarken çıkan gürültü patırtı, ballad şarkıcılarının ulumaları, gelecekten haber veren kâhinlerin söylevleri, çığlık çığlığa oğlanlar arasında bizimkinin yüreğini sevgilisine açması

hiç de kolay değildi. "Ah! Sevgilim benim," orada, katedralin ardında göğe asılı sahne dekoru gibi kusursuz yeni ayla mesafenin tam yarısında ve o da bir o kadar tatlı.

Onu duyuyor mu?

Hiç belli değil.

Onu görüyor mu?

Bakmıyor bile.

"Yukarı git Pisi, bana bakmasını söyle!"

Rokoko işten bile değilse şu iffetli, zevkli, erken Yunan stili bina zamanında benden çok daha iyi kediler tarafından tırmanılmıştır kesin. Yunan stiline gelince esneklik bir işe yaramaz. Bu işe kalkışmak için cesaret toplamak bile bir gün alır ve ilk kat ağır, dolgun göğüslü, meme uçları olan dev gibi bir kadın heykeli tarafından onurlandırılmış olsa da, Dorik sütunlar pek kolay lokma değildir. İnanın bana. Değerli tekirimin üzerimdeki su oluğuna tüneyip bana cesaret verdiğini görmeseydim, ipin üzerindeki Harlequin misali küçükhanımın pencere pervazına yapılması gereken sıçrayışı, yani uçuşu ben, bendeniz bile cesaretimi yitirir, yapamazdım.

"Aman Tanrım!" dedi hanımım ve atıldı. Ah! Duygusal yaratık, "Çizmeli kedi!"

Eğilerek asil bir selam verdim. Homurtu ve söylenme duymamak ne şans! Peki, ama kocakarı nerede? Suç ortağım telaşa kapıldı birden, kaybedecek bir an bile yoktu.

"Çaktırma!" dedim genç bayana, "aşağıda pusuya yatmış olan, şu beyaz giysili geniş şapkalı, sana küçük bir gece şarkısı söyleyecek."

Yatak odası kapısı açıldı ve eyvah! Pisi havada uçtu, gizlilik iyidir. Ben de gizlendim, her ikisinin de güzel gözlerinden esin alarak çizmeli ya da değil, hiçbir kedinin yapmadığını yaptım üçlü ölüm atlayışı!

Üç kattan yere düşüş; büyük bir iniş.

İnişim ne kadar az şeyi rüzgârlandırdı ki gururluyum bunu söylerken, dört ayağımın üzerine kondum ve Teko çıldırdı sanki, yaşasın! Ama efendim başarıma tanık oldu mu? Oldu mu? Kıçım! Ben ona doğru giderken o eski mandolinini akort edip yeni bir şarkıya başladı.

Normal şartlar altında sesisin benimki gibi kuşları büyüleyeceğini söyleyebileceğim aklıma bile gelmezdi ama; meydandaki telaş bir an için dindi, evlerine dönen seyyar satıcılar kulak kabartmak için arabalarını durdurdular, sokak kızları ona doğru dönerken yüzlerindeki zoraki gülümseme silindi, hatta daha yaşlıca olanlar ağladılar.

Çatının üzerindeki tekirim, kulak kesil! Tüm gücümle biliyorum ki, sahibimin sesinde benim yüreğim var!

Ve küçükhanım bakışlarını indirip bir zamanlar bana gülümsediği gibi gülümseyiverdi.

Ve *bam!* Müsamahasız bir el kapattı kepengi. Sanki tüm çiçekçilerin tüm sepetlerindeki tüm menekşeler aynı anda boyunlarını büküp soldular; bahar yarı yolunda durdu ve bu kez hiç gelmeyebilirmiş gibi, şarkı sırasında sihirli biçimde kesiliveren meydandaki koşuşturma ve ticaret, aşkın yitiminin haşin çığlığıyla yeniden başladı...

Zorlukla hayallerdan sıyrılıp kirli çarşaflara ve onun için çalabildiğim ana yemeğimiz peynir ekmeğe dönüyoruz, ama bu zavallı ruh en azından biraz iştahlı bugün, en azından kız dünyada olduğunu biliyor ve ölümlülerin en çirkini de değil; o korkunç sabahtan beri ilk kez deliksiz uyuyor. Ama Pisi'nin gözüne pek uyku girecek gibi değil o gece, meydanda bir gece yarısı turu atıp, konuşma başka konulara kaymadan tekir arkadaşının ocağın külleri arasında bulduğu morinadan bir lokma alıyor.

"Fareler!" diyor tekir, "ve çıkar şu çizmelerini utanmaz serseri; on puntoluk topukların göbeğimin altındaki yumuşak derimi tahrip ediyor!"

Biraz kendimizi topladıktan sonra ona "fareler"den kastının ne olduğunu soruyorum ve bana planını açıklıyor. Efendim fare avcısı kılığına girecek, ben de onun gezer sarman, fare tuzağı. İhtiyar bunak kiralarını toplamaya gittiği zaman küçükhanımın yatak odasındaki fareleri avlayacağız, cadalozun kedilerden daha çok korktuğu bir şey varsa farelermiş ve son fare de yok edilene kadar bir dolapta gizlenecekmiş. Ah bu tekir! Ustura gibi keskin! Boynuna birkaç sevgi dolu pati darbesi indirip dehasını kutluyorum ve ev yolunu tutuyorum, kahvaltı zamanı geldi; her yere yeten Pisi, bir orada, bir burada, sizin Figaro'nuz kim?

Sahibim fare oyununu pek beğeniyor, "Ama ya fareler? Onlar eve nasıl girecekler?" diye soruyor.

"Ondan kolay ne var beyim? Suç ortağım, akıllı *subret* küllerin arasında yaşıyor ve genç hanımının mutluluğu için pek çok ölü ve ölmekte olan fareyi çoktan genç kızın ve sahibinin yatağının altında biriktirmeye başladı bile. Bay Panteleone yarın yola düzülür düzülmez fareler ortyşa çıkacak ve şans eseri tam aşağıda meydanda iş isteyen bir fare avcısı olacak! Cadaloz kocakarı ne kediye ne de fareye tahammül edebildiğinden avcıya eşlik edecek genç hanımım olacak; acımasız fare avcısı zatı alinizden başkası değilken ben de bu istilâ sırasında yanınızda yer alacağım.

"Bir kez kapağı yatak odasına atınca beyim, ne yapacağınızı bilemezseniz, ben size yardım *edemem*."

"Düşüncelerini kendine sakla Pisi!"

Görüyorum ki bazı şeyler şakadan muaf.

Ertesi sabahın saat beşinde sevimli bayanın hantal kocasının bir patates çuvalı gibi atına atlayıp kiralarının peşine düşmesini gözlerimle izliyorum. Tabelamızı hazırladık bile: BAY ÖFKELİ, FARELERİN YAŞAYAN ÖLÜMÜ; kapıcıdan ödünç aldığı meşinlerin içinde ve takma

bıyığıyla ben bile zor tanıyorum efendimi. Hizmetçi kızı birkaç öpücükle yağlıyor; zavallı hayal kırıklığına uğramışım benim, aşk utanma nedir bilmez, önümüzde hizmetçinin sağladığı bir yığın fare kapanıyle meydana varıp kepenkleri kapalı bir pencerenin önüne mevzileniyoruz, ne iş yaptığımızın göstergesi bu. Pisi iğrenç mahlûkatları mahvetmeye yemin etmiş bir düşmanın mütevazı ama kararlı bakışlarıyla kapan yığınının üzerine tünüyorum.

On beş dakikadan fazla beklemeden fare salgınına uğramış Bergamolular çevremizi kuşatıyor, onları bize iş vermemelerine ikna etmek hiç de kolay değilken bir çığlıkla genç kızın evinin ön kapısı açılıyor. Mahvolmuş cadaloz Bay Öfkeli'nin boynuna atılarak onu bulduğu için ne kadar şanslı olduğunu haykırıyor! Beni görür görmez cesaret toplamak için soluyor, gözleri ardına kadar açık ve burun delikleri öfkeden kabarmış, içerideki sahneyi unutmamaya çalışıyor, *rattus domesticus* yatağında ölmüş, daha da kötüsü hanımının yatağının altında!

Böylece Bay Öfkeli ve kuşkulu Pisi tanrıçaların en kutsalının tapınağına dalıyorlar. Evdeki varlığımız genizden bir haykırışla ev sahibesine bildiriliyor. *Attishhoooo!!!*

Bol satenden bir gündüz giysisi içinde tatlı ve hoş görünen ev sahibemiz çizmelerimin bir yorum yapmak için topuk döğmesine atlarken birden yaptığını anlayıp kendini toparlıyor ama cadaloz, "Ben bu kediyi daha önce görmedim mi?" diye sormaktan fazlasını yapacak durumda değil.

"İmkânsız," diyor efendim, "dün benimle beraber Milano'dan geldi."

Bununla yetinmek zorunda.

Tekirim fareleri basamaklara sıralamış, cadalozun odasını fare morguna çevirirken Leydi'nin odasında da-

ha canlı bir uygulamayı seçmiş. Avlarının kimisini öldürmemiş ama sakat bırakmış, büyük bir siyah canavar Türk kiliminin üzerinde bize doğru ilerliyor, Pisi atla! Çığlıklar ve homurtular arasında, ki sizi temin edebilirim, bu cadalozun henüz iyi hali, hanımım gerçekten takdire şayan bir davranış sergiliyor ve son derece soğukkanlı davranıyor, zeki bir genç kadın ne de olsa, belki de oyunumuzun kokusunu aldı.

Efendim emekleyerek kızın yatağın altına giriyor.

"Aman Tanrım!" diye çığlığı basıyor, "Yer kaplamalarının arasında profesyonel kariyerim süresince gördüğüm en büyük fare deliği mevcut! Delikte dışarı fırlamaya hazır bir siyah fare ordusu toplanmış bile! Silahlara!"

Ancak kocakarı tüm korkusuna rağmen efendimi ve beni farelerle başbaşa bırakmamaya kararlı; gözünü masanın üzerinde duran ters dönmüş gümüş bir saç fırçasına dikmiş, mercan bir tesbih; huzursuzlanıyor, kıpırdanıyor, kaşınıyor, söyleniyor; hanımım pandomimimiz gittikçe dozunu artırırken ona dönüp, "Ben burada kalıp Bay Öfkeli'nin ıvır zıvırımı yürütmemesine göz kulak olurum., siz gidip bir fincan sıcak çayla kendinizi toplayın ve ben çağırana kadar da gelmeyin," diyor.

Cadaloz odadan çıkıyor, ok gibi hızlı ve *La Bella* kapıyı üzerine kilitleyip yumuşacık gülüyor, yaramaz bir gülüş bu.

Dizlerindeki tozu silkeleyen Bay Öfkeli yavaşça ayağa kalkıyor, sahte bıyığını çıkartıyor; bu âşıkların, âşık olmaları gerek, başka yolu yok, hezeyanlı ilk birleşmelerine hiçbir fars öğesi katışmamalı. (Zavallı ruh, elleri nasıl da titriyor!)

Kusursuza alışkın olan ben, türümün felin çıplaklığı, âşıkların teninde kendini gösteren ruhu gizlemez; insanoğlunun arzunun varlığında kendini sarıp sarmaladığı paçavralardan kurtulmak konusundaki çekincesi bana

hep dokunmuştur. Başta bu ikisi de birbirlerine gülümsediler, "Burada olman ne tuhaf," demek ister gibi, sıcak bir hoşgeldin konusunda kararsız, kazık gibiydiler. Yanılıyor muyum, yoksa sahibimin gözünün kıyısında bir damla yaş mı var? Peki, ötekine doğru ilk adımı kim atacak? Neden o, yani kadın, iki cins arasında bedenlerin tatlı müziğine daha iyi ayarlıdır? (Üç kuruşa beş düşünce gerçekten de. Acaba bu akıllı ciddi kadın, *négligé*, tüm bu gösteriyi onun elini öpmek için düzenlediğini mi sanıyor?) ama, sonra –ah, ne tatlı bir yüz kızarması bu! Geri adım atıyor; Eros'un bu sarabantında öne iki adım atma sırası erkekte şimdi.

Biraz daha hızlı dans etmelerini isterdim; cadaloz spazmlarından kurtulup onları rezalet esnasında basmasın da!

Erkek titreyen ellerini kadının göğsüne koyuyor, kadın başlangıçta daha çekingen, ama sonra ne yaptığını daha iyi bilerek dokunuyor erkeğin omuzlarına. Sonra tuhaf trans halleri bozuluyor; işin bu duygusal yanını hallettikten sonra böylesi bir iştahla birbirine düşen iki kişi görmedim ben. Parmaklarında kasırgalar esiyor sanki, göz açıp kapayana dek birbirlerini çırıpçıplak soyuyorlar, kadın sırtüstü yatağa devriliyor ve adama hedefi gösteriyor, adam dartın okunu fırlatıyor ve hedefi on ikiden vuruyor. *Bravo!* Şu eski yatak daha önce böylesi bir fırtınayla sarsılmamıştı. Ya o sevimli, tatlı mırıltıları, zavallıcıklar: "Ben hiç...", "Sevgilim benim...", "Daha..." ve vb., vb., vb. En dikenli kalbi bile eritmeye yeter.

Adam dirseklerinin üzerinde doğrularak bana, "Farelerin katliamının seslerini taklit et Pisi, Venüs'ün müziğini Diana'nın savaş patırtısıyla perdele," diyor.

Gidilecek bir av var! sadığım ya, tekirimin ölü farelerıyle kovalamaca oynuyorum. Ölmek üzere olanlara *co-*

up de grâce ve zerafetle boşalan (ünlem işaretleri sevgili efendim) bir genç hanımınkileri bastıracak biçimde inlemeler, çığlıklar (kim kuşku duyabilir ki?)

Bunun üzerine yaşlı cadı kapıyı yumruklamaya başladı bile. Neler oluyor? Neden bunca şamata? Kapı menteşelerinden sarsılıyor.

"Sakin olun!" diye haykırıyor Bay Öfkeli, "şimdi tıkadım o koca deliği?"

Ama genç hanımım eski kılığına bürünme konusunda hiç de aceleci davranmıyor; şehvetli uzuvları öylesine doygun ki tüm gövdesi gülümsüyor sanki. Efendimin çenesine teşekkür ederim öpücüğü konduruyor, çilek diliyle sahte bıyığının yapışkanını yalıyor ve bizimkinin üst dudağının üzerine yapıştırıyor; son derece alçakgönüllü, şikayete mahal bırakmayacak bir tavırla gardiyanını sahte katliam mekanına alıyor.

"Şişşşşt! Pisi tüm fareleri boğazladı."

Telaş içinde gururla mırlamaya koyuluyorum; cadının gözleri odayı araştırıyor.

"Neden yatak örtüleri karmakarışık?" diye cızırdıyor, demek ki o kadar da kör değil, farelerden duyduğu korkuya karşın görüntüye kayıtsız kalamıyor; kuşkucu beyni nedeniyle tüm adaylar arasında bu işi o kapmış zaten. (Vazifeşinas da!)

"Pisi bu yatağın üzerinde hayatında görmediğin kadar dev bir yaratıkla korkunç bir savaş verdi; çarşaflardaki kan lekelerini görmüyor musun? Peki Bay Öfkeli, bu eşsiz hizmetiniz için size borcumuz nedir?"

"Yüz düka," diye ok gibi atılıyorum, çünkü biliyorum ki aklı bir karış havada sahibim benim, bir kuruş bile istemez.

Cimrinin iyi seçilmiş suç ortağı, "Ama bu tüm bir evin bir aylık masrafı," diye haykırıyor.

"Ve her kuruşu da hak edilmiş, bu fareler önce bizi, ardından evi de yerdi!" Bu küçük genç bayanın yapısında dayanıklılık işıltıları görüyorum, "Git, ev harcamalarından artırdığın özel birikiminden öde ücretlerini, itiraz etme, para tırtıkladığını biliyorum."

Kocakarı hırlıyor, söyleniyor, ama kendine düşeni yapmaktan da geri durmuyor, hatıra olarak elimizde bir çamaşır sepeti dolusu fareyle evden çıkıp, hop, gördüğümüz ilk lağım kanalına atıyoruz. Oturup da parası dürüstçe ödenmiş bir yemek yiyelim değişiklik olsun diye!

Ama genç çılgının iştahı yine kesik. Tabağını yana itiyor ve kalkıp kalkıp pencereye gidiyor, ardında sevgilisinin kan lekelerini çitilediği ve harcadığı çabadan yorgun düşmüş tekirimin dinlendiği kapalı kepenklere bakıyor. Oturuyor, bir süre bir şeyler karalıyor, kâğıdı tutup dörde yırtıyor, buruşturup bir köşeye fırlatıyor. Bir pençe darbesiyle birini yakalıyorum, Aman Tanrım! Bizimki şiir yazıyor!

"Ona daima sahip olmalıyım ve olacağım da," diye açıklıyor.

Gördünüz mü, planım hiçbir işe yaramadı işte. Tatmin bizimkini tatmin etmedi; birinin ötekinin bedeninde gördüğü ruh tek bir öğünle doymayacak kadar aç; mahrem yerlerimi temizlemeye koyuluyorum, dünya işlerini düşünürken en sevdiğim etkinlik bu.

"Onsuz nasıl yaşayabilirim?"

"Yirmi yedi yıldır yaşıyorsun beyim ve bu arada onu bir an olsun özlemedin."

"Aşk ateşiyle yanıyorum!"

"Isınma masrafından kurtulduk."

"Onu kocasından çalmalıyım ve benimle yaşamalı."

"Neyle yaşatmayı düşünüyorsunuz, bayım?"

"Öpücüklerle," dedi dalgınca, "sarılışlarla."

"Bu sizi şişmanlatmaz bayım, ama onu şişmanlatır ve doyuracak bir boğaz daha gelir."

"Senin manasız yorumlarından sıkıldım, Pisi," diye kestirip attı. Yine de durumu dokundu bana, aşkın düz, açık, çılgın retoriğiyle konuşuyor ve ona mutluluk yolunda yardım edecek kadar enayi kim var? Ben! Plan yap sadık Pisi, plan yap.

Temizlenmem tamamlandı, meydana kadar yürüyüp keskin zekâsı ve sevimli tavırlarıyla dosdoğru benim uçarı, katı kalbime giden yolu açan o tatlı dişiyi bulmaya gittim, beni görünce heyecanlandığını belli etti; ah, bana verecek ne haberleri vardı! Beni düşüncelere boğan kişisel haberler ve evet, geleceği düşünmeye başladım, şu bildik ev ve aile planları işte. Bana tüm bir domuz paçası getirmişti, hanımının yürütüp göz kırparak verdiği bir parça. Midem bayram etti! Çiğnerken bir yandan da düşünüyordum!

"Şu Bay Panteleone evdeyken alışkanlıklarını not et."

Katedralin saatini ona bakarak kurarlarmış, alışkanlıkları öylesine düzenli ve katıymış. Kalkar kalkmaz bir bardak soğuk su ve bir önceki günden kalma bayat ekmek kırıntılarıyla kahvaltı edermiş, böylece ısıtma masrafından kurtulurmuş. Sayım odasına gider ve suya tirit yavan un çorbası saatine kadar paralarını sayarmış. Öğleden sonrasını tefeciliğe ayırırmış, orada küçük çapta ticaret yapan bir işadamını, burada gözü yaşlı bir dulu, sırf zevk ve eğlence olsun diye, bir de kâr etsin diye elbette, iflas ettirirmiş. Saat dörtte lüks bir akşam yemeği yermiş; çorba, bir parça sert kuş eti ya da kurumuş biftek. Kasabın karıştığı bir numarayı bilir, ama ağzını kapalı tutar, karşılığında da bedavaya adamın elinde kalan artmış etleri alırmış. Dört buçuktan beş buçuğa kadar kepenkleri açar ve karısının dışarısını izlemesine izin ve-

rirmiş; tabii cadaloz da kızın arkasında oturur, gülümsememesi için nöbet tutarmış.

Kızcağız gece havasını solurken cimri mücevher keselerini, ipek toplarını, gün ışığıyla paylaşamayacak kadar çok sevdiği hazinelerini kontrol eder, bu arada bir mum yakarmış, o kadar da olur canım, her insanın bir parça aşırılığı vardır! Gece leydinin yanına uzanır, onu da malı gibi gördüğü için biraz ellermiş. Mahrem yerlerini eller ve kalçasına şaplak vurarak, 'İyi mal," dermiş, ama kendi doğasının öz maddesinden harcamayı göze alamadığı için daha fazlasını yapamazmış. Ertesi günün altınının hayallerini kurarak günahsız bir uykuya dalarmış.

"Ne kadar zengin?"

"Karun kadar."

"İki âşık çifti geçindirecek kadar mı?"

"Muhteşem bir biçimde."

Mum ışığının olmadığı sabahlardan birinde, uyku sersemi ihtiyar, koyu renk ama hareketli bir kürkün üzerine basıyor, altında bir tekir gizli.

"Düşüncelerimi okuyorsun aşkım."

Efendime, "Git, kendine doktor giysisi al, her türlü levazımatı tamamla, yoksa seninle işim biter," dedim.

"Bunun anlamı ne Pisi?"

"Denileni yap ve fazla düşünme. Ne kadar az bilirsen, o kadar iyi."

Cadalozun dükalarından bir kısmıyla beyaz yakalı siyah bir giysi, şapka, siyah bir doktor çantası aldı ve emirlerin doğrultusunda kendine ikinci bir levha hazırladı: *Il Famed Dottore: Ağrılar iyileştirilir, sancılar önlenir, kırık çıkık işleri, Bolonya'dan mezun, olağanüstü doktor.* Bilmek istiyordu, kız sakatlanmış gibi yapıp onu yine yatak odasına mı alacaktı?

"Onu kollarıma alacağım ve camdan atlayacağız, biz de üçlü aşk parendesini atacağız."

"Sen kendi işine bak bayım, bırak da ne yapılması gerektiğini ben planlayayım."

Başka bir karanlık ve puslu sabah! Burada tepelerin arasında havanın hiç değiştiği olur mu acaba? Kasvetli, hazin; ama işte orada duruyor, siyah giysisinin içinde bir ayindeymiş gibi ciddi görünüyor, pazar yerindeki ahalinin yarısı aksıra tıksıra, kırık kafalar ve şişlerle yanımıza geliyorlar, onlara yara bantları ve düşünceli davranıp önceden hazır edip doktor çantasına doldurduğum renkli su dolu şişeleri satıyorum; bizimki hiçbirini yapamayacak kadar gergin. (Kim bilir? Belki de planım işe yaramazsa gelecekte karnımızı doyuracak olan işe el attık.) Gün ağarana kadar minik ama ateşli oklarını üzerindeki büyük saatin olduğu katedralin kulesine fırlatıp duruyor; sonunda saat altıyı vuruyor ve şu ünlü kapı açılarak yaşlı cadaloz dışarı fırlıyor: *Aayyyyyyyy!*

"Doktor! Doktor! Yetiş! İyi kalpli beyimiz ayağını burktu!"

Ağlayıp zırlayan bir salak bu, doktorun çırağının rengârenk tüyler ve kıllarla kaplı olduğunu göremiyor mu yoksa?

Pis şişko merdivenlerin sahanlığında yerde boylu boyunca yatıyor. Kafası sert bir açı yapmış ve hep böyle kalabilir; sağ elinde hâlâ sıkı sıkı tuttuğu bir deste anahtar var, sanki cennetin anahtarları bunlar ve üzerlerinde şöyle yazıyor: *Yolculuk sırasında istenir.* Küçükhanım örtüsüne sarınmış, yüzünde kaygılı bir ifade var, ihtiyarın üzerine eğilmiş.

"Düştü..." diye anlatmaya başlıyor, ama doktorun yardımcısını görünce sözü yarım kalıyor. Pisi yüzüne yapışık kronik gülümsemenin elverdiğince asmış suratını. Efendinin borsadaki kâğıtlarını düşündükçe gayrete geliyor. Genç kız onu görür görmez "Sen!" diyor ve kıkırdamasına engel olamıyor, ama yaşlı cadı bunun farkına varamayacak kadar paniğe kapılmış durumda.

Efendim kulağını ihtiyarın göğsüne yaslıyor ve kederle başını sallıyor; ceketinin cebinden küçük bir ayna çıkartarak yaşlı adamın ağzına koyuyor. Hiçbir nefes buğusu yok. Ah! Ne kötü! Aman! Ne üzücü!

Cadaloz "Ölmüş, değil mi?" diye hıçkırıyor, "Boynunu kırmış, değil mi?"

Efendim, "Onu daha rahat bir yatağa yatıralım," diye öneriyor.

Cesedi kaldırıyor, o çok iyi bildiğimiz odaya götürüyor, yatırıyor; bir göz kapağı kıpırdanıyor, diz titriyor, bir yürek atışı.

"Ölmüş," diye bildiriyor, "ihtiyacınız olan bir doktor değil, cenaze kaldırıcısı."

Küçükhanım elinde bir mendil, doğrusunu yapıyor, gözlerinin yaşını kuruluyor.

"Koşup birini getirin," diyor cadaloza. 'Sonra vasiyetini okuyacağım. Sizi unutmadığına eminim, sizin gibi bir sadık hizmetkârı. Aman Tanrım, olamaz!"

Yaşlı cadı çıkıyor; Noel ağacı görünümünden küçükhanım kadar hızla sıyrılan bir kadın görmemişsinizdir. Bu kez yalnız kalır kalmaz oyalanmadan birbirlerine atılıyorlar, giriyorlar, çıkıyorlar, yalıyorlar, emiyorlar; yatak dolu olduğu için halının üzerine yuvarlanıyorlar; yukarı aşağı, yukarı aşağı adamın kıçı; içeri dışarı, içeri dışarı kadının bacakları. Kadın adamı üzerinden atıyor, sırt üstü yatırıyor, üzerine çıkıyor; şimdi onun sırası ve hiç durmayacağını sanırsınız.

Pisi kepenkleri açarak güzel günün başlangıcını odaya alıyor; canlı ve rayihalı hava duyarlı burun deliklerine çarpınca baharın ilk ipuçlarının kokusunu duyuyor. Birkaç dakika sonra, sevgili arkadaşım da bana katılıyor. Gerçekten baharın kokusunu mu aldım yoksa hayal gücümün bir oyunu mu? Tekirimin yürüyüşünde bile farklı bir hava var, esnek, yaylı gibi. İşte, ikisi camın içinde

oturmuşlar sanki, evin iki koruyucu cini gibiler. Pisi, yoksulluk günlerin sona erdi. Şımarık bir kedi olacağım, şişman bir yastık kedisi, dolunayda şarkı söylemeyeceğim, ev halinin aile hayatının ufak tefek, durağan sevinçlerini yaşayacağım artık; biz ikimiz, tekirim ve ben, bunu fena halde hak ettik.

Çığlıklar beni bu hoş hayalden koparıyor.

Cadaloz eve dönmek için bu uygunsuz anı seçmiş doğal olarak, yanında kurdelalı silindir şapkasıyla cenaze kaldırıcısı ve yetmezmiş gibi kütük gibi sağır, icra memuru kılıklı iki zenci, aralarında bir meşe tabut var, içine cesedi koyacaklar. Ama önlerindeki beklenmedik manzara belli ki keyiflerini yerine getirmiş, bizimkiler aşk birleşmelerini onay hırıltıları ve alkışlar arasında sona erdiriyorlar.

Aman ki aman! Yaşlı cadaloz ortalığı bir velveleye veriyor ki! Polis! Cinayet! Suçlular! Efendim ona bir kese altın bağışı sözü verene kadar kesmiyor sesini. (Bu arada anadan doğma çıplak o duyarlı genç hanımefendi bunca karmaşanın arasında kocasının anahtar destesini kemerinden kapacak kadar soğukkanlı. Anahtarları bir kez güvenceye aldı mı, her şeyin efendisi o artık.)

Leydim, "Artık senin zırvalıklarını duymak istemiyorum," diye haykırıyor acuzeye. "Sana cömert bir bahşiş vereceğim ve çekip gideceksin!" Anahtarları sallayarak, "Burada zengin dul benim," çıplak ve şaşkın efendimi göstererek, "ikinci kocam da o olacak!"

Kâhya kadın ihtiyar cimrinin vasiyetinde kendisini gerçekten unutmadığını ve yalnızca sabahları soğuk su içtiği çatlak kupayı bıraktığını görünce daha fazla "cinayet" çığlığı atmadan yüklüce bir meblağ alarak ortadan yok oluyor. Yaşlı zorba tabutuna tıkıldığı gibi gömülüyor; efendim büyük bir servete konuyor, küçükhanım çevresinde dört dönüyor; onlar ermiş muradına.

Benim tekirim insan dişisini bazı işlerde geçiyor elbette, kedilerin hamilelikleri o kadar uzun değil; üç tane tarçın renkli yavrumuz oluyor; hepsinin de beyaz çorapları ve yakalıkları var; hanımımın yün yumaklarıyla oynuyorlar ve hep gülümsüyorlar; bugünlerde anneleri ve gururlu babalarının gülümsemesi yalnızca yüzlerinde değil; gülümseyişlerine yüreklerini de katıyorlar.

Hepinizin karıları, bir karıya ihtiyacını varsa, zengin ve güzel; ve hepinizin kocaları, onları istiyorsanız elbette, genç ve iktidarlı olsun; ve kedileriniz de, kurnaz, keskin zekâlı ve kaynakları bol olsun; kim gibi dersiniz?

AŞK YUVASININ HANIMI

Sonunda toprak sahipleri o kadar sorun yaratır hale gelmişlerdi ki, köylülerin tümü köyü terk ettiler ve köy, varlıklarını gölgeler aracılığıyla gösteren, belli belirsiz çarpık, düzenbaz ve kindar yaratıkların eline geçti. Gün ortasında bile görünür bir kaynağı olmayan gölgelerdi bunlar; bir ses, kırık bir aynanın sallandığı metruk bir yatak odasından gelen bir hıçkırık bir varlığı yansıtmazdı; taş bir aslanın ağzından kaynak suyunun aktığı çeşmede durup da bu sudan içecek kadar akılsız olan yolcuları tarifsiz bir keder basardı. Harap bahçede bir kedi dolaşırdı; mırıldar, gerinir, sırtını kambur yapar, fiziksel varlığı olmayan dört bacağının üzerinde hoplaya zıplaya uzakla-

şırdı. Güzel gece yaratıklarının atalarından kalma cinayetleri işleyip durdukları bir şatonun yamacındaydı köy.

Eski bir gelinlik içindeki vampirler kraliçesi yalnız başına karanlıkta oturur, kendisi aracılığıyla insan ötesi bir varoluşa sahip deli ve vahşi atalarının portrelerindeki bakışların altında tarot kartlarından medet umar, sanki önündeki kırmızı kadife masa örtüsünün üzerine gelişigüzel düşen kartlar kendisini ebedi soğuktan koruyabilirmiş gibi sonsuz ihtimallere fal açar, hem bâkire hem de ölüm olan bir kızın daimi hüznünün sona ereceği, yılda bir kez yazın da geldiği bir ülkenin hayalini kurardı.

Sesinde bir mağaradaki yankılar gibi mesafeli tınılar vardı: şimdi yokluğun ülkesindesin, şimdi yokluğun ülkesindesin. Kızın kendisi de yankılarla dolu bir mağaraydı, bir kapalı devre, yinelemelerden oluşan bir sistemdi. "Bir kuş yalnızca bildiği şarkıyı mı söyler, yoksa yeni şarkılar da öğrenebilir mi?" Evcil tarla kuşunun şarkı söylediği kafesinin parmaklıklarında uzun, keskin tırnaklarını gezdirirdi. Saçları gözyaşları gibi dökülürdü başından.

Şatonun sakinlerinin çoğu hayaletlerdi, ama kızın kendi dairesi, oturma ve yatak odası vardı. Sımsıkı kapalı kepenkler ve ağır kadife perdeler her türlü gün ışığı sızıntısını dışarıda tutuyorlardı. Kadın tarot kartlarını yuvarlak, kırmızı kadife örtülü, tek bacaklı ağır bir masanın üzerine yayıyordu; bu oda asla şömine rafında duran ağır, gölgeli lambadan başkasıyla aydınlatılmaz, koyu kırmızı duvar kâğıtları ihmal edilmiş çatıdan sızan yağmur sularıyla karanlık, hüzün veren şekillerle lekelenir, yağmur ölü âşıkların çarşaflarda bıraktığı kan lekelerini andırır izler bırakırdı duvar kâğıtlarında. Çürümüşlüğün yarattığı tahribat ve küf bürümüştü her yeri. Yanmayan avizeler o kadar tozluydu ki, kristallerin biçimleri belli olmuyordu; üretken örümcekler bu çürümüş ve süslü püslü odanın köşelerinde ağlardan gergefler işlemişler,

şömine rafının üzerindeki porselen vazoları yumuşak, gri ağlarla sarmışlardı. Ama tüm bu bozulmanın hanımının bir şey fark ettiği yoktu.

Alçak masanın başında Burgonya yapımı güve yeniği koltuğunda oturur ve kâğıtları dağıtırdı; tarla kuşu arada bir şarkı söylese de, genellikle koyu gri bir tüy yığınının arasında suskun beklerdi. Kontes arada bir kafesinin parmaklıklarına vurarak tempo tutar, kuşa nasıl asla kaçamayacağını bildirmekten zevk duyardı.

Güneş batınca kalkar ve sabır oyununu oynadığı masasının başına geçer, acıkana kadar fal açar ve giderek vahşileşirdi. O kadar güzeldi ki doğal değildi; güzelliği bir anormallik, bir kusurdu, hatlarında bizi insanlık durumunun doğası ve kusurları konusunda avutan dokunaklı kırışıklıklardan hiçbiri çarpmazdı göze. Güzelliği düzensizliğin, ruhsuzluğunun bir göstergesiydi.

Ürkütücü güzelin bembeyaz elleri kaderin eliyle oynuyordu. Tırnakları antik Çin'de yaşayan Mandarinlerin tırnaklarından daha uzun ve sipsivriydi. Bu tırnaklar ve şeker kadar beyaz olan dişleri kartlar aracılığıyla kaçıp kurtulmaya çalıştığı kaderinin bir göstergesiydi sanki; pençeleri ve dişleri cesetler üzerinde geçen yüzyıllarla keskinleşmişti, Transilvanya ormanlarında ölü bedenler üzerinde piknik yapan Kont Nosferatu'nun kasıklarından saçılan tohumların zehirli ağacının bir meyvesiydi.

Yatak odasının duvarları siyah satenle kaplıydı ve gözyaşlarını andırır incilerle işlenmişti. Odanın dört köşesinde uyku getiren, keskin kokulu tütsü dumanlarının yayıldığı cenaze külü kavanozları ve kâseler vardı. Ortada dört tarafı dev gibi gümüş şamdanlarda duran uzun mumlarla çevrili fildişi bir katafalk vardı. Beyaz saten geceliği biraz lekelenmişti kanla, Kontes her şafakta katafalkına çıkar ve kapağı açık bir tabuta uzanırdı.

Ortodoks inancının saçları arkadan toplu bir rahibi, kötü yürekli babasını daha kızın süt dişleri uzamadan Karpatlarda bir dört yol ağzında şişlemişti. Ölümcül Kont şişlendiğinde, "Nosferatu öldü, yaşasın Nosferatu!" diye haykırmıştı. Şimdi babasının hayaletlerle dolu ormanları ve gizemli sâkinlerin yaşadığı geniş arazilerin kızınındı; şatonun yamacında yaşayan, baykuş, yarasa ve tilki kılığında ağaçların arasına dalan, sütlari kesip, tereyağının tutmasına engel olan, geceleri süren vahşi bir avda atları çılgınca koşturarak sabaha bir deri bir kemik bırakan, ineklerin sütünü kurutan ve ergen kızları rahatsız ederek bayılma, kan düzensizlikleri, hayali hastalıklar gibi sorunlara neden olan gölgeler ordusunun mirası devralmış doğal komutanıydı kız.

Ama Kontes bu tuhaf otoritesine kayıtsızdı, sanki gerçek değildi de, bir düştü içinde bulunduğu durum. Düşünde insan olmak istiyordu; ama bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordu. Tarot hep aynı biçimde çıkıyordu: La Papesse, La Mort, La Tour Abolie; bilgelik, ölüm, çözülme.

Aysız gecelerde kâhyası onu bahçeye salardı. Bu bahçe fena halde karanlık bir yerdi, bir mezara benzerdi, ölü annesinin diktiği tüm güller dev gibi karmakarışık bir sarmaşık duvara dönüşerek onu kendi mirasının içine hapsetmişti. Arka kapı açılında Kontes havayı koklar ve ulurdu. Dört ayağının üzerine çökerdi. Eşelenir, avının kokusunu arardı, tavşanların ve minik tüylü hayvanların narin kemiklerinin tadına varır, eve sürünür, çenesinden kan damlardı. Odasındaki çanaktan bir tasa su boşaltır, bir kedinin ürkek, müşkülpesent hareketleriyle yüzünü yıkardı.

Kontes'in bahçede geçirdiği vahşi geceler alışıldık işkencelerle dolu gececiliğinde cömert bir dışa açılımdı sanki. Öyle zamanlarda bu gece yaratığının gözleri bü-

yür ve parlardı. Tümden pençe ve dişe dönüşür, saldırır ve yutardı, ama hiçbir şey onu varoluşunun boşluğu konusunda avutamazdı, hiçbir şey. Tarot fallarının sunduğu büyülü rahatlamaya sığınır, kartları karıştırır, masaya yayar, okur, içini çekerek toplar, yine karıştırır, geri dönüşü olmayan gelecek hakkında durmadan varsayımlar üretirdi.

Yaşlı bir dilsiz bakardı ona, asla güneşi görmemesini sağlar, tüm gün tabutunda kalmasını gözetir, aynaları ve tüm yansıtıcı araçları Kontes'inden uzak tutardı -kısacası vampirlerin hizmetkârlarının tüm görevlerini yerine getirirdi. Bu güzel ve ölümcül hanımın hakkındaki her şey olması gerektiği gibiydi, korku kraliçesi, gecenin kraliçesi- bu rol için duyduğu korkunç çekince hariç.

Pek de akıllı olmayan bir maceraperver köyün meydanındaki çeşmede susuzluğunu gidermeye kalkarsa siyah elbiseli, beyaz önlüklü bir kocakarı evin birinden çıkardı. Gülücükler ve işaretlerle sizi davet ederdi; onu izlerdiniz. Kontes taze et isterdi. Küçük bir kızken mide bulandırıcı bir şehvetle boyunlarını ısırdığı ciyak ciyak bağıran tavşan yavrularıyla, kuşlarla, parmaklarının arasında bir an titreyen tarla fareleriyle yetinirdi, ama artık bir kadındı ve erkeğe ihtiyacı vardı. Kıkırdayan çeşmenin yanında fazlaca oyalanırsanız, Kontes'in kilerine giderdiniz doğruca.

Tüm gün kan lekeli satenlerin içinde tabutunda yatardı. Güneş batınca esner, kalkar ve tek elbisesini giyerdi, annesinin gelinliğini; acıkana kadar oturur, fal bakardı. Yediklerinden nefret ederdi, asıl istediği tavşanları eve götürmek, salata yapraklarıyla beslemek, kırmızılı siyahlı yazı masasında onlara yuva yapmak, okşamaktı; ama açlık her duyguyu bastırıyordu. Korkudan bir damarın attığı enselere dişlerini batırır, küçük bir acı ve nefret çığlığıyla tüm besinini emerdi. Ya isteyerek ya da bilmedikleri için ayaklarındaki tozu yıkamaya çeşmeye gelen

çobanların ya da çingene oğlanların başına da aynı şey gelirdi; Kontes'in bakıcısı onları kartların her zaman İskelet'i gösterdiği oturma odasına getirirdi. Kontes onlara incecik çatlakları olan değerli kaplarda kahve ve şeker kurabiyeleri sunardı. Zavallı genç adam bir elinde dökmekten çekindiği kahve fincanı, ötekinde kurabiyeyle oturur, gümüş bir kahvelikten servis yaparak ölümlerine giden yolda akıllarını çelmeye çalışan satenler içindeki Kontes'i dinlerdi. Kadının gözlerindeki umutsuz bir durağanlık avutulamaz olduğunu belli ederdi. Onların bronz renkli yanaklarını okşamak, saçlarını karıştırmak isterdi; ellerinden tutup da yatak odasına götürdüğü zaman bu adamlar şanslarına inanamazlardı.

Daha sonra kâhya kadın artıkları özenle toplar ve adamın kendi paçavra giysilerine sarardı. Bu ölümcül paketi gizlice gömerdi bahçeye. Kontesin çenelerindeki kana gözyaşları karışırdı; bakıcısı gümüş bir kürdanla genç kızın tırnaklarının arasına kaçmış kemik ve et parçalarını temizlerdi.

Fee fie fum
İngiliz'in kanının kokusunu alıyorum.

Sıcak ve olgun bir yaz günü, henüz yüzyılın ergenlik döneminde, sarışın, mavi gözlü, adaleli bir İngiliz subay Viyana'ya arkadaşlarını ziyarete gitmişti; keşif gezisinin geri kalanını Romanya'nın pek bilinmeyen yaylalarında geçirmeye karar verdi. Paslı atlı araba yerine bisikletle gezmeye karar verince kendi kendine bu düşüncesini pek gülünç buldu: "Vampirlerin ülkesinde iki tekerlek üzerinde." Gülerek yola koyuldu ve serüvene atıldı.

İlginç bir özelliği vardı, bâkirdi, tüm durumların en belirsizi yani: cahillik, potensiyel bir güç ve cahillikten farklı bir durum olan bilmemezlik. Hem tarih o nesil için

Fransa siperlerinde bir sürpriz hazırlamıştı, hem genç adam sandığından daha fazla şeydi, hem de daha fazlasına sahipti. Değişikliğe ve zamana kök salmış olan bu varlık kartların her zaman aynı biçimde açıldığı, vampirlerin daimi, öncesiz sonrasız, gotik sonsuzluğuna çarpmak üzereydi.

Çok genç olmasına karşın mantıklıydı. Karpat dağlarında gezinmek için en akıllı ulaşım aracını seçmişti. Bisikletler sağduyu ve aklın harekete uyarlanması olduğuna göre, bir bisiklet kullanmak batıl korkulara karşı bir korunmaydı zaten. İnsanlığın hizmetinde geometri! Bana iki daire ve bir düz çizgi ver, sana onları ne kadar uzaklara götürebileceğimi göstereyim. İnsanlığın iyiliğine pek çok katkısı olup mahvına hiçbir katkısı olmayan Voltaire, bisikletin mucidi olabilirdi aslında. Sağlıya yararlı, zehirli dumanlar çıkarmıyor ve insani bir hızda gidiyor. Bundan iyisi can sağlığı. Bir bisiklet nasıl zarar veren bir araç olabilir ki?

Tek bir öpücük ormanda Uyuyan Güzel'i uyandırmaya yetti.

Azize görünümlü Kontes'in mumdan yapılmış gibi duran narin parmakları, Les Amoureux'yü çekti, daha önce hiç... hiç... olmamıştı bu. Kontes kendine aşk içeren bir kader mi biçiyordu yani? Terledi, sallandı, titredi, sinirle seyiren, rastıklı göz kapaklarının altındaki iri gözlerini kapattı; sevimli iskambil falcısı bu kez, ilk kez, kendine aşk ve ölümün elini dağıtmıştı.

İster ölü ister canlı
Ekmeğimi yapmak için kemiklerini öğüteceğim.

Gecenin erguvani başlangıcında, İngiliz m'syö uzun bir yoldan gelerek köyün eteklerine vardı. Daha çok yolu vardı; inip bisikleti itmesi gerekiyordu, eğim pedal çevirmek için çok fazlaydı. Geceyi geçirmek için dostane

bir han bulmayı umuyordu; sıcaklamıştı, açtı, susuzdu, yorgundu, tozluydu... Tüm evlerin çatılarının çalılığa ve ota bürünmüş, kiremitlerin dökülmüş, kepenklerin kırık menteşelerine öylece asılı kalmış olduğu, kimsenin yaşamadığı bir yere varmak onu hayal kırıklığına uğrattı ilk önce. Ve bitkilerin fısıldadığına göre burası çılgın gizlerle doluydu ve birinin hayal gücü yeterince iyiyse, kırık olukların altından çarpık yüzlerin çıkacağını hayal edebilirdi... ama tüm bunlara sinmiş serüven, sefil bahçelerde cesaretle parlayan gülhatmilerin vurucu parlaklığı ve alev alev günbatımının güzelliği; hepsi kısa sürede hayal kırıklığının üstesinden geldi, hatta duyduğu rahatsızlığı bile dindirdi. Eskiden köylü kadınların giysilerini yıkamış olmaları gereken çeşmeden parlak, berrak bir su akıyordu; genç subay minnetle ayaklarını ve ellerini yıkadı, ağzını çeşmeye dayadı, buz gibi suyu başının üzerinden, yüzünden akıttı.

Suları damlayan hoşnut, başını çeşmeden kaldırdığı zaman meydanda, tam arkasında, neredeyse kendisini avutmak istermiş gibi gülümseyen yaşlı bir kadın gördü. Kara bir giysisi, beyaz önlüğü vardı ve kâhyalara özgü bir deste anahtar sallanıyordu belinde; kır saçları bölgedeki yaşlı kadınların giydikleri yöresel beyaz bonenin altında düzgünce toplanmıştı. genç adama bir selam vererek kendisini izlemesini istedi. Adam duraklayınca köyün altındaki malikâneyi göstererek midesini ovaladı, ağzını gösterdi ve yine midesini ovaladı. Belli ki genç adamı akşam yemeğine davet ediyordu. Sonra yeniden eliyle çağırarak kararlılıkla topuklarının üzerinde döndü. Belli ki bu kez hiçbir itiraz dinlemeye niyeti yoktu. Askerle yaşlı kadın köyden çıkar çıkmaz üzerlerine kırmızı güllerin ağır kokusu çöktü ve zengin, hafifçe bozulmaya yüz tutmuş bu bu şekerli koku genç adamın başını döndürdü, üzerine bir baygınlık çöktü. Çok fazla gül

vardı. Yolu çevreleyen dev çitlerde çok fazla gül açmıştı ve çiçekler fazla alımlı, taç yapraklarının bolluğu ve büyüklüğü neredeyse edepsiz, burgaçlar biçiminde iç içe dönen yapraklardan oluşan merkezleriyle imalarında fazla cesurdular. Malikâne bu ormanın ortasında istemeyerek yükseliyordu sanki.

Günbatımının insanın peşini bırakmayan kurnaz aydınlığı, geçen günün nostaljisiyle dolu zengin kızıllığı, mekânın karanlık yüzü, karşısındaki yarı malikâne konağını, yarı surlarla çevrili çiftlik evini andıran, dev gibi, enine boyuna, dolambaçlı şato, genç askere çocukluğunun kış gecelerinde şömine başında kız ve erkek kardeşleriyle birbirlerine anlattıkları hayalet öykülerini anımsattı; hayaletlerin tam da buna benzer yerlerde oturdukları bu öykülerle birbirlerinin öyle bir ödünü paklatırlardı ki, onlar için yeni bir korkunçluğa bürünen merdivenlerden odalarına çıkmak için tüm mumları yakmaları gerekirdi. Yaşlı kadının sessiz davetini kabul ettiği için pişmanlık duydu; ama zamanın hışmına uğramış bir meşe kapının önünde durur ve yaşlı kadın anahtar destesinden dev gibi bir demir anahtar seçerken geri dönmek için çok geçti; kendi kendine artık kendi hayallerinden korkan bir çocuk olmadığını hatırlattı.

Yaşlı kadın gıcırdayan menteşelerinin üzerinde hüzünlü bir ezgiyle geriye kayan meşe kapının kilidini açtı ve genç askerin tüm itirazlarına rağmen bisikletini aldı. Adam akıl ve mantığın bu iki tekerlekli güzelim simgesinin malikânenin karanlık mağaramsı odalarına doğru yol aldığını görmekten hiç de mutlu olmadı; götürüleceği ıslak, nemli mahzende belli ki ne yağlayacaklardı güzelim makineyi, ne de lastiklerini gözden geçireceklerdi. Bir an sonra genç asker olanca gençliği, gücü, sarışın güzelliği ve bâkirliğinin görünmez, hatta bilinmedik tılsımıyla Nosferatu'nun şatosunun eşiğinden geçmiş, mağarayı

andıran ışıksız içerinin bir mezar ağzını andıran soğuk hava akımınından ürpermemişti bile.

Kâhya kadın genç adamı ağır, siyah bir meşe masanın bulunduğu küçük bir odaya aldı. Masanın üzerine temiz bir beyaz örtü yayılmış, ağır gümüş takımlardan tek kişilik bir sofra kurulmuştu; takımların üzeri sanki birisi hohlamış gibi hafif buğuluydu. Demek malikâneye yemeğe davet edilmişti ve tek başına yemek yiyecekti! Kadının gösterdiği yere oturdu; hava henüz tam olarak kararmamıştı ama ağır kadife perdeler sımsıkı kapatılıydı; odanın durumunu gözlerinin önüne seren bir yağ lambasının titrek aydınlığından başka hiçbir ışık yoktu. Kâhya kadın kurt yeniği antika bir meşe dolaptan bir şişe şarap ve bir bardak aldı; o içkisini içerken yöreye özgü otlarla tatlandırılmış bir et türlüsü ve kara ekmek getirdi. Tüm gün pedal çevirmekten yorulan asker, yemeğini iştahla yiyip, tabağını ekmekle sıyırdı, ama bu davetten beklediği asıl eğlence bu değildi besbelli, yemeğini yerken kendisini izleyen yaşlı kadının gözlerindeki tuhaf pırıltı gözünden kaçmamıştı.

Kadın kendisine ikinci kez yemek servisi yapmak için içeri gidip geldiğinde daha yardımcı ve arkadaş canlısı görünüyordu, çocukluk hayallerinin heyecanından yoksun bu sessiz, buz gibi şatoda geceyi geçirme konusunda da tıpkı yemek konusunda olduğu gibi yaşlı kadına güvenebileceğini düşündü.

Yaşlı kâhya asker ikinci tabağını da bitirdikten sonra yanına giderek kendisini izlemesini işaret etti. Bir içki içme pandomimi oynadı; asker kadının hareketlerinden başka bir odada kahve içmeye davet edildiğini çıkardı, belli ki kendisiyle yemek yemek istemeyen ama tanışmak isteyen, ailenin daha yükset rütbeli bir bireyiyle karşılaşacaktı, kravatını düzeltti, tvid cekeninin üzerine düşen kırıntıları parmaklarıyla süpürdü.

Kurt yeniği kolonları, örümcek ağları, dökülen duvarlarıyla evin içinin korkunç durumu askeri şaşırttı, ama dilsiz kâhya önüne düşmüş, elinde feneri, onu sonsuz koridorlardan, dönerek üst kata çıkan sarmal merdivenlerden, aile portrelerinin asılı olduğu galerilerden geçiriyor, portrelerin gözleri fenerin ışığında parlarken yüzlerde dikkat çekici bir hayvansılık göze çarpıyordu. Sonunda kadın durdu, önlerindeki kapının ardından hafif, arp tellerine sıkışmış bir ezgi gibi metalik bir tıngırtı geldi ve hemen ardından bir tarlakuşunun şarkısının şelalesi duyuldu, genç adam Julyet'in mezarını ve sabah tazeliğini anımsadı.

Kâhya kadın kapıyı çaldı; içeriden o sıralar Romanya aristokrasisinin evlatlık lisanı olan ağır bir Fransız aksanı duyuldu: *"Entrez!"*

Asker ilk önce bir siluet gördü, çünkü odadaki ışık çok yetersizdi ve sarımsı bir rengi olan yüzeylerin üzerinden pek bir şey aydınlatamadan yansıyordu; bu siluet sonra beyaz satenden balon etekli bir elbiseye dönüştü, orası burası dantellerle bezeliydi, altmış, yetmiş yıl öncesine aitti ve belli ki bir gelinlikti. Derken elbiseyi giyen kızı gördü, iskelet gibi narin bir kızdı ve o kadar kırılgan görünüyordu ki, elbisesi sanki odanın rutubetli havasında kendi kendine havada asılıydı, kendiliğinden hareket ediyordu ve kız da bir makinenin içinde yaşayan bir hayaletti. Odadaki tüm ışık uzak bir şömine rafının üzerinde kalın yeşilimsi bir gölgenin içinde yanan fitili kısık gaz lambasından kaynaklanıyordu; kâhya kadın fenerinin ışığını sanki hanımını aniden görülmekten, konuğu da birden onu görmekten korumak istermiş gibi eliyle gölgeledi.

Askerin gözleri yarı karanlığı alışınca bu gösterişli, kaba biçimde süslü bostan korkuluğunun son derece güzel ve genç bir kız olduğunu fark etti, belki de kısacık bir

süre için bile olsa, ölü annesini yaşama döndürmek için onun elbiselerini giyen bir kız çocuğuydu. Kontes alçak bir masanın ardında, aptal görünüşlü ama şirin bir kuş kafesinin yanında duruyordu, ellerini dalgın bir tavırla uçacakmış gibi öne doğru uzatmıştı; sanki onay veren kendisi değilmiş gibi odaya girdiklerini görünce şaşırdı. Alçı beyazı yüzü ve bir ölününkini andırır kafası uzun siyah saçlarla çevrelenmişti ve saçları ıpıslak görünüyordu, bu haliyle deniz kazazedesi bir gelini andırmaktaydı Kontes. İri siyah gözlerindeki öksüz, kimsesiz bakış askerin yüreğine dokundu; ama kadının aşırı biçimde etli ağzı onu rahatsız etmiş, hatta itmişti; büyük, geniş, titrek, şehvetli dudakları ve çarpıcı kırmızı-morluğuyla ölümcül bir ağızdı bu. Kız açlıktan kaynaklanan bir üşümeyle durmadan titriyordu sanki, kemiklerinde malaryanın ürpertilerini andırır bir ürperme dolaşıyor olmalıydı. Bir yok edicinin karmaşık, sağlıksız güzelliğine sahip bu kız en fazla on altı, on yedi yaşlarındaydı.

Kâhya kadın pek çok önlem alarak elindeki feneri kaldırdı ve Kontes'e konuğunun yüzünü gösterdi. Kontes zayıf, miyavlamayı andırır bir çığlık attı, elleriyle körlemesine, nedeni belli olmayan, genç adamı itmek, uzaklaştırmak istermiş gibi bir hareket yaptı, masaya kapanırken üzerindeki kartlar yere düştü. Kadının ağzı bir ünlemin "o"suna dönüşürken biraz sendeledi ve koltuğuna çöktü, hareket etme yetisini yitirmiş gibi kalakaldı. Şaşırtıcı bir karşılama. Kâhya kadın deli gibi masanın üzerini eşeleyerek kalın camlı dev gibi gözlükler buldu, kör dilencilerin taktıklarını andırır gözlükleri Kontes'in burnunun ucuna yerleştirdi.

Genç asker öne doğru ilerleyerek halının üzerindeki kartları topladı ve şaşırarak üzerlerine yapışmış ölümcül görünümlü bir küf tarafından yarı yenmiş olduklarını fark etti. Kartları alarak dikkatsizce karıştırdı, bir

genç kızın oyalanması için tuhaf bir meşgaleyse de genç adama bir şey ifade etmiyorlardı nasıl olsa. Sıçrayıp hoplayan bir iskeletin nasıl da tüyler ürpertici bir resmiydi bu böyle. Daha mutlu, birbirine gülümseyen iki âşığın resminin bulunduğu bir kartı üste koyarak iskeleti gizledi ve kartları kızın neredeyse şeffaf derisinden kemiklerinin göründüğü zayıf, banco sopaları kadar uzun ve sivri tırnaklı elinin içine koydu.

Kız onun dokunuşuyla biraz canlanmıştı sanki, doğrularak gülümsedi.

"Kahve," dedi, "kahve içmelisiniz." Kartlarını deste yaparak masanın üzerine, kâhya kadının getirdiği, üzerinde gümüş bir kahvelik, kahve kutusu, krema kavanozu, şeker ve fincanların hazır olduğu bir tepsinin yanına koydu; tuhaf bir zerafeti vardı tepsinin, sanki sahibesinin kendi denizler altına özgü ışığıyla hafifçe parladığı bu korkunç mekânda bulunmaktan rengini yitirmişti.

Kâhya kadın fenerini alıp, odayı biraz daha karanlığa boğarak çıkıp gitmeden önce askere bir iskemle buldu ve ses çıkarmadan kıkırdadı sanki.

Genç kadın kahve yaparken adam odanın lekeli ve dökülen duvarlarını süsleyen portrelere yeniden göz attı; tüm yüzler hummalı bir gülümseme ve kanlı dudaklarla çarpılmış gibiydi, büyük çılgın bakışlı gözlerde şu anda kokulu sıvıyı imbikten geçiren kızın akrabalarına olan talihsiz benzerliği göze çarpıyordu; sanki tuhaf bir merhamet sıra kıza gelince hatlarını değiştirmişti. Tarla kuşu konserini vermiş, susmuştu; Çin porselenlerinin üzerinde çınlayan gümüşlerden başka ses duyulmuyordu. Biraz sonra kız adama incecik pembe renkli bir porselen fincan uzattı.

"Hoşgeldiniz," dedi, genzinden değil, farklı bir yerdenmiş gibi çıkan sesinde okyanusların hışhışlı yankısı vardı. "Şatoma hoşgeldiniz. Ziyaretçim çok seyrektir ne

yazık ki, oysa hiçbir şey beni yabancıların ziyareti kadar canlandırmaz... Burası o kadar ıssız bir yer ki ve tek eşlikçim ne yazık ki konuşamıyor. Genellikle o kadar sessizim ki, korkarım ben de yakında konuşmayı unutacağım ve burada bir daha asla kimse konuşmayacak.

Limoj bir tabaktaki şeker kurabiyelerinden sundu, antik Çin porselenine çarpan parmaklarından farklı boylardaki çanlanrın cınıları geldi. Sesi; bahçesindeki çiçekler gibi obez dudaklarından çıkan sesi tuhaf biçimde bir bedene ait değildi, dudakları oynamıyordu, sanki bir kukla gibi, fazlası değil, bir vantriloğun kuklası, büyük bir makine, kusursuz bir işçilik, diye düşündü asker. Sanki kız kontrolünde olmayan yetersiz bir enerjiye sahipti, sanki yıllar önce doğduğunda enerji doluydu, ama artık düzeneği yavaşlamıştı ve yakında da duracaktı. Belki beyaz tüyler ve satenden yapılma, kendi iradesiyle hareket edemeyen bir robottu, bu düşünceyi kafasından atamıyordu asker, kız yüreğine dokunmuştu. Elbisesinin karnaval tarzı kızın gerçekdışılığını daha da vurguluyordu, sanki ormanda yolunu kaybetmiş bir kumruydu...

"Ve ışık... ışıksızlık için özür dilemeliyim... gözlerde kalıtsal bir bozukluk..."

Kızın koyu gözlük camları genç adamın yakışıklı yüzünü iki kez kendisine geri yansıtıyordu; eğer kızın çıplak yüzüne bakarsa, onu bakması yasak güneş gibi yok edecekti belki de; zavallı gece kuşu, zavallı öldürücü kuş.

Vous serez ma proie.

Öyle güzel bir boynun var ki m'syö, bir mermer sütun gibi. Yaz gününün benim hiç ama hiç bilmediğim altın ışığıyla bu kapıdan girdiğinde kart kalabalığının arasından 'Les amoureux' çıkıverdi, önümdeki karmaşının içinden; sanki karttan çıkıp karanlığıma adım attın ve bir an için, belki de diye düşündüm, onu aydınlatabilirsin.

Senin canını yakmayacağım, seni gelinliğimle bekleyeceğim karanlıkta.

Damat gelecek ve onun için hazırlanmış olan odaya girecek.

Ben karanlığa ve yalnızlığa mahkûmum; canını yakmak gibi bir niyetim yok.

Çok nazik davranacağım.

(Aşk beni gölgelerden kurtarabilir mi? Ve bir kuş hep aynı şarkıyı mı söyler, yoksa yeni şarkılar öğrenebilir mi?)

Bak, nasıl da hazırım senin için, her zaman senin için hazırdım ben; seni gelinliğimle bekliyorum, neden böylesine geciktin... her şey çok çabuk olacak.

Hiç acı hissetmeyeceksin sevgilim.

Kadının kendisi de hayaletli bir evdi, kendi kendine sahip değildi; ataları gelip arada bir gözlerinin penceresinden bakarlardı ve bu çok korkutucuydu. Bilinmedik durumların gizemli yalnızlığını yaşıyordu. Yaşam ve ölüm arasındaki sahipsiz diyarda salınıyor; dikenli çiçeklerden oluşma çitin ardında uyuyup uyanıyordu. Nosferatu'nnun kanlı gül çalıları. Duvarlardaki hayvansı ataları onu tutkularının durmaksızın yinelenmesine mahkûm etmişlerdi.

(Bir öpücük, oysa ki tek bir öpücük, ormanda Uyuyan Güzel'i uyandırmaya yetmişti.)

Duvarlardaki ataları öfke ve şehvetle sırıtırlarken kız onların kendi içinde yükselen seslerini bastırmak için amaçsızca bir Fransızca sohbet tutturmuştu; başkalarını düşünmeye kendini zorlasa da tek bir çeşit tüketim biliyordu ne yazık ki.

Genç asker bir kez daha kızın kusursuz ellerini noktalayan yırtıcı kuş pençelerine baktı; ölümcül şatonun surlarından içeriye girdiği, köy meydanındaki çeşmenin altına başını soktuğu andan beri içinde büyüyen tuhaf duygu şimdi tüm benliğini ele geçirmişti. Bir kedi olsa

dört gergin bacağının üzerinde sıçrar ve kızın ellerinden kaçardı; ama o bir kedi değildi, bir kahramandı.

Söz konusu olan Kontes Nosferatu'nun yatak odasında bile olsa, bazı gördükleri genç askeri şaşkınlığa uğrattı; bazı şeyler doğru olsalar bile mümkün olduklarına inanamamayız, belki de bu nedenle şaşırdı. Şöyle demiş olabilir: Birinin gözlerine inanmak çılgınlık. Kıza inanmadığı için değil, kızı görüyordu, kız gerçekti. Belki de gözlüklerini çıkardığı anda gözlerinden bu vampirlerin yaşadığı topraklara ait görüntüler dökülecekti, ama genç adam bâkir olduğu için gölgelere bağışıklıydı -daha neden korkulacağını bilmiyordu- ve kendisini bir güneş yapan kahramanlığı nedeniyle karşısında gördüğü korku dolu, anasız, babasız, akrabalık kurbanı, çelişkiler içinde, kalıtsal bir göz hastalığı nedeniyle yarı kör, karanlıkta kalmaktan uzun süre güneş yüzü görmemiş, çiçekler gibi solgun bir kız çocuğuydu yalnızca. Kendini tedirgin hissetse de korku duyamıyordu; tıpkı masaldaki oğlan gibiydi, korkuyu, kaçmayı, canavarları, Şeytan'ın ta kendisini bilmiyordu ve tılsım da tam bundaydı işte.

Korkudan titremeyi siperlerde öğrenecekti, ama bu kız onu korkutamayacaktı.

Hava kararmıştı, sımsıkı kapalı kepenklerin ardında yarasalar kanat çırpıp haykırıyordu. Kahveler içilmiş, şeker kurabiyeleri yenmişti. Kızın sohbeti kırılmış, ufalanmış, susmuştu, parmaklarını burkuyor, elbisesinin dantelleriyle oynuyor, sandalyesinde huzursuzlukla kımıldanıyordu. Çakallar uluyor, kızın içinde bulunduğu ruh hali çevredeki her şeyi etkiliyordu; şimdi hiçliğin mekânındasınız, şimdi hiçliğin mekânındasınız. Kadın gözlerini oğlanın gözlerindeki mavi çakmaklardan kaçırdı; ona sunacağından başka hiçbir tükenme biçimi bilmiyordu. Üç gündür yemek yememişti. Yemek zamanı. Yatak zamanı.

Suivez-moi
Je vous attendais.
Vous serez ma proie.

Lanetli çatıda gaklayan kargalar ve duvarlardaki portreler "yemek zamanı, yemek zamanı" diye haykırıyor, dehşetli bir açlık hissi kızın tüm organlarını dolduruyordu, belki de tüm yaşamı boyunca hiç bilmeden adamı beklemişti.

Yakışıklı bisikletçi şansına inanamayarak kızı odasına izledi; sunak mihrabının çevresinde dört mum yanıyor, aydınlık alevleri duvarlardaki portrelerin gümüş gözyaşlarının üzerine düşüyordu. Kız sesindeki günaha teşviğe engel olamayarak, "Giysilerim üzerimden sıyrıldığında gözlerinin önünde pek çok sır aydınlığa kavuşacak," dedi.

Kızın ne öpülecek bir ağzı vardı, ne okşanacak elleri, yalnızca azı dişleri ve bir av hayvanının pençeleri. Etinin metal parıltısına dokunmak soğuk mum aydınlığında ölümcül kucaklamaya çağırdı kızı; kısık, tatlı sesiyle Nosferatu'nun evinin ninnisini mırıldanıyordu.

Sarılmalar, öpücükler; senin altın başın, bir aslanın başı, asla bir aslan görmedim ben, yalnızca hayal ettim, güneşin aslanı, güneşi de yalnızca tarot kartlarında gördüm, bir gün beni kurtaracak olan âşığın altın başı geriye düşecek; gözleri yukarı kayacak ve o duyduğu ağrının ölümün değil, aşkın sızısı olduğunu sanacak. Damat sapkın gerdek yatağımda kanayacak. Kaskatı ve ölü, zavallı bisikletçi; Kontes'le geçirdiği bir gecenin bedelini ödeyecek ve bazı şeylerin bedeli çok fazladır, bazılarının da değil.

Yarın kâhya kadın kemiklerini güllerin altına gömecek. Güllere zengin renklerini, baş döndüren kokularını veren besinleri bu işte, yasak zevklerin soluğu.

Suivez-moi.

"Suivez-moi."

Ev sahibesinin akıl ve ruh sağlığı açısından son derece kuşkulu olan bisikletçi onun histerik kraliçe tavrını izleyerek kızın odasına girdi; kızı kollarına almak, duvarlarda şehvet ve açlıkla bakan akrabalarından korumak isterdi.

Ne marazi bir oda!

Albayı, genç zevkleri olan o yaşlı keçi askerine Paris'teki bir genelevin kartını vermiş, alayla on louis'ye kasvetli bir yatak odası ve bir tabutun üzerinde çıplak bir kız elde edebileceğini söylemişti; sahnelere çıkamayan genelev piyanisti *Dies Irae'yi* çalarken müşteriler ceset gibi bir bedende ölü-sevici arzularını tatmin ederlermiş; asker yaşlı adamın bu ikramını reddetmişti. Ateş gibi sıcak, bir deri bir kemik, pençe elli, kafası karışık, hüzünlü, korku dolu, yumuşak gözleri bedeninin her türlü erotik niyetini inkâr eden bu kızınkini nasıl kabul edebilirdi ki?

Zavallı narin, lanetli şey. Neredeyse lanetli.

Ne yaptığını pek bilmediğine inanmalıyım.

Kızın kemikleri birbirlerine tutturulmamışlar, her an dağılıp parçalanabilirlermiş gibi titriyorlardı. Gözleri birer gözyaşı çeşmesiydi, ellerini kaldırıp elbisesinin boğasındaki düğmeleri çözerken gözlüklerini çıkarmadan elbisesini de çıkartamayacağını biliyordu, alıştığı bir törendi bu, ama merhametsiz değildi kız. Tam en çok ihtiyacı olduğu anda içindeki düzenek bozuldu, koyu renk camlı gözlüklerini çıkarınca ellerinden kayıp yer taşlarında parçalandılar. Bu dramada doğaçlamaya yer olmadığı için kırılan camın beklenmedik, dünyevi gürültüsü odadaki tüm büyüyü bozuverdi. Ağzını bir balık gibi açıp kapatarak görmeyen gözlerle yerdeki cam kırıklarına baktı kız, kol ağızlarıyla gözyaşlarını sildi ama boşuna. Şimdi ne yapacak peki?

Kız yere eğilip camları toplamaya çalışınca kırık camlardan biri parmağını derince kesiverdi; kız bağırdı, gerçek, keskin bir çığlık attı. Kırık camların arasına çömelerek kırmızı kanın bir damla oluşturmasını izledi. Daha önce kendi kanını hiç görmemişti; *kendi* kanını. Şaşkın bir büyülenmeyle izledi kan tomurcuğunu.

Bu ölümcül ve öldüren odaya genç bisikletçi bir çocuk odasının masum çarelerini getiriverdi; kendisi, özvarlığı bir şeytan çıkartma ayiniydi sanki. Kızın elini tutarak kanı önce kendi mendiliyle sildi, ama kan fışkırmaya devam edince yaraya ağzını bastırdı. Hayatta olsaydı annesinin yapabileceği gibi sırf iyiliği için kızın kanını emdi. Duvarlardaki gümüş gözyaşları hafif tınılarla yerlere saçıldılar. Kızın boyalı ataları gözlerini kaçırıp azı dişlerini gıcırdattılar.

İnsan olmanın acısına nasıl dayanacak?

Sürgünün sonu varlığın başlangıcıdır.

Genç asker tarla kuşunun şarkısıyla uyandı. Güneşlikler, perdeler, korkunç yatak odasının çok uzun zamandır kapalı duran pencelereri açılmıştı, içeriye ışık ve hava doluyordu; artık her şeyin aslında ne denli sahte olduğu belliydi işte, her şey ince ve saten ucuz cins; katafalk fildişi değil, siyah kâğıtla kaplanmış, tıpkı bir tiyatro sahnesinde gibi tahtaların üzerinde duruyor. Rüzgâr odaya gül yaprakları üfürüyor ve kokulu kalıntılar yerde rüzgârla döneniyor. Mumlar yanmış olmalı, tarla kuşunu da salmış kız, kuş saçma sapan tabuta tünemiş bir sabah şarkısı söylüyor. Genç askerin bedeni sertleşmiş, kemikleri ağrıyor, gece kızı yatağına yatırdıktan sonra yere, tahtaların üzerine kıvrılıp ceketini de başının altına yastık yaptı.

Şimdi kız ortalarda yok, siyah saten yatak çarşafının bir yanı hafifçe buruşuk, kanla lekeli bir gecelik bir kenarda duruyor, bir kadının aylık kanamasının izi olmalı bu ve rüzgârın getirdiği gül yaprakları her yerde. Hava

rayihayla ağır ve genç askeri öksürtüyor. Kontes gün ışığını değerlendirmek için erkenden kalkmış ve ona da bir gül getirmiş olmalı. Asker ayağa kalkarak tarla kuşunu alıp omzuna koyuyor ve pencereye gidiyor. Zavallı kafes hayvanı mavi göğe çekinceyle bakıyor, ama rüzgâr tüylerini karıştırınca kanatlarını açıyor, aydınlık mavi gökyüzünün katlarına doğru açılıyor, asker kuşu yüreğinde bir sevinçle izliyor.

Yatak odasına geri dönen genç adamın kafasında planlan var. Kızı önce Zürih'e götürmeli, bir kliniğe yatırmalı, bu sinirli histerisinden tedaviyle kurtulur ancak, sonra bir göz doktoruna, ışık fobisi için; dişleri için diş çiye ve işinin ehli bir manikürcü tırnaklarını şekle şemale sokabilir rahatça. Güzel ve sevimli bir kız olacak. Onu tüm kârabasanlarından kurtaracağım.

Ağır, siyah perdeler parlak gün ışınlarını içeri bırakmak için ardına dek açılmış. Kız beyaz elbisesinin içinde yuvarlak masanın başına geçmiş, kartlar önünde açık. Ellenmiş, yoklanmış, devamlı karıştırılmaktan yıpranmış, yırtık kader kartlarının üzerine başı düşmüş, kartların üzerinde tek bir resim yok artık.

Uyumuyor. Ölümünde çok daha yaşlı görünüyor ve daha az güzel ve ilk kez tam anlamıyla insan.

Ben gün ışığında yok olurum, ben karanlığa ait bir varlığım.

Ve sana bacaklarımın arasından dişlediğim bu gülü armağan ediyorum; tıpkı bir mezarın üzerine uzatılan bir gül gibi. Bir mezar gülü.

Yardımcım her şeyi halleder.

Nosferatu her zaman kendi cenazesine katılır; mezarlıkğa tek başına gitmez asla, işte kâhya kadın ortaya çıktı, ağlıyor, askere gitmesini söylüyor. Evin içini epey aradıktan sonra bisikletini bulan genç adam tatili bırakarak dosdoğru Bükreş'e gidiyor; posta kutusunda hemen bö-

lüğüne katılmasını emreden bir mektup var. Çok sonra, kışlasında üniformasını giyerken bisikletçi ceketinin cebinde Kontes'in gülünü buluyor, kızın ölü bedenini bulduktan sonra oraya tıkıştırmış olmalı. Ne tuhaf, Romanya'dan böylesi uzağa getirildiği halde gül hâlâ ölmemiş, kız o kadar güzel ve ölümü o kadar beklenmedik ve acıklıydı ki, asker bir itkiyle gülü kurtarmayı denemek istiyor. Bardağını dolabındaki karaftan suyla dolduruyor ve gülü solgun çiçeği suyun üzerinde yüzecek biçimde bardağa koyuyuor.

O gece ayinden dönünce Kont Nosferatu'nun gülünün ağır kokusunun barakaların koridorlarını doldurup kendisini karşıladığını görüyor, yattığı baraka pırıl pırıl, kadifemsi, canavar görünümlü çiçeğin parfümüne boğulmuş gülün yaprakları ilk tokluklarına, esnekliklerine, çürümüş, parlak kötücül kusurluzluklarına kavuşmuşlar.

Ertesi gün genç subayın birliği Fransa'ya gitmek için gemiye biniyor.

Çocukluğumuzun düş yaşamları... masallar, efsaneler, cadılar, prensesler, büyüler, büyücüler... korkunç Mavi Sakal, savunmasız Pamuk Prenses, saf Kırmızı Başlıklı Kız.

Modern bir çağda ve mantıklı bir dünyada bunlara hâlâ yer var mı demeyin... Angela Carter bildiğimiz masalları, efsaneleri alıyor, içine bir tutam feminizm ve erotizm serpiyor, kıvrak uslûbunun başlıca aracı olarak da Latin Amerikalılara taş çıkartır bir ustalıkla büyülü gerçekliği kullanıyor.

Bir bakıyorsunuz ki çocukluğunuzun cennet rüyalarının bâkire masal prensesleri ya da karabasanlarının vampirleri, kurt adamları ve canavarları modern, duyarlı ve fantastik fırça darbeleriyle hayatınızın içine girivermiş.

Angela Carter'ın kahramanları genç, deneyimsiz, bâkire kızlar. Bâkire oldukları için de sanki "yarı-dünyalılar." Hikâye modern, mantıklı bir dünyada başlıyor ve giderek erotik bir masala dönüşüyor. Gerçekçi hikâyelerin içine fantastik öğeler örülünce tuhaf, doğaüstü, ancak eğlenceli, bazen de komik durumlar yaşanıyor. Nerede mi? Gotik ortamların gizemli karanlığında elbette. Peri padişahlarının şatolarında!

Masalları seviyor ve masallar hep olsun istiyor musunuz?

ISBN 975-316-992-2

